

העוול

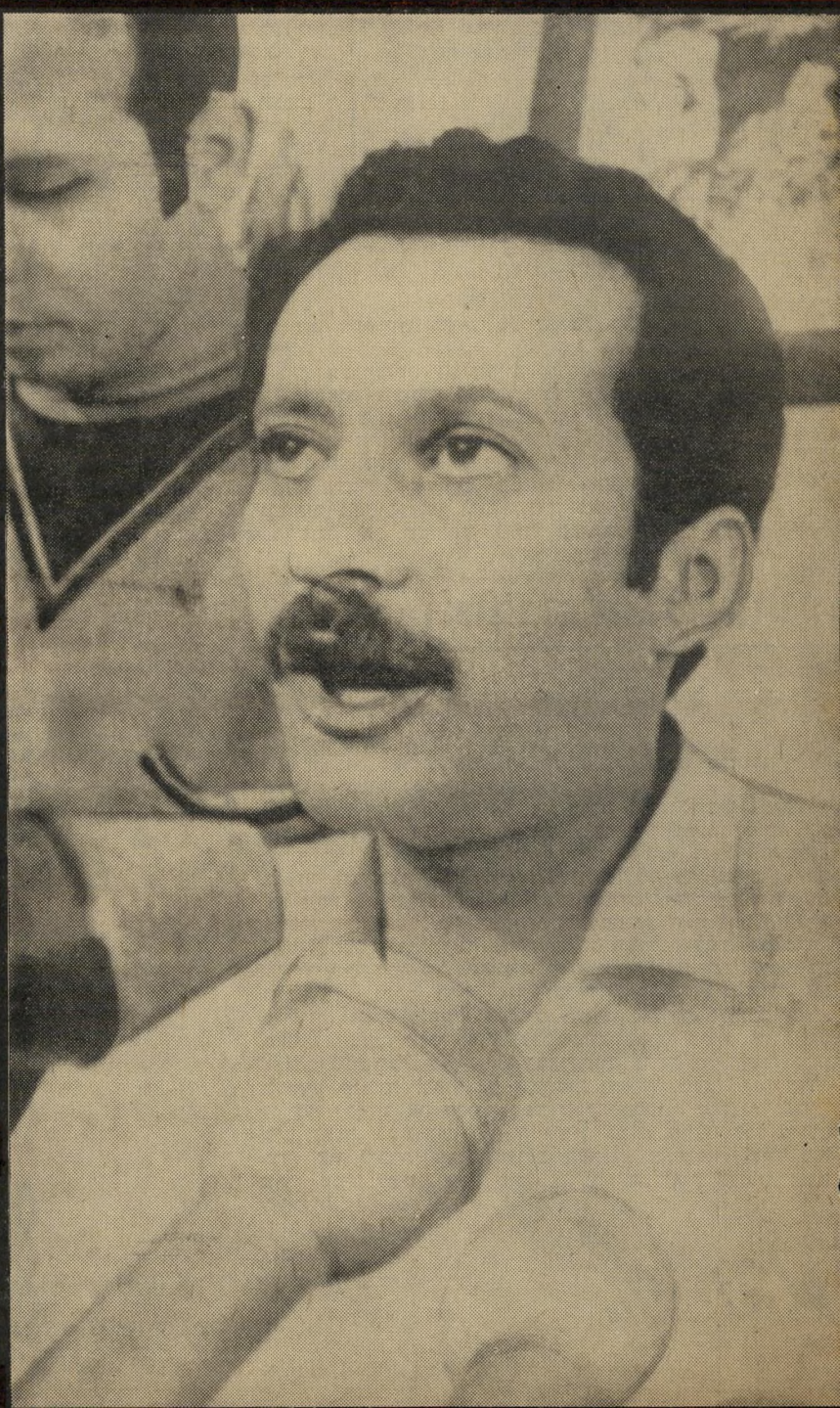

היפאני
במ'שפט

שולחו הוצא
להורג

קוזו אוקאמוטו

נהמת הטבח בלוד

קזאני בונאני

ק/א יר

כוחה והשפעתה של דעת-הקהל בישראל, הוכחו בפעם נוספת כאשר בלחץ הסערה הציבורית שהתעוררה בשבועות האחרונים, סירבה ועדת הבניין המחוזית בירושלים לאשר את הקמתו של מלון הייטס על הגבעה הצרפתית בהר-הצופים, לפי התוכניות שהוגשו לה. אין ספק שלהתעוררות זאת של דעת-הקהל תרם גם שבועון זה במידה לא מעטה. שתי רשימות שהוקדשו לנושא, "המיסלצת על הגבעה" (העולם הזה 1815) ו"סכין בלב ירושלים", רשימתו של אורי אבנרי (העולם הזה 1816) התריעו והזעיקו כנגד הפגיעה הצפויה בדמותה ובנופה של ירושלים.

משום כך, ודאי היתה זו פליאה לרבים מהקוראים שעה שגילו בגליון הקודם (העולם הזה 1818) ראיון מלא עם מתכנני מלון הייטס, בו פרשו ושטחו את כל נימוקיהם בזכות הקמת המלון כפי שתוכנן על ידם.

לא היתה סתירה בין הירסוסם האחרון לבין הירסוסים הקודמים. אחרי פירסום מאמרו של אורי אבנרי התקשר עמנו האדריכל משה ירמייזקי, העור מד בראש חברת צוות ישראלי, שאדריכליה תכננו את הפרויקט של הייטס. ירמייזקי התרשם במיוחד מהעובדה שאבנרי הסתמך ברשימתו על האדריכל של היצירה הספרותית המעיין המתגבר, ניסה לשכנע אותנו בצידקת עמדותיו. מאחר שהתרשמנו שיש לי ירמייזקי מה לומר בנושא שנוי במחלוקת זה, החלטנו לאפשר לו ולאנשיו להביע את דיעותיהם בצורה חופשית ולפרסמם במלואם כדי שהקורא יוכל לגבש לעצמו דעה עצמאית בנושא.

פירסום הראיון עם ירמייזקי ואנשיו אינו מצביע על תפנית שחלה בעמדות העולם הזה בפרשה, אולם הוא יכול להוכיח כי תהיה אשר תהיה דעתנו בנושא כלשהו, גם אם הבענו אור בתקיפות ובחריפות, אנו מוכנים תמיד להעמיד את עמודי העולם הזה לרשות המותקף, במידה שיש לו טענות עניניות בנושא. העשויות להיות מענינו של קהל הקוראים.

כנותו של העולם הזה במלחמותיו הציבוריות גורמת לכך שגם אלה המתקפים במלחמות ציבוריות אלה, מוצאים לנכון להתקשר עמנו ולנסות לשכנע אותנו מתוך אמונה וידיעה שאנחנו פתוחים לשכנוע הגיוני. העולם הזה אינו חס על כבודו כמו עתונים אחרים המנהלים מלחמות ציבוריות מתוך שיקולים שלא תמיד הם ציבוריים טהורים. במידה ומתגלות עובדות חדשות או נימוקים חדשים, אין העולם הזה מתבייש להודות בטעויות או לשנות את עמדותיו לאור הממצאים החדשים.

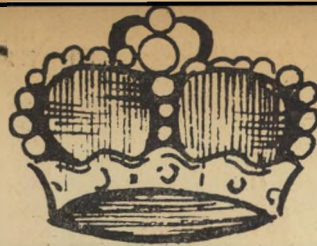
★ הסכנה הטלסקופית

תוך כדי הראיון שנערך עם ירמייזקי ואדריכליו, התעוררה הבעיה של עיוות המציאות באמצעות הצילומים הטלסקופיים. ירמייזקי טען במרירות על כך שיריביו השתמשו נגדו בצילומים טלסקופיים שמסרו לפירסום בעתונים (גם בהעולם הזה) שעיוותו למעשה את הפרופורציות האמיתיות בין המלון המתוכנן לבין סביבתו ובעיקר לבין העיר העתיקה.

כדי להמחיש איזו מידה של עיוות ניתן להשיג באמצעות צילומים טלסקופיים, טרח ירמייזקי וצילם באמצעות עדשה כזו שורה של צילומים מנופה של תל-אביב, כמו הצילום המופיע בעמוד זה. הצילום, שצולם מבניין אל-טל בתל-אביב, מקרב את נוף של יפו בצורה כזו שהוא מעלים לחלוטין את הריסות מנשיה המשתרעות בין רציף הרברט סמואל לנמל יפו. המיפרץ הקטן מתכווץ והמימדים האמיתיים של השטח הולכים לאיבוד.

יש מידה רבה של אמת בטענות אלה. בצילום, הנעשה בעדשה טלסקופית, נקלט הרקע חד וברור כמו החלק הקדמי של התמונה. גופים רחוקים נקלטים בצורה מוגדלת וקרובה יותר. כאשר מצלמים עצם רחוק ועצם קרוב באותו צילום עצמו הם נראים כעומדים זה ליד זה. באמצעות עדשה טלסקופית ניתן לעיתים קרובות להפוך את המציאות לקאריקטורה.

כדי להזהיר את הקורא מפני הסקת מסקנות מוטעות מצילום מים כאלה, נוהג העולם הזה לציין תמיד, מתחת לכל צילום כזה, את עובדת היותו מצולם בעדשה טלסקופית. ציון כזה צריך תמיד לשמש מעין סימן אזהרה: המציאות בצילום אינה מדויקת.

ביום ראשון 16.7.72

בשעה 8.45 בערב

הצגה חגיגית

של חופשה על הקרח

בתוכנית המלאה

בתוספת נשף בחירת

נסיכת הים התיכון

1972

על-ידי העולם הזה

תפאורה מיוחדת על הקרח בביצוע אריק סמית * מועמדות מודרכות מזה חודשים עלידי לאה פלמשר * ביום עלידי צדוק צרפתי * מתחרות בכגדיים עשויים מ"פירחי כץ" — כמופע המרהיב של בחירת נסיכת הים התיכון כשילוב עם הופעה מזאה של "באזט על הקרח".

קטע מתוך "הבלט על הקרח"

קופאונט

כמה נעים
ללטה...
פנים של גבר
לאחר שהתגלח
בדיפלומט
פלטינום פלוס

ביטוח הרכב

עלה ב-10%

החלטתו של המפקח על הביטוח להתיר לחברות הביטוח לתבוע מבעלי הרכב לשלם את סכום הביטוח מראש, ולא כפי שהיה מקובל עד כה בתשלומים

מי יהיה

מפכ"ל המשטרה?

נראה כי פרישתו של מפכ"ל המשטרה, רבי ניצב פינחס קופל, תיכנס לתוקפה רק בעוד שישה חודשים. עד אז ייעשו מאמצים למצוא ממלא מקום הולם לקופל, שכתן בתפקידו שמונה שנים. ככל הנראה לא יבוא יורשו של קופל מחוגי המשטרה. בממשלה מתגבשת והולכת הדעה כי יש לגדל את התפטרותו של קופל לשם הצבת מפכ"ל חדש, שייצור תדמית חדשה למישטרה ויש ראל הכושרת. "הדיר בה דם חדש ויפתח במית" קפה נגד גלי הפשיעה והאלימות.

בין אלה המועמדים לתפקיד: אלוף טיקור הדרום האלוף אריאל ("אריק") שרון, רביאלוף (מיל.) חיים לסקוב, ראש אמ"ן האלוף אהרון יריב. אף אחד מהם טרם נתן את הסכמתו.

יחד עם המפכ"ל יוחלפו כפי הנראה גם כל ספקי המסמכים במישטרה.

לשיעורין במשך שנת הביטוח, מהווה למעשה העלאה של 10% במחיר הביטוח, נוסף להעלאות האחרות שהותרו לחברות הביטוח.

לפי המדיניות החדשה נהוגות חברות הביטוח גם מעתה לאפשר למבוטחים לשלם את דמי הביטוח בשיעורים חודשיים. אולם הן עושות זאת בצורה של חלואות סכום הביטוח למבוטח בריבית של 20% לשנה, ובתשלומים לשיעורין מצטברת עד ליותר מ-10% מסכום הביטוח השנתי.

רנץ בעניין ההכרה רק בגיור לפי ההלכה, לא תיגמר פרשת המשבר הקואליציוני. הוועדים ההרדניים שהוקמו לטיפול בנושא מתכוננים להמשיך למרר את חיי ה"מפד"ל עד הבחירות כדי להוכיח לבוחרים הדתיים כי המפד"ל כוגדת בעקרונות הדת. במקביל לחזית זאת תיפתח חזית נוספת נגד שרי הפנים יוסף בורג, כאשר חוגים שונים במפד"ל ילחצו עליו להצהיר כי לא ירשום כיהודי מי שמחזיק בידיו תעודת גיור רפורמי.

יוכן מודל

של נוף ירושלים

יתכן שירושלים תוכה לבסוף לאבזור שהוא תנאי מוקדם לכל תכנון עירוני סביר: מודל של כל העיר, שיוכן בעזרת מחשב, ושבעזרתו ניתן יהיה לברר את התוכנית של כל בניין חשוב. כל מי שרצה להקים בניין כזה, וידרש להכין תכנית מדויקת, שתונח על פני ה"מודל, ודקה ייתן לראיתו ודעתו על כך. הדרישה לכך עלתה כאשר נסתבר לוועדה של הכנסת, הדנה בפרשת מלון ה"יאט", כי כבר לפני כמה שנים דרשו להכין מודל כזה, אך הדבר לא יצא לפועל מפני שאיש לא אישר את הוצאת 700 אלף ה"ל", הדרושות לכך. בערים רבות בעולם קיימים מודלים כאלה.

הנהלת "פאן-לון"

תצומצם לחצי

הנהלת חברת הבנין פאן-לון תצומצם בימים הקרובים לחצי, על-פי ההסכם בין מנכ"ל החברה אפרים אברון, להנהלת קונצרן שטרן, שרכשה את מחצית מניות החברה. המיליונר הכריטי שרכש את מחצית ה"חברה עומד להגיע לארץ, לראשונה מאז השיחות הראשונות עם מנהלי "פאן-לון" ביום חמישי הקרוב כדי לעמוד אישית על מצבה הכספית של החברה על פי נתונים ש"צוות מיוחד מכין עבורו.

שהותו של שטרן בארץ תנוצל לעריכת צימצומים בהנהלת החברה בצורה שלא תהיה מלווה בועזועים.

תשקיף

ובכל זאת:

צפוי ביחות

למרות כל הצהרות ההרגעה וההכחשות הנמרצות מפי שרי הממשלה וראשי הא"י, הולכת ומתגבשת ההכרה כי לא יהיה מנוס מפיחות נוסף של הלירה הישראלית. לפי אחת היריעות ממתין שריהאוצר עד שממשלת בריטניה תיקבע את השער ה"י ציב של הלירה שטרלינג, ששעריה כיום ניירים.

רמו למדיניות זו ניתן למצוא בהצהרתו של שר המיסחר והתעשייה חיים ברילב בראיון עיתונאי בו הצהיר כי הממשלה ממתינה עד לייצוב הלירה שטרלינג מתחדש ורק אז תסיק מסקנות מנויטאריות, כולל בעניין הפיחות.

ככל הנראה יועמד שערה של הלירה, אחרי הפיחות הנוסף, על חמש לירות ישראליות תמורת הדולר.

משה זנבר

שרי-האוצר?

שמועה עקשנית גורסת כי בצמרת מפד"ל העבודה כבר הוזלזט כי נגיד "בנק ישראלי" משה זנבר, יהיה יורשו של פנחס ספיר כשרי-האוצר, כאשר יפרוש ספיר מן תפקידו, כפי הנראה אחרי הבחירות הבאות.

ספיר עצמו כבר מכין את זנבר ואת צמרת משרד האוצר למינוי החדש. צמרת משרד-האוצר נהגת בשבועות האחרונים להתייעץ עם זנבר בענייני ה"משרד. יש הטוענים כי לאחרונה קובע למעשה זנבר את מדיניות האוצר.

על רקע זה אפשר להבין את נאוומו הפוליטי של זנבר לפני שבוע, בו הכריז כי הוא מסכים לתוספת יוקר בשיעור של 3%, בתנאי שלא יהיו חריגות נורספות בהסכמי שכר. הכרזתו מעין זו אינן סבירות לגבי נגיד בנק ישראל אשר מתפקידו להתנשא מעל לחיכוכים במשק.

כפי הנראה מנוי וגמור עם פנחס ספיר שגא להמשיך עוד זמן קצר כשרי-האוצר בקינציה הבאה, אפילו ימשיך זמן קצר מן המינוי בממשלה.

שרי-משפטים חדש

בסוף השנה

לא יהיה מנוס ממינוי שרי-משפטים חדש אחרי פגרת הכנסת וקרוב לוודאי שמפלגת העבודה תחליט על-כך לפני סוף השנה.

בניגוד לשמועות השונות, אין סיכוי שיקנס לתפקיד זה צנחן — איש מן החוץ שלא יבוא משורות מיפגת העבודה. בחוגי מפא"י לשעבר גברה ההכרה כי התפקיד חשוב מדי מכדי למסרו למפלגה אחרת, או לפיעה אחרת במיפגת העבודה.

למעשה ישנו רק מועמד רציני אחד — ח"כ חיים צדוק שהוא גם מועמד הגוש. ההיסוסים לגבי מינויו נבעו מן העובדה שקיבל שכר טירחה גבוה מידי חב"רות ממשלתיות, אך מקווים שעם הזמן העובר תיפתח רגישות הציבור בנקודה זו.

הדתיים הקיצוניים

ימשיכו להיאבק

בהצבעה על הצעת ח"כ אגודת ישראל שלמה לוי

הטוב, הרע והנערה

העולם התחתון נגד

זייפני הסמים

מתרבה והולך מיספרם של סוחרים סמים העוסקים במכירת סמים מזוייפים במרכזי מכירת הסמים בארץ. המדובר הוא באנשים המתימרים למכור, במיוחד לתיירים ולצעירים, תרכיז של קמח ומי סוכר בצבע ורוד, כאילו היו כדורי ל.ס.די. או פרודרמול. סוחרים הסמים הוותיקים, שעסקיהם נפ"עו על רקע של גילוי מעשי התרמית, עומדים לנגד פקידות קיצוניות נגד זייפני ה"סמים. לא מן הנמנע שדפועדות האלימות תהיינה תוצאות המורות.

שערוריה

במכון וינגייט

המנהל המדעי של מכון וינגייט, המוסד המרכזי בישראל לתרבות הגוף, הד"ר אורי זמרי, הוזחר כי התנהגות בלתי הולמת נ"ר ספת מוצידו עזולה להביא ל"מוריו מהמכון.

ההתראה ניתנה בתום בירורים ממושכים סביב תלונתה של אחת מעובדות המוסד שהאשימה את זמרי בתקיפה. הוחלט לברר את הפרשה במסגרת מישמעית פנימית כדי למנוע את פירסום התקרית.

חדש!

למען יופי שערותיך

מיכל ענק וחדיש!

cheveux normaux
*avec microbulles

ROJA PARIS

פולקע ישמח לבב גבר...

היום כולם עוברים להודו

אני עובד קשה. כשאני אוכל, אני אוהב להרביץ פולקע רצינית, כמו של הודו למשל...

לגיון התפריטים נא לפנות למועצה לענף הלול ת.ד. 124 ת"א - לקבלת חוברת מתכונים חינם.

Rotex

מוסיר צבצב לחיים

החיים נראים עליזים וצבעוניים יותר עם לבני רוטקס. הצבעוניים והמודפסים מהלגה

Helanca®

ג'קליו, ג'יקי, 20 מינוס, מיגיטויני לנערה האופנתית

לגבר - טוני מודפס ודוצבעי עם חגורת "LYCRA"

רוטקס תמיד קרוב אליך

הברון

תמרורים

נחוג . במטוס שהטיס את ראש-הממשלה גולדה מאיר בנסיעתה האחרונה לחו"ל, יום-הולדתם של מזכירת ראש-הממשלה לו קידר ושל מנכ"ל משרד ראש-הממשלה ויועצה של גולדה, שמחה דיניץ. השניים הופתעו למצוא במטוס עוגת יום-הולדת מתנת חברת אל-על.

מצפים לתינוק . בעוד כחצי שנה, הומר הישראלי אבי טולדנו ואשתו

אבי טולדנו
מצפה לתינוק

ליאורה, השווה עתה בצרפת שם מופיע אבי בטלוויזיה ותקליטיו מושמעים רבות ברדיו הצרפתי.

נבחר . עלידי המפלגה הדמוקרטית הליברלית של יפאן שהיא מפלגת השיל-טון שם, למנהיג המפלגה ולראש ממשלת יפאן, קאקאי טאנאקה (54) ששימש עד כה כשר לסחר בינלאומי ותעשייה.

נעצר . באלסקה והואשם בנהיגה פרועה, כוכב הסרטים האמריקאי סטיב מקווין שהסתובב בשעה ארבע לפנות בוקר במכונית הספורט שלו מסביב לכיכר המרכזית של העיר אנקוריג' במהירות של 160 קמ"ש, נעצר עלידי שוטר, הסי ביר כי הוא סטיב מקווין, לא הרשים בכך את השוטר שהובילו לתחנת המשטרה שם שוחרר בערבות.

עומדים להתגרש . השחקן פיטר סלרס ואשתו מירנדה הווארי הנמצאים בשנה האחרונה בטיכסו. במשך שנה זו ניסה הזוג פעמיים להתפייס אך הנסיגות ניכשלו ועתה הם עומדים להתגרש.

נפטר . בגיל 60, מייסדו ועורכו של השבועון האידי אידישע צייטונג ישראל חדש שעלה לארץ מליטה ב-1936, עסק בהוצאות ספרים באידיש וייסד ב-1949 את העיתון לצטע נייעס. ב-1953 חל פילוג במערכת לצטע נייעס וחדש הקים את הש-בועון אידישע צייטונג.

נפטר . בבית-החולים באיסטנבול, בגיל 61, אביו של המלך חוסיין טלאל בן עבראדלה שקיבל ב-18 השנים האחרונות טיפול בבית-החולים תורכי לחולי רוח. יליד מכה, גדל בקרב שבטי בדואים, הוכרז ב-1921 כיוורש העצר ובגיל 16 נשלח לאנגליה כדי לעבור אימונים בקרב לגי הצבאי המלכותי בסנדרהסט. עלה לכסא המלוכה ב-1951 לאחר שאביו, המלך עבדאללה, נרצח ליד מסגד אל-אקצא, והור"חק מכסא המלוכה על פי החלטה של הפרלמנט הירדני ב-1952, בגלל מצבו הנפשי.

נפטר . בירושלים, בגיל 86, הסופר והעיתונאי יוסף קרוק שהיה מהוגי הדיועות של תנועת הפועלים היהודיים בפור לין. בן למשפחה יהודית מתבוללת, החל לפעול בקרב הפועלים היהודיים בפולין עם פרוץ הפרעות בהם ב-1902, עלה לארץ ב-1940 לאחר שסיים את לימודיו האקדמיים במשפטים.

נפטר . בבית-החולים באיסטנבול, לי שם הועבר לפני שבוע לאחר שנפל ושבר את ירכו הימנית, בגיל 86, ראש הכנסיה האורתודוקסית אתנא גורס, שהיה בן משך 23 שנים מנהיגם הרוחני של 250 מיליון מאמינים ומחלוצי הפיוס בין הכנסייה האורתודוקסית לבין הכנסיה הקתולית.

BROADWAY 100

מאריכה את התענוג

תוצרת דובק-ערבות לטיב

מצפון בנע"ח

עליהתאנה שלו. ביטל לחלוטין את המצב שהיה קיים עד אז. ויצר מצב חדש — סטאטוס קוו ב'. הסרת עלייתתאנה היתה מבטלת גם מצב זה, והיתה יוצרת מצב חדש עוד יותר — סטאטוס קוו ג'.

צעד אחרי צעד, בדרך אל מדינת-כפיה דתית.

וזוהי דרך הדיסטרית. על כך מעידה העובדה הפשוטה שגולדה אינה מוכנה להרשות למפ"ם ולי"ע את אשר היא מרשה למפ"ם — להימנע מהצבעה על הצ"ע המושנה את המצב הקיים הי"ע.

פ"ם, וביקשה לשנותם. הם רצו להביך את המפד"ל. אבל המפד"ל קיבלה רשות להימנע מהצבעה על הסתייגות אגו"י, וכך יצאה מן המיצר.

עמד בסימן השותפות שפירא את שפירא — יעקוב-שמשון ומשה-חיים ז"ל. בשלב זה נתקבל בכנסת חוק חדש, שקבע לראשונה בחולדות המדינה כי "יהודי" — לפי חוק-השבות וחוק מירשם-התושבים — הוא אדם שנולד לאם יהודיה, או שהתגייר, ושלא המיר את דתו. כדומר: לא עוד הגדרה לאו"י מית. אזא הגדרה דתית מובהקת. אדם שנולד בארץ, שגדל בתרבות העברית וחונך לערכים עבריים, שדיבר עברית כל ימיו, ששירת בצה"ל וחירף את נפשו למען עמו ומדינתו, שקשר את גורלו לגורלם — אינו יהודי. הסבתא שלו לא התגיירה.

איש נטורייקראת, שאינו מכיר במדינה,

י"ל מזה נטוש, בעצם, המאבק הקור אליציוני הנוכחי? הכל עוסקים ברכיכות אישיות, בתחבולות מופתיות, בטכניסטים פיעתים.

איך ייצא מאיר יערי מכל העסק? האם ידפוק גדעון האוזנר את משה קול, או להיפך? האם הכניס שלמה לורנץ את יוסף בורג ושות' למלכות? מה זוממת גולדה, ולמה?

כל אלה הם, בלי ספק, נושאים מרתקים מאד. אפשר לדוש בהם בלי סוף, בחוספת הרבה פרטים פיקאנטיים. (שמעת מה אמרה גולדה לגלילי, אחרי שורקה אמש את אנשי ל"ע מלישכתה?) — "לא! אבל אני יודע מה לחש הרב גורן למשה דיין, אחרי שדיבר בסדר עם יצחק רפאל!".

אין רע בעיסוק זה בקומדיה, המתרחשת על הבמה.

בתנאי אחד: שזא נשכח לר"י גע, ה"ת העלייה האמיתית, המתרישת מאחורי הקדעים.

עלייה הקובעת את דמות המדינה ואי-כוח חיינו. עילדה שעוקרה: מפעניצחון בדתי-פוסק של הכפיה הדתית.

ה פדייה זו מבטאת, בלי ספק, את הבז העמוק שרוחשת גולדה לשותפיה ה"חילוניים". היא פשוט אינה מאמינה שחתוליהבית הפכו לאריות. ב"ז זה — יש לו ממה לינוק. מפ"ם הצביעה נגד החוק "מיהו יהודי", ולי"ע לא העזה לעשות זאת, ורק נמנעה מהצבעה. אך שתי המפלגות לא פרשו מן הממ"ש, שבה, שכפתה חוק זה על המדינה. כאשר הועמדה להצבעה הצעת-החוק שלי להנהגת נשואין אזרחיים לכל, נמנעה מפ"ם מהצבעה, ואילו ל"ע הצביעה נגד. שתי הסיעות הבהירו לא פעם שהן מתנגדי דות להפרדה בין הדת והמדינה. לפני שנה בדיוק העלה מאיר אביזוהר הצעת-חוק, שחיתה וזה בתוכנה עם הצ"ע עת-החוק הנוכחית של ל"ע — להתיר נשואין אזרחיים לפסול-החיות. ל"ע נמנעה על הצעת-החוק, וזכרתי לקרוא את הדברים ש"י נאמרו אז.

חור בראש

כ די להעריך את מהירותו של מסע זה, עלינו להרים מדי פעם את מבטנו מן הקומדיה היומיומית, ולהסתכל אחרת. היכן עמדה הכפיה הדתית לפני שלוש שנים, כשקמה הכנסת הנוכחית, ולאן הגיי עה מאז?

או עמדה ליד תחנת הסטאטוס קוו. גם עכשיו היא עומדת באותה תחנה. אולם התחנה עצמה זוהי. זהו סטאטוס קוו נייר, נייר מאור.

אמנם, לפי הדיקדוק הלאטיני זה בלתי-אפשרי. המילה "סטאטוס" גזורה מן השורש "סטארה", שפירושו: לעמוד. "סטאטוס קוו" (אנטה) פירושו, "המצב אשר (מקודם)". המצב כפי שעמד לפני שקרו הדברים. דבר עומד אינו יכול לזוז. אבל אצלנו אין מדברים לאטינית. אלא אידיש, ולפעמים גם עברית. ובשפתנו, הכל אפשרי.

הסטאטוס קוו זו בלי הרף, כמו מחוגי השעון, הנראים כאילו הם עומדים במקומם.

הבה נראה איך זו במשך שלוש שנים. בעזרת האדיבה של מפ"ם ולי"ע, לעבר הכפיה הדתית הטוטאלית.

גדעון האוזנר: סיעתנו כולה נמנעה מהצבעה על הצעת-החוק של חבר-הכנסת אביזוהר, לא מפני שאין אנו תמימי-דעים עם העיקרון הטמון בה, אלא מפני שהימנעותו הוא הגבול הקיצוני של אי-ספירה מהסכם קואליציוני שאנו חייבים בו, ולא יכולנו לעבור את הגבול הזה. חיים לדנו: נגד מצפונם? עזבו את הממשלה!

גדעון האוזנר: כאשר נחליט לעזוב את הממשלה, נמסור לך הודעה על כך. אני מבטיח לך שתדע זאת.

התחבכות זוהי זו לא שונתה את העובדה: ל"ע, כמו מפ"ם, השתתפה בממשלה שהדגה ש"י חור של הכפיה הדתית התנופה עליה מאז יומה הראשון, והמשיכי כן לשבת בה גם כאשר היא הגיכירה כפיה זו.

כדומר: לזרוק לפח-הזבל את עלייתתאנה ששימשו לכיסוי ערי זות מפ"ם ולי"ע, ודהחמיר בכך עוד יותר את חוק-הכפיה שנת"קב אז.

הוא מציע שקרוביו הלא-יהודיים של "יהודים" לא יוכלו עוד ליהנות מזכויות חוק-השבות. במילים אחרות: שום יהודי סובייטי, שנשא אשה לא-יהודית, לא יוכל עוד לעלות לישראל עם אשתו. (מטעמים טכסיסיים. דחה לורנץ את החלק הזה של הצעתו למועד מאוחר יותר.)

בעיקר הוא מציע שלא יוכר שום גיור אם לא היה "לפי ההלכה" — והכוונה המוצהרת היא שכל גיור חייב להיות מטעם הרבנות האורתודוקסית. במילים אחרות: שום אדם לא יוכל לעלות לפי חוק השבות, אם התגייר באחת הקהילות המה-ות שני שלישים של יהדות ארצות-הברית.

בהצבעה על ההצעה הזאת קיבלה המפ"ד"ל את הזכות להימנע — לפני שנתיים וחצי, וגם השבוע.

המיחל לשילטון ירדני, שלא שירת בצה"ל — הוא יהודי אמיתי. קבלת חוק זה, הנוגד את כל רוח הציונות וערכיה מימי הרצל ועד היום, היתה הפיכה בחוקי ה"מדינה, מעין פוטש רוחני-מישפטי. היה זה ניצחון כביר למפד"ל, והוא בוצע לפני שנתיים וחצי עלידי הממשלה שבה השתתפו הסיעות הנוכחיות של ל"ע ומפ"ם.

כ די להמתיק במיקצת את הגלולה, החליט או יעקב-שימשון שפירא לי-הוסיף לה שני גרגירי סוכר. ראשית, לא נאמר בחוק בפירוש כי הגיור צריך להיות "לפי ההלכה" — אם כי הדבר מובן מאליו. הגיור הוא אקט דתי, ולגביו קובעת ההלכה הדתית. גם היהודים הרפורמיים מגיירים על פי ההלכה בלבד.

הכוונה היתה, וזה צויין בפירוש בעת קבלת החוק בכנסת, להכיר בגיור רפורמי שבוצע בחו"ל — אך לא בארץ. (למה? ככה.)

שנית, נקבע בחוק שגם קרוביו של "יהודי" ייהנו מזכויותיו של "יהודי" לפי חוק-השבות, אף שהם עצמם אינם יהודים לפי ההגדרה החדשה.

שני סעיפים אזה שימשו לי"ע מפ"ם ולי"ע כענייתתאנה, כדי לפי-סות את ערוותם.

אגו"י, לעומת זאת, התנגדה לשני הסעי-

ה שוב הראשון עמד בסימן נצחונה של אשה חזקת-אופי ועזר-עקרונות: אן שליט. הסקטית הצעירה שנישאה לק-צין חילחים וילדה לו ילדים.

אן שליט דרשה שילדה יוכרו כיהודים לפי חוקי ישראל, למרות שהיא לא התגיירה. היא טענה שהם שייכים לאומה זו מבחינה לאומית, תרבותית, מדינית, חברתית — כל הבחינות החשובות לפי התפיסה המודרנית.

בית-המשפט העליון של מדינת ישראל דחה את החלטתו עד אחרי הבחירות ל-כנסת השביעית — ואז זרק פצצה. הוא קבע שילדה של אן שליט הם יהודים. הדת אינה קובעת את לאומיותנו. זה היה — לדעת בית-המשפט — הפירוש הנכון של חוקי המדינה, כפי שהיו קיימים אז.

כדומר: זה, היה הסטאטוס-קוו לפני שלוש שנים בכרך.

ע וד לפני כן נדברו ראשי מיפלגת-העבודה והמפד"ל ביניהם. הם החליטו שאם יקבע בית-המשפט שזהו הסטאטוס קוו החוקי — תשנה הקואליציה את הסטאטוס קוו.

על סמך הירכרות זו קמה ה"ממשלה החדשה — בהשתתפות מפ"ם ולי"ע.

על כן, כשזרק בית-המשפט את פצצת שליט, התחיל מייד השלב השני. הוא

ה שבוע העמידו ל"ע ומפ"ם את עצמם במצב מגוחך לגמרי. הם טענו, כי מטעמי מצפון עליהם להצביע בעד הצעה שנועדה להבקייע חור קטנטן בחומת הכפיה הדתית. הממשלה סירבה להתיר להם זאת, וביקש שה למנוע את ההצבעה עצמה בתחבולות שונות.

מיפגה המכבדת את עצמה וי את מצפונה, היתה יוצאת מממש"ל זה זו בטריקת דלת — לפחות בי שלב זה.

אולם שתי המפלגות הוריעו שמנוי וגי מור עימן להישאר בממשלת הכפיה הדתית. כל עוד לא יסלקו אותן ממנה בכוח. מצפון זה מצפון, אבל כסא זה כסא. להישאר — וזהשתתף בהמשך-ממשלה, מפסאטוס קוו אל סטאטוס קוו.

כ אשר מרשה גולדה מאיר למפד"ל להימנע מהצבעה על הצעה זו של לורנץ, הרי היא קובעת שאין זה נוגד את הסטאטוס קוו המעוגן בהסכם הקואליציוני. קשה לתאר צביעות ושערורייה גדולות יותר.

החוק שנתקבל לפני שנתיים וחצי, עם

מכתבים

לחיי

חמש השנים

ב־5 ליוני שנה זו התפרסמה במעריב הקאריקטורה המצורפת, מאת דוש. מצא־תי בה מיספר נקודות מעניינות:
● הכותרות רומזות על־כך, ש־5 ה־שנים שעברו עד כה בכיבוש ישראלי, הן רק הראשונות.
● המגן שמחזיק האנטיפאט הקטן, מס־

לחיי חמש השנים הראשונות!

השנים של דוש
האנטיפאט הקטן —

לחיי חמש השנים הבאות!

השנים של עידו
והמגן —

מל את העובדה שהשטחים מחזקים את ביי־טחון ישראל, בעוד שהאמת מתקרבת אל ההיפך.

● היד הנוטפת דם של האוייבים ה־מאיימים להשמידנו, אינה תואמת את אשר אמרו ועשו אויבינו בחמש השנים האחרונות. יתר על כן, אין קשר בציור בין האגרוף הקמוץ ובין גזילת המגן. על כן חשבתי וחשבתי, ולבסוף הור־צאתי מתחת ידי את הקריקטורה המצורפת השנייה, המהווה תשובה לדמגוגיה של דוש. עידו אילן, קיראון

ציונות

כלי מרכאות

„העולם הזה“ 1818, „זעקי ארץ אחובה — ושוב בנים לגבולם“, על כמהותם של תושבי בירעם ו־איקרית לחזור לאדמותם.

פרשת

„העולם הזה“ 1816, „הנדון — דיר־יאסין“, על הטבח בכפר הער־בי דיר־יאסין ב־1948.

אורי אבנרי העלה בפני הציבור — ולא בפעם הראשונה — את המיקרה הנורא שאירע בדיר־יאסין. שאלתו הנוקבת היא: מה ישיב לסטודנטים במערב ובמזרח ולגור־ער האינטליגנטי, המתעניין במרחב שלנו בנקודה זו?

אולם מייד לאחר־מכן, הוא מאשר שלא חסרו מעשי־זוועה ערביים לעומת מעשה בודד של האצ־ל. האין זו תשובה מספקת למי שבאמת מחפש את האמת? ומה היתה דעתם של אותם בני־נוער על מעשי הערבים? ומדוע משוא־פנים נצחי זה לצד הערבי? ומדוע לא ועדת־חקירה בטבח הערבים בכיבוש העיר לוד, וכל מע־שי החבלה, התקיפות והרצח שבוצעו בידי הערבים? ומדוע לא לחקור את כל מעשי־התגמול של ההגנה וצה״ל מאז ועד היום.

תמורה כפולה

תמורה כפולה לכספך ואפילו יותר בתכנית הבלעדית של בנק הפועלים, „תמורה כפולה“ השומרת על ערך כספך בהצמדה מלאה ומעניקה לך ביטוח חיים חינם.

פרטים בכל סניפי בנק הפועלים בע״מ.

בנק הפועלים בע״מ

מבצע קיץ לסטודנטים ולתלמידי תיכון בדוק מהירות קריאתך והבנתך - חינם

לאחר מכן תוכל להצטרף לקורס

קריאה מהירה

של מיל״ה המכון הישראלי לשיפור הקריאה

נושאי הלימוד: 1. הקניית הרגלי קריאה נכונים. 2. הגברת הערנות והריכוז בשעת הקריאה. 3. תרגילים לשיפור הזכירה. 4. הכפלת מהירות קריאתך (שהיא כיום כ־150 מלה בדקה) פי־שניים לפחות, אולם אתה מסוגל לקרוא פי־שלושה, פי־ארבעה ופי־חמישה יותר מהר. אם הנך כשרוני במקצת, אתה מסוגל לקרוא מעל 1000 מלים בדקה (כשלושה וחצי עמודים) כל זאת, תוך קליטה והבנה של חומר הקריאה.

ברחובות — במרכז לתרבות העירוני ביום רביעי 12.7.72.

בתל־אביב — בבית ציוני אמריקה ביום חמישי 13.7.72 וביום שני 17.7.72.

בירושלים — בבית אלישבע (קטמון) ביום רביעי 12.7.72 וביום שני 17.7.72.

בחיפה — בבית רוטשילד ביום רביעי 12.7.72 וביום שני 17.7.72.

הפתיחה בשעה 6.00 בערב

שירות בצבא - חובה או בחירה?

שרויות לסרב לשרת, לנסות להשתחרר, לערוק או להתאבד. מכיוון שכך אין ערך לטיעונים כמו "זוהי חובתי האזרחית", או "כולם עושים ככה". אם אני משרת, הריני משרת מתוך הכרה. גם אי אפשר לראות את הדבר כ"ביזבז שלוש שנים", או "אני לא אשטר בתפקיד קרבי וכך לא אהיה מעורב בפעילות שאינה לרוחני". האקט הוא חד-משמעי ועל היחיד הבוחר למלאו, להכיר באחריות הנובעת מכך. יחיד המקבל אקט זה משמעותי כשירות בצבא, כדבר טבעי שאין עליו עוררין ומסרב לעשות את חשבון נפשו הוא. הינו הסכנה האמיתית לקיום חברה חופשית.

מכירים אנו ביטויים כ"אמר לי שכך עלי לעשות", או "הייתי רק בורג קטן ב"מכונה". חברה בה פועל היחיד רק מכיוון שאמר לו לעשות כן, היא חברה טוטאלטרית. כדי להימנע ממישטר טוטליטארי, עלינו להגן יותר מכל על זכות התנגדותו של היחיד. הדמוקרטיה מוליכה עצמה לא במקום בו קיימת הסכמה כללית, אלא בנקודות התורן של שלום. במקום בו נדרשות זכויות היחיד ולו פה אחד הוא המתנגד לדעת הכלל.

לא גיורא נוימן עומד כאן למשפט. כי אם החברה הישראלית ועקרונותיה. אין כאן מקום למציאת "הסדר" עם נוימן. על הערכאות להכריע אם יכולה המדינה להעמיד עצמה מעל מצפון הפרט. האם יכולה המדינה להביא חלק מתוכה לכלל סתירה בלתי מתפשרת ולאכזר על פרט כלשהו את ביטול ערך מצפוני בשם עקרון החופש, העצמאות והדמוקרטיה? האם כוונת המדינה ליצור אספסוף נטול ערכים, הכרה ויכולת חשיבה עצמית כדי שיגן על אשדותו לחיות נטולי ערכים והכרה? האם המדינה שנוצרה כהסכם הגנה בין יחידים, כמנגנון שנועד לשרת את הפרט, זכאית להעמיד עצמה כעורך עליון שהפרט טים מגינים עליו ומשרתים אותו והוא מצידו זכאי להתעלם מהדברים שלשמה הוא קיים, מהעקרונות שהם תשתית קיומו, ולא למלא את חובתו כלפי הפרטים?

ועל כך גם אנו חייבים תשובה.

אבי כצמן, רמת גן

כצמן

א-י-ל-ל-ך עלינו לקחת את השירות הצבאי כבעל הערכיות הפוליטית החשובה ביותר. יחיד המשרת בצבא הריהו כאומר הן העליון למישר טר מדינתו ונטול על עצמו את מלוא האחריות לגבי מדיניותו של אותו מישר. שכן ככל שעולה מידת ההגשמה והיישום של היחיד, עולה מידת אחריותו, והאחריות הגבוהה ביותר תר מצויה במקום בו מוכן היחיד להישבע אמונים לממשלתו ולהקריב את חייו למענה.

יחיד החי בחברה נושא על עצמו את האחריות לצורת קיומה של אותה חברה. אחריותו מתבטאת בהסכמה או התנגדות לנומרות החברתיות והתפוצותיהן. שתיקה או אדישות אף הן צורת ביטוי לאחריות החברתית של היחיד וכמוהו כהסכמה והשלמה עם הקיים. מכאן נובע כי יחיד המשרת בצבא, הריהו כדוגל בקיום הצבאי ומדיניותו על כל תופעותיהם והשלכותיהם. יחיד המצטרף לשורות הצבא חייב לדעת את המשמעות הכוללת של מעשהו ולשרת מתוך ההכרה, משעה שהצטרף היחיד לשורות הצבא, הריהו מקיים את שירותו כבחירת רצונו החופשי יומיום ושעה-שעה כל עוד נמשך שירותו. אין פה עניין של חוסר ברירה. כל יחיד עושה את שיקוליו הפרטיים: הרגשת חובה כלפי המולדת, שינאות האויב, רצון להשתתף בחברה הצבאית, דאגה לסיכויי בודה או השגת מעמד בעתיד, חשש לכבוד המשפחה וכו'. במידה והיחיד משרת, הריהו בוחר לשרת. מכיוון שתמיד עומדות בפניו האפשרויות

עם, ובייחוד עם עובד אדמה, אינו מוותר על אדמתו. הדוגמה ההיסטורית לכך היא התנועה הציונית, שהגשימה חלום בן אלפים שנה. כמיהתם בת 20 השנים של עקורי ביר עם ואיקרית היא ציונות ללא מרכאות. רות נבו, תל-אביב

דראון

עולם

בירעם, איקרית, כפרקאסם ועכשיו הרעלת האדמה בי עקראבה, יזכרו לי עם ישראל לדראון עולם! יעקב גרינברג, הרצליה

גרינברג

כוז

למרעילים הבוז למרעילי האדמה! יאיר צור, חיפה

הפטיש והסגן

ציר ההפצצות האחרונות בלבנון, ככל ציר בארצנו: בין הפטיש והסגן. יואל דרר, חיפה

הביזבז

בתקציב הביטחון

בזמן האחרון אנו קוראים בעיתונים ש"הביטחון החליט לעשות טובה לעם ישראל ולוותר על 100 מיליון ל"י מתקציב משרד הביטחון. אולם לאחר שדיין בכבודו ובעצמו הודה בביזבזו ימי שירות-מילואים בצה"ל, הנמ"ש למעשה כבר שנים רבות, הוכח ש"בעצם הוא אינו מתמצא בכל הנעשה ביחידים מחסרד ואי-אפשר לסמוך על כושרו להחליט בכמה אפשר לקצץ את תקציב הביטחון.

אמנם בתחילה קראנו שוועד-שרים, כור לל דיין דנה בנושא, אבל איפוא יש לשרים שלנו כל-כך הרבה זמן הדרוש להשיקע בבדיקת נושא כה רחב כשהם דנים בו לכל היותר בכמה דיונים שטחיים? לכן על סיעתכם בכנסת להציע בדחיפות הקמת ועדת-מומחים בשיטת המיני-הל, המשק, המסחר והתעשייה, שישבו אפילו כמה חודשים ולאחר התעמקות מספקת יוכלו להביע דעתם בנושא רחב המימדים של תקציב-הביטחון בעל השיעור של 6 מיליארד ל"י ולהמליץ על הדין מדיניות ההולמת.

גלי דגני, גבעתיים

הוצאות

רכב

החלטתה של ועדת הכספים להוריד את הסכום המוכר כהוצאה לצרכי מסי-הכנסה של הוצאות הרכב משלושה רבעים לשני שלישים, מהווה קיפוח בולט של ציבור המפרנסים העצמאיים שגם בלאו הכי לא

השתמש ברבע מנסיעותיו לצרכי הפרטיים. מאידך גיסא, אין לי ספק שגם התקנות החדשות לא ימנעו ממנהלי החברות הממ"ש שלטיות וההסתדרותיות להמשיך ולנסוע לצרכיהם הפרטיים במכוניותיהם המפוארות על חשבון משלם המיסים. לדעתי מבטאה החלטה זו את איבתה של מפלגת העבודה לעצמאי הקטן, העמל קשה לפרנסת משפחתו. מאחר ודרך השביתה חסומה בפניו, לא נותר לציבור המפרנסים העצמאיים בלתי אם להביע את דעתו בדרך הדמוקרטית המקובלת, דהיינו, באמצעות הקלפי — ביום הבחירות.

דוד שרונקי, כפר ברנז, חדרה

מה

המרגריטה?

הציבור בישראל נבהל נורא כאשר הגב' מאיר איימה להתפטר, בגלל הצעת גרעון האזנר והשלכותיה. ברצוני לשאול: האם אין בכל מדינת ישראל אדם אחד היכול לבוא במקומה.

לדעתי, כל עוד לא יבוא שלום אמת במזרח התיכון, תוסיף הפירטיות להשיך תולל באוויר בעולם כולו ועוד תגבר, מאחר וארגוני חבלה ערביים למיניהם, שפשטו כמו נגד בעולם, מגייסים לשורותיהם צעירים חמומי מוח, אינטלקטואלים וסתם הרפתקנים, ועליהם בודאי לא עשר תה שביתת הטייסים כל רוסם.

מאשה פורמן, רמת גן

תודעה

של נקיון

רצופה תמונה שצילמתי באחונה לפני זמן מה. בתמונה נראה פועל נקיון מטיל את

פועל נקיון באתונה מטיל מים לעגלת אשפה

מימיו לתוך עגלת אשפה. ניתן לקרוא לתמונה זו: תודעה של נקיון.

אופיר ליבנה, הרצליה

עין

תחת עין

הדתיים האלה העיזו לפוצץ את ארוס אך ורק מפני שהם יודעים שהחילוניים הם סמרטוטים מוגיבל שלא יעזו להגיב ביפיצוץ ישיבה או בית-כנסת (ככתוב בתוריה: "עין תחת עין").

שמחה דם, חולון

קוראים חשודים מכתבים מתבקשים לנחם אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר נות למכתביהם.

ריים עצמה. לנוער האינטליגנטי אמור ללא פחד ומורא וללא משוא-פנים:

עד כמה שהדבר באמת מצער, היתה דירי יאסין מיקרה חורג ואפסי מול ים מעשי-הזוהרה של הצד השני, ובשעה ששררה הפי קרות כללית בארץ, ובמידה ואותו נוער הוא באמת אינטליגנטי ולא צבוע, יבין ש"האצל" וצה"ל שמרו ושומרים על טוהר נשקם יותר מכל מחתרת אחרת בעולם, ויותר מכל צבא אחר בעולם! אינני מעז להזכיר להם בהקשר זה, לא את מאורעות ספטמבר השחור, לא את ביאפרה, לא את פצצות הגז בתים ובוודאי לא את בנגלהי דש.

ולסיום, האם ברצינות אתה חושב, מר אבנרי, שיש להקים ועדת-חקירה, שתגרום למחול-שידים ושינאות אחים ובושות, רק כדי לנחם ידידים מזויפים שלך בחו"ל? כמו, רבים בישראל מייחלים לגרעון-עלי-אדמות, בו תיפסקנה מלחמות צודקות ובלתי-צודקות, אך, בינתיים, אין הכרח בסילופים והתנצלויות בפני אחרים.

בכל הכנות — אנו טובים מהם ובהרבה! ואין טעם לחיות כינתיים בגרעון של שוטים!

ישראל כהן-ישור, ירושלים

דירי-יאסין

דירי-יאסין? וברשותך, מר אבנרי, אשאל: מאימתי דנים מחתרת לפי מיקרה בודד ויהיה המצער ביותר? האם במלחמת היהודים דים לעצמאותם לא היו מיקרים דומים וחמורים פי כמה? הים בעולם היבשה מתי תרות שגלחמו ביותר הגינות וסובלנות כלפי חוץ וכלפי פנים, כדוגמת האצל? זוהי הנקודה העיקרית, ולא מה קרה בי פעולה מיקרית.

ובאשר למאות-אלפי צופי-הטלוויזיה, שי לא היו בארץ באותן שנים, יש לומר:

היתה זו מלחמה לחיים ולמוות בין יישוב יהודי קטן לבין יישוב ערבי גדול, שנעזר במדינות שכנות. באותם ימים, הוריד כל הרג יהודי את המורל ביישוב היהודי וכל הרג ערבי הרים את המורל. איש לא חשב מה להשיב בעתיד לנוער אינטליגנטי, או לנוער מפגר באירופה. ומי ששכח מה היו כללי המישחק — בא הטבח בלוד להור כיר זאת, ובאישורם של כל אמצעי הקשר הערביים, ואף באישורה של ממשלת מצר-

כולל תקרית חצייה? וכי בתקריות אלו לא נשפך דם? ומדוע האפלייה?

או שמא דעתו היא, שלערכים ה"מפגי רים" מותר הדבר, אך לא ליהודים? אפי' כן, שיגיד זאת בקול גדול ולא בקול ענות חלושה? דעתי היא, שהערבי הבינוני אינו נופל במוסריותו מן היהודי; ובעיניו ובעיני אחרים היה מיקרה דירי-יאסין מיקרה בודד בלבד. ומי שניפח תקרית מצערת זו לכלל מימדים בינלאומיים — והפך אותו לסמל — היו ראשיה-שלטון בארץ, שבדרך זו ניסו להשחיר את פני המחתרת היתהו דית ובכך ניסו לחפות גם על שיתוף פעור-לתם עם הכרטיים נגד המחתרת. ושימו לב: עברו 17 שנה עד שהערבים עצמם תפסו שאפשר להפוך תקרית זו לתעמולה אנטי-ישראלית, ורק בשנת 1965 יצא בול הויכרון לזכר נטבחי דירי-יאסין.

ברם, שאלתי היא: האם נושא הדיון ביטלוויזיה היה האצל? כמחתרת, או תקרית

דרום אפריקה שונאת את המחזה אותלו מאת שקספיר, והסיבה מובנת למדי. האיש מסטראטפורד העז, ברוב איזולתו, להעמיד על במה אחת כושים ולבנים גם יחד. נראה שלא שמע מעולם על ה"אפאר" שהייד, אותו עשה הארץ שלא היה בור. בכל אופן, המצב תוקן לאחרונה. כיצד? ובכן, נמצא במאי מוכשר אשר החליט ל"העלות את המחזה של שקספיר, אבל ל"וותר על דמותו של הכוש, במקומו, הומ" צאו כל מיני דיאלוגים נוספים, המסבירים את מעשיו. העיקר שלא יראו את פניו המכוערים על הבימה. ולמה משמשת עכשיו המטפחת? עיתון בריטי הציע שיסתירו מאחוריה את ה"בושה".

תיאטרון

הצבא גרוע

נון הכפר

"רוזנטה חוזר משדה הקרב" ו"בילורה" מאת אנג'לו באולקו בבימת צוותא. עברית: יונתן דו"בוסרסקי — בימוי: עדנה שביט.

כשרוח הדקמרון של פאולוניי חגה עדיין בשמי ההצלה הישראלית, הגיע אנג'לו באולקו, הידוע בכינויו רוזנטה (כשם גיר בור מרבית מחזותיו) בדהרה גדולה אל בימות ישראל.

למרות שנכתבו לפני למעלה מ-400 שנה, שני המערכונים המוצגים בערב של בימת צוותא הם בעצם מודרניים מאד, מלאים וגדושים מחאה פוליטית מתחילתם ועד סופם.

הראשון הוא מעשיה על איכר, שגנבו ממנו את אשתו, והוא מנסה להחזירה אל חיקו, מביתו של סוחר, אשמאי זקן, ה'

דו"ב, גכאי וצרפתי ב"רוזנטה" "חרא" ו"תחת"

משפיע עליה מכל טוב. השני, הוא סיפורו של איכר שניסה מלוא כשכיר-חרב במשך כמה חודשים, כדי למצוא מיפלט מן ה"בצורת שירדה על כפרו, אבל כשהוא מגלה שהצבא גרוע אפילו מן הבצורת ו"חוזר הביתה, מסתבר לו שנותר גם ללא המעט שהיה לו קודם.

כל זה טוב ויפה, אם מצליחים, באיוושהי צורה לשמור על העסיסיות וההומור של המקור האיטלקי, אשר נכתב בניב כפרי מלא וגדוש ניבוליה מכל הסוגים, אלא שהגירסה העברית היא כה דלה עד ש"חרא", "תחת" ועוד מושגים מסוג זה מתחילים להיות לטורה, כאשר שום דבר יותר ציורי אינו נלווה אליהם. והדבר מפריע בעיקר במערכון הראשון (בילורה).

רוזנטה חוזר משדה הקרב מציע כבר דמויות הרבה יותר מגובשות, ובעזרת שפע רעיונות בימיו (למרות הגומה גרר טסקית מיותרת פה ושם), מצליח המערי כון, מבעד לגליה צחוק, להעביר את מר

"אמריקאן פודק באלט" שמאלן ואינדיאנים

מחול

הי הו"

נוסח ארה"ב

|"אמריקן פולק באלט".

אמנם זאת להקה אמריקאית, אבל זהו הפרט המדויק היחידי בשמה. כי מה ש"נוגע לפולקלור, הוא שופץ, תוקן, סויד וטוויח, כמו שאומרים באידיש, "פארטאצ'ד אונד פארבעסערט", עד שלא נותר הרבה מן הספונטניות הטבעית של מחול עממי. אשר למושג באלט, זה קצת יותר מסור. כי להופעה הזאת אפשר לקרוא, בצור רה יותר מדויקת, "חזיון" המנסה להחיות את ימיהוזה של יישוב ארצות-הברית, בעזרת מספר (ראובן זינגר), תמונות חיות, שיריעים וריקודים, וריקודים אלה אינם כל-כך עממיים, אבל גם לסינגנון וללייטוש של הבאלט לא הגיעו עדיין.

מה שיוצא מכל העסק הוא מחווה ל"שנות החלוציות באמריקה, תמונות מלאות אהבת-מולדת והעם היושב בתוכה (שגריי רות ארצות-הברית היא תומכת נלהבת, כנראה, בהופעה), שצעדו אפילו צעד אחד קדימה, והכירו במקום המגיע לאינדיאנים ולתרבות שלהם בהיסטוריה האמריקאית.

כל עוד התמונות הללו עוסקות בפרקים התוססים והעליונים יותר בתולדות ה"י"ם התיישבות, כמו ב"לילה במחנה" או "יום ראשון בכפר", זה דווקא משעשע ומלא מרץ. הרקדנים הצעירים שופעים חן, וריקודים במצב הרוח המרומם שלהם. אולם כשמנסים לעבור לדרמה מסוגננת, הופכת ההצגה למייגעת: הכוריאוגרפיה, המתרחקת מן העממיות עוד יותר, אינה מן העשירות ביותר, וב"רחובות לארדו", סיפור על איש-מערב שגורה למוות ואין יודעים כלל את זהותו, מגיע הפאתוס לי שיא. אפילו בהוליווד לא מייצרים כבר "שמאלן" כזה.

ספרים

נויסון עדיין רובב

"פרשת נשיקת האורגמו", The Cash of the Crimson Giff מאת ארל סטאנלי גארדנר, הוצאת פוקט בוקס 1971 — 176 עמודים, 5.40 ל"י.

ומן קצר לפני מותו, עשה שבועון אמריקני חשבון שארל סטאנלי גארדנר, אביו ה"רוחני של פרי מייסון, מכר יותר ספרים מכל סופר אחר בעולם, והמתחרה היחידי שלו הוא ספר... התנ"ך.

למראה הופעתו המחודשת של פרי מייסון, כמה שנים לאחר מותו של גארדנר, על דוכני הספר, כמעט וגיתן לחשוד שהמכירה הקנתה לסופר סגולות נצח, אבל אין צורך לדאוג. המדובר בסיפור קצר שפורסם לפני 25 שנים בירחון, אליו הוסיפו עוד שלוש מעשיות קצרות מימי נעוריו של גארדנר, עוד בטרם המציא את הפרקליט הכל יכול. זה אמנם קצת בוסר וחסר את החלקלקות המקצועית של השנים המאוחרות, אבל יכול (המשך בעמוד 12)

סיפור חייו של זוג נשוי ממוצע, על השיגרה והשימון שבהם, עם שיחות אינסופיות חסרות-תוכן, עם חוסר הקומור ניקציה והמריבות הקטנות, עם בגידה קטנה ואהבה קטנה והילד הקטן תמיד, ש"מרחיק את ההורים במקום לקרובם, וגורם להם למשבר כשהוא עוזב את הבית וכ"ה, הסיפור הזה נכתב כבר פעמים אין-ספור לפני כן, ובצורה הרבה יותר מקורית ומעניינת, ועם הומור יותר חריף ומפוקח מאשר במחזה של ניקולאי.

בתוך ים ההבלים והשיעמום, בו שקועה ההצגה, מנסים שני שחקנים מיקצועיים, ליא קניג ושמאלן, עצמון, ליצור יש מאין. אלא, שלא הם, ולא המצאות הבמאי ו"התפאורה, מצליחים להתגבר על חוקי ה"טבע, זו בסך-הכל בועת סבון, ועם כל ההשתתפות בצער הנוטלים חלק במיבצע, הבעה נשאת שקופה מן ההתחלה ועד הסוף, עד שאין מרגישים כימעט בקיומה. מוטב אילו לא ראו אותה כלל.

גורלם של איכרים, אשר ברוב "רעבותם" (כנאמר בהצגה) מוכנים אפילו לנגוס נגי"סה בריאה ברגל של עצמם. המישחק (הרבה יותר טוב גם הוא כי חלק השני), התלבושות ועיצוב הדמויות מזכירים מאד את פאולוניי, ולמרות שזה רחוק מאד מן הדקמרון, את המערכון ה"שני כדאי בהחלט לראות.

שינונון בשניים

"פיקניק לשניים" מאת אלדו ניי קולאי בתיאטרון הבימה, עברית: צבי רוזן — במאי: צבי שטופלר — תפאורה: לידיה פניקסינגני. בהשתתפות ליא קניג ושמאלן עצמון.

אילו היתה זאת תוכנית-בידור לשניים בתיאטרון פרברים, ניהא, כהצגה בתיאטרון הלאומי, זה עוד אחד מסידרת ה"אבסורדים, שאינם מפתיצים כבר איש.

עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

יש לו סיכות בתחת

איזה זים!

דיים זהב

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מזומנים לשקוח למערכת מלים וביטויים משהם.

ש' פס מתכת, המושם מתחת לגולגלי המכונית השקועה בחול או בבוץ, כדי לסייע להור צאתה ממצב זה.

הצחקת אותי! תגובה מזלזלת על הצעה שאינה מתקבלת, העושה את המציע ואת הצעתו למגוחכים.

א: "אני אאסוף את המסטינגים ואת תר-חצי אותם, טוב?" ב: "הצחקת אותי!" "דיין יפסיק לחפור עתיקות? הצחקת אותי!"

גיטים ש', מסמרות, מסמרי מתכת ללא ראש.

השפיץ גיטים ביטוי שפירושו: היה מרוצה מאוד, התענג, נהנה הנאה מרובה, קיבל סי' פוק רב. "כשהם קיבלו את ההודעה שהבת שלהם עברה את הבגרות, התחילו להשפיץ גיטים." "כל הבנות בבסיס מתות עליי, והוא לא נוקף אצבע. פשוט משפיץ גיטים וזהו."

חרצף ש', פיסות צואה הצפות על הים ומורטלות על-ידי הגלים אל החוף. בעיקר בימה של תל-אביב. (קיצור המלים: חרא-צף).

אני לא חושב ביטוי שפירושו: אני חורשב שלא. א: "אתה תחשוב על ההצעה שלי?" ב: "אני לא חושב." א: "אני לא חושב שיהיה לי זמן מחר."

פיקס מסודר למשעי, הוכן כהלכה. "שמתי לך דלק, שמן, מים, בדקתי ת'אוויר, הכל פיקס."

צינגלה ש', בדל סיגריה, סיגריה דקה מלופפת ביד. "מצאו אפס פסיק אפס אפס משהו נפס ב'צינגלה שנשארה במאפרה, ולקחו את כולם ל'משטרה."

■ במינוח הכנסת התנהל מישור הניחוש סביב עתיד הממשלה, בעיקר בצורת בדי- חות. סיפר ח"כ מרכזי של מפלגת העבודה: "בעיניי אחת היה נהוג לשקור עו לגדר של יהודי שפשט את הרגל. בוקר אחד באה אשתו של גביר אליו וקראה: 'תראה מה עשו לך? קשרו לך עו לגדר? היראה הגביר ואמר: 'לא הת' כוונתי לפשט את הרגל. אבל אם כבר קשרו את העו, ש' היה?' ההיקש: 'גולדה' מאיר לא התכוונה לפרק את הקואליציה, אבל אם זה כבר קורה, לא איכפת לה שתהינה בחירות.

■ בדיחה נגדית של ח"כ מפ"ם דוב זכין: "איש עשיר אחד התכונן לצאת לציד אר- יות באפריקה. לפני צאתו פיר- סם מודעה: 'כל מי שיכול לעזור לי בעצה, שיבוא לביתי ביום מסויים בשעה 8 בערב'. בשעה הייעודה חיכה העשיר בכליו-עניינים, כשכנס נס יהודי קטן וכחוש. יש לך נסיון ב' ציד אריות?' תמה העשיר. לא! השיב היהודי, באתי רק להגיד לך: עלי על תס' מן!'" ההיקש לגולדה: על מפ"ם אל תסמכי. מפ"ם לא יכולה לזנו מהחלטתה להצביע בעד נשואין אזרחיים לפסולי- חיתון.

■ על פסק-דין מוות ש' הוציא נגדו מי שהיה אלוף פיקוד הצפון האלוף מרדכי ("מוטה") גור, סיפר השבוע הדיר' לספרות דן אלמגור. דן, שהוא כמו מוטה בן רחור- בות, זוכר כי בעת שלמד ב' כיתה ב' בבית-הספר העממי היה כבר מוטה תלמיד כיתה ח'. הדבר היה בתקופת המו- דט. יום אחד הודיעו מוטה ושניים מחבריו לדן אלמגור,

רי מחשבה נוספת הסכים מו- טה לדחות את גור-דין המוות בתנאי שדן יתחייב למסור לו כל כלי נשק שימצא להבא.

■ אלוף פיקוד המרכז, ה' אלוף רחבעם ("גנדי") זאבי הכין את עצמו לקראת מסיבה שעמדה להיערך בבית ידידו היבואן עזריאל עינב, כא- שר בישרה לו אשתו כי ה' פרופסור יגאל ירון הגיע לביקור. גנדי ביקש מאשתו יעל להודיע לעינב כי יאחר למסיבה שלו, אבל כשירד ל' קומה הראשונה של ביתו גי- לה כי ידין אינו האורח היחיד שהגיע אליו, שורה שלימה של מכרים וידידים טובים ה' כינו לגנדי מסיבת הפתעה ל- יום-הולדתו ה-46. אפילו שר- הביטחון משה דיין הגיע למאורע. בו הכין מרדכי ("מונשי") צרפתי את ה' כיבוד ואמנים כמו יהורם גאון וג' יגל דאגו למצב הרוח. בסוף הערב הגיעה ל' מקום המשטרה כדי לבקש מ' הקרואים לשמור על השקט.

■ אגב, מכל המתנות ש' קיבל גנדי ליום-הולדתו חסרה מתנה אחת. הזמר יהורם גאון קנה לגנדי במתנה עיר צעיר ב-350 ל"י. אבל כאשר גילתה יעל זאבי איזו מתנה עומד יהורם להביא לבעלה, הזמר רה אותו כי גנדי עלול לאבד את חוש ההומור שלו. בלית ברירה נאלץ יהורם להשאיר את החמור הצעיר אצל בעליו.

■ מסיבה אחרת שנערכה השבוע היתה מסיבת חנוכה ביתם של הד"ר אלכס לרנר ורעייתו דליה פן. במסיבת הגן שנערכה בביתם החדש בסביון נכחו כמאה אורחים. ביניהם שרי ממשלה, אלופי צה"ל ואישי ציבור אחרים. מי

רדו. בישיבת הממשלה שנער- כה בשבוע שעבר דיבר ממלא מקומה של ראש-הממשלה גול- דה מאיר ששהתה אז בחו"ל, יגאל ירון, על ענייני מוסדות ההשכלה הגבוהה. באותו זמן עסק סגיר בניירותיו. אמר לו אלון: "ספיר, אם אתה עסוק בניירותיך לא תשמע מה ש'

"חמש לירות". אגין פרץ ב' צחוק יחד עם הקהל ולא סיים לקרוא את השיר.

■ יועצת ראש-הממשלה לענייני התנדבות ומי שהיתה שגרירת ישראל בדנמרק, אס' תר הרליין, הוזמנה על-ידי יו"ר מכבי-ישראל מנחם

ראש ממשלת מערב-גרמניה הוזמן על-ידי שר-הביטחון בממשלתו הלמוט שמיט (מימין) למישיבה במיטבאה ליד בון, יחד עם אישים נכבדים אחרים ובובת קרטון שהושכבה על מיטה ישנה. בראנט הרגיש לא בנוח והוא כיסה את הבובה, אבל זה לא עזר לו כי מדי פעם היה אחד הנכחים, שלגם לגימה מיתרת, חושף אותה מחדש לקול צחוקם של המטובים.

י' בראנט

גדול של בטון טרי. התברר לו כי הוא עבר ליד בית בו יצקו בטון, מכונה היציקה הת' קלקלה וזרקה את הבטון לעבר מכונתו.

■ רפאל הלפרין זכר כבר בשעתו לפירסום עולמי כמתאבק היהודי הראשון בסג' נון תפוס כפי יכולתך, שהיה עולה לזירה עם כיפה על רא- שו, מגן-דוד רקום על מכנ' סיו, ומתפלל לאלוהים לפני שהחל ללפות את ריביו ולה' לום בהם. עתה זוכה הלפרין לפירסום עולמי גם כממציא דיאטות. אחרי שפירסם לפני שנה בישראל ספר ובו שיטה מיוחדת להרזיה, פרי המצאתו, רכשו לאחרונה שתי הוצאות ספרים, בפינלנד ובגרמניה ה' מערבית את הזכויות על ספרו זה והוא עומד להתפרסם גם בארצות אלה.

■ סבירור לנאום בפני כנס של מכבי-עיר שדן בבעיות העי- ליות. בין השאר סיפרה הרליין על קשיי קליטתה בארץ: "כש- הגעתי לארץ בגיל 11 מגר- מניה היו לי בעיות קליטה. כל הילדים בגמנסיה העברית בירושלים בה למדתי, קראו לי נאצית. היתה אז רק ילדה אחת שקיבלה אותי והזמינה אותי לביתה. היתה זו מי ש' היא היום אשתו של מנכ"ל משרד התיירות לשעבר מיימי דה-שליט, ארנה."

■ את ההצגה במסיבה ש' ערכו בשבוע שעבר בביתם בת-לאביב זוג הארכיטקטים אראלה וישראל גורוביץ, גנב הגרפיקאי גד אולמן. יותר נכון האלבום שהכין ו' הראה לנוכחים במסיבה, שנת- בקשו על-ידי המארחים לבוא בבגד מעניין, להכין תבשיל מיוחד, בדיחה מוצלחת ולה' ביא איתם ספר מקורי. גד אולמן הביא איתו אלבום ש' הכין לילה קודם, שנשא את השם 100 שנות מין. בכל דף מדפי האלבום מופיעה אימרה ומצורף פריט המשלים את ה' אימרה. למשל: לעמוד בו כתוב "קרא אותה" צירף אולמן סכין גילוח. למילה "פנצ'ר", צירף בלון מפוצץ, ואילו ל"גירתה אותו" חיבר נייר זכוכית ו' כדור פלגין, למה שהיא לא לקחה. לא עזרה לה! האל- בום עלה במקוריותו על שאר הספרים שהובאו והוא הועמד בו במקום למכירה פומבית. אחרי קרב מר זכתה בו ה' תכשיטאית רחל גרא, ב' מחיר 300 ל"י שנתרמו כמיל- גה לתלמיד בבית-הספר לאמ- נות בצלאל אותו סיימו בזמן רחל וגד. הצלחת האלבום סיח- ררה את ראשו של אולמן ש' מייד רשם בדפו הראשון: "כל הזכויות שמורות למחבר וה' מעתיק מסתכן באימפוטנטיות."

אני אומר! השיב ספיר: "אל תדאג, אני שומע כל דבר." אלון: "יותר טוב שאתה עובד משאתה ישן." ספיר: "אין דבר, גם כשאני ישן, אני שר מע כל דבר."

■ בכנס של חברי תנועת הנוער העובד והלומד מקריית- שמונה, חצור ובית-שאן שנע- רך בטבריה, נאם בין השאר

הצייר הישראלי היושב בפאריס, שמה שנים רבות לא הציג את ציוריו בישראל, ערך השבוע בביתו של הפירסומאי חיים פלד, מכירה של כשלו- נתרמה לקרן הביטחון, המיועדת לשיפור תנאי חיילי צה"ל במוצבים. תמונות אבישר נחשפו כולן, למרות מחיריהן הגבוהים. בתמונה אבישר (בחולצה מנוקדת) בעת התערוכה.

גם המזכיר הכללי של התנועה אסף אגין. את נאומו התכונן אגין לסיים במילות שיר הת- נועה: חולצה כחולה / והיא עולה / על כל העדיים. אבל היתה זו משימה-בלתי-אפשר- רית. אחרי שאגין אמר: "חול- צה כחולה / והיא עולה," נשמעה צעקה מקרב הקהל:

שבלט במיוחד במסיבה היתה שרה-חן אבא אבן שלא פסק כמעט לחולל ולרקוד עם אורחות המסיבה לצלילי תז- מורת הריקודים שניגנה במקום.

■ שרה-אוצר פינחס ספיר נוהג לנצל את ישיבות הממשלה לטיפול בענייני מ-

שמעון אבישר

שיום מציירותיו האחרונות, שתמורתם נתרמה לקרן הביטחון, המיועדת לשיפור תנאי חיילי צה"ל במוצבים. תמונות אבישר נחשפו כולן, למרות מחיריהן הגבוהים. בתמונה אבישר (בחולצה מנוקדת) בעת התערוכה.

כי הם מההגנה וכי דן נידון למוות על שהסגיר נשק לברי- טים. תגובת דן, לדבריו: "ב' התחלה שמחתי מפני שלא ה' ייתי צריך לעשות שיעורים ל' מחר, אבל אחרי-כך נזכרתי ש' קבעתי משהו לאחר הצהריים וביקשתי לדחות את ההוצאה לפועל של עונש המוות." אח-

פסוקי השבוע

● שרי-חבריות ויק' מור שפיטוב עז משכרי הממשלה: "הכל תלוי ב' גולדה. היא איחדה את האיני- טרנאציונל הסוציאליסטי בווי- נה. אך בירושלים היא עלו- לה לפלג את היהודים."

● ח"כ יצחק רפאל עז משכר אגו": "אנו מחכים לביקור הגברת היהודיה ה' זקנה."

● שרי-חבריות ד"ר יוסף כורג עז אותו משכר: "אני נתון במצב-רוח של אדם שיש לו שתי נשים. אחת אש' תי החוקית, רבקה, והשנייה בעלת-הבית שלי, גולדה מאיר."

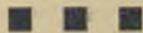
● משה דיין עז חנינת המשכרים: "איה, משכר יש כאן? זה לא אש, זה ב' קושי ויקוקין דינור."

● זיוה יריב, כהצעת סיסמה לל"ע: "ממזר ל- ממזר, כוחנו גובר!"

סיקור

(המשך מעמוד 10)

בהחלט להיות עניין למי שרוצה ללמוד מה היו הצעדים הראשונים של מי שהצליח בסוף הקאריירה שלו לכתוב ארבעה ספרים בעת ובעונה אחת, בעזרתן הפעילה של מזכירות חרוצות ומכשורות.

רובע סנט פאולי בהאמבורג, הידוע כרו" בע בו מתרכז יריד המין הגדול ביותר באירופה, החל ביצאניות דרך הצגות מין חיות ועד לסטיות הקיצוניות ביותר, לבש לאחרונה בגדי אבל. כל היצאניות עטו גרביים שחורות, כל חיבות הנגינה הושטקו למשך שלושה ימים, ומספרים שאפילו בריגנים מקצועיים, שמלאכתם היומית היא להשיך ליד החוצה לקוחות בלתי־רצויים, חזילו דמעה בתוך כוס הבירה.

וכל זאת למה? משום שברנש אחד בשם ג'וני בורגר, המכונה "מינכן ג'וני", ובר" נש אחר, בשם אווה קליטש, המכונה "קא" ראטה קווה", נסעו במהירות של 200 קמ"ש במכונית האיו גריפו שלהם, והתרסקו ליד העיר מינכן. השניים היו מן הסרסורים הגדולים של העיר האמבורג, וכאמור, גם הפועלות שלהם, וגם הקוחות, התאבלו על אבדם.

וזאת ללמדכם שדימון ראיון חי וקיים עדיין, אם לא בניו־יורק, אז לפחות ב" האמבורג.

תקליטים

סינמה בלש -

לכל הנושפה

"הטוב, הרע והנערה" - יש" ראפון, 346.

יש תקליטים שמטרתם אינה החדש או לעשות מהפכות בשדה הזמר והפזמון. אלא רק לבדר ולספק למאזין מחצית הי שעה של הנאה בלתי מחייבת. לסוג זה אפשר לשייך את 14 הפזמונים שבתוכי נית להקת הטוב, הרע והנערה (ג'וני כץ, בני אמדורסקי וישראל גוריון) אשר צור" פו יחד לתקליט אחד.

הפזמונים, ברובם, מימי הזוהר של ה" סרט ההוליבודי, בשנות השלושים, בטיפול ובתיקון ישראלי של אהוד מנור, שהצ" ליח לשמור על הפשטות והקלילות של המקור גם בתרגומים. אמנם אין כל סכנה שגירסת אלה ישכיחו את אל ג'ולסון או אדי קאנטור, אולם אין כל סיבה להת" לונן על הדרך בה מזמר ישראל גוריון

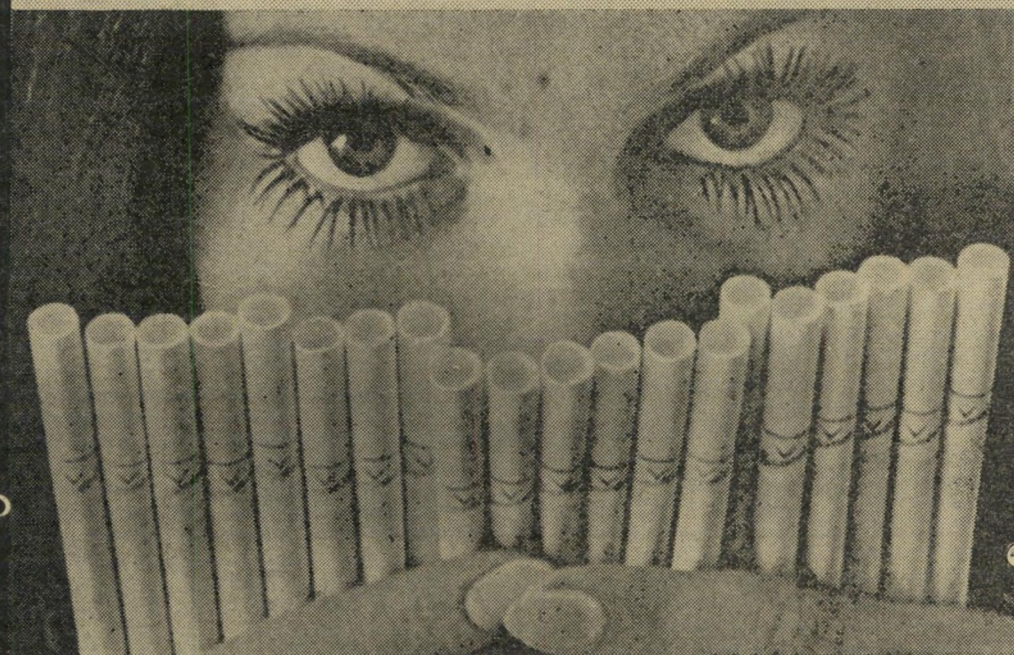
הטוב, הרע והנערה
חווייה נעימה

על סוזי או השלושה יחד עם פני תינוק (בייבי פייס). שלא לדבר על הבית שלי ושלך שהוא ממש חווייה נעימה, כפי ש" הוא מצטייר מפי בני וג'וני. שמוליק קראוס, שכתב ארבעה פזמו" נים לתוכנית. הצליח להיכנס גם הוא ל" רוח הדברים, שיריו סימפטיים ופשוטים, בדיוק כמו הסובבים אותם. אמנם הליווי נשמע לעתים קצת רזה (מה שמספיק להרפתת בימה, אינו תמיד מספיק לתקליט) ושיריו המשקל בין הקו" לות בהקלטה אינו תמיד אידיאלי, אבל בסך־הכל, זה תקליט נעים שמסוגל בהח" לט להדביק במצב הרוח המרומם, המאפיין את שלושת המבצעים.

אם אינך מאמין כי לכל סיגרית

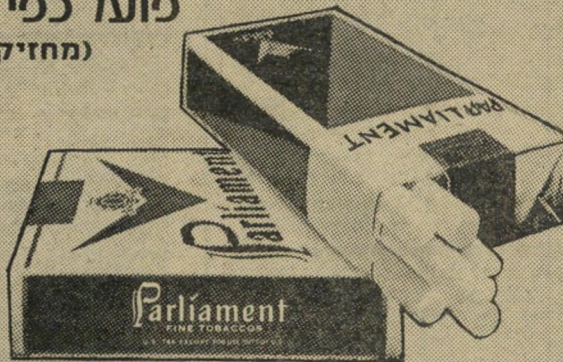
פרלמנט

יש פומית

הסתכל בהן בדרך זו

הפילטר של
פרלמנט
פועל כפי שפומית
(מחזיקת סיגריות)
פועלת

להשיג באריזה קשה, באריזות קינג סיזי ובאורך 100 מ"מ

הובלות

משענים חבילות דואר

★ בכל שעות היממה

★ בכל ימות השנה

★ מכל מקום לכל מקום

טלפונים 54713 - 58851

פועל 24 שעות ביממה

ביטוח שנתי לטלויזיה
— 30 ל"י

כולל מנורת המסך, כולל מיסים
סיגנל

אלקטרוניקה
רח' החשמל 4, תל־אביב,
טל. 615362, 625459

כדי לגזור

קרקע למען

היאחזות

חדשה - הופעלה

בפעם הראשונה

במדינה מלחמה

ביולוגית

ל ביש ככותונת צחורה, כשהכא-
פיה על ראשו מתבדרת ברוח, ניצב
השייך סעדה חסן דייב בן ה-70, בשיפולי
הגבעה הגולשת מכפרו, עקרב, לעבר
העמק הפורה. לפניו, כמו על כף היד,
היתה פרושה הביקעה המכונה בפי בני
המקום תל טאויל, על שם התל העתיק
המתנוסס במרכזה. כשמסביבה מתנשאים
הרים צחיחים ושדופים, היתה הביקעה
משובצת שתי וערב משבצות ירוקות וחור
מות, שהעידו על פוריותה. רק מסביב
לכיפה הקטנה של תל טאויל עצמו,

לאחרונה החלו הכפריים המקומיים לרכוש
טרקטורים, הרי בגרנות ניתן עדיין לראות
תם חובטים בחיטה כפי שעשו אבותיהם
לפני מאות שנים.

לפני ששת הימים ישבו בעקרב, כעשרת
אלפים נפש. רובם ככולם התפרנסו מחק-
לאות. קצת כרמי זיתים. קצת כבשים
למרעה. קצת אדמות במורדות ההר. והמון
אדמה פוריה בביקעה המכונה בפיהם תל
טאויל. שם היו המעינות ובורות המים.
שם היו, לדבריהם, קרוב ל-145 אלף דונם
קרקע, שעובדו בשקידה ובחריצות על-ידי
חקלאי הכפר. מכל אלה נשארו להם כיום,
בהערכה גסה ככל שהם מסוגלים להעריך,
כ-15 אלף דונם. כעשירית השטח שעובדו
לפני חמש שנים.

המלחמה פסחה על עקרב, שבתקופת
יוחנן החשמונאי שימשה שדה מערבה
לאחד מקרבות הכיבוש המפורסמים שלו.
אבל כמחצית מתושביה ארזו את מטלטלי-
הם ונסו דרך מעבר הג'יפסליק וגשר דמיה,
בעקבות הצבא הירדני הנסוג. אלה שנש-
ארו המשיכו לעבד את השדות, לחרוש,
לזרוע ולקצור, כפי שעשו כל חייהם.
כי על תנובת האדמה הזאת הם חיים.
אבל כשנה וחצי אחרי המלחמה ירדה
על הנשארים בשורת איוב. אזורים היה
אחד ממרחבי החדירה של החבלנים שחצו
את הירדן וניסו להסתנן אל כפרי השומ-
רון. כתוצאה מכך נכללו חלק משדות
עקרב באזור הסגור, האסור לעיבוד
חקלאי, עליו הכריז צה"ל מסיבות בטחון
ניות.

למרות שקרקעות תל טאויל אינן מגי-
עות אל בקעת הירדן, ובינן לבין הביקעה
מפריד הר סרבטה הגבוה, הן נכללו באי-
זור הבטחון של הירדן, שהגישא אליו

השייך של עקרב לא האמין למראה עיניו: הם הרעינו את שדותינו!

היתה אסורה לכפריים. היתוו להם קו
לאורך הביקעה ונאמר להם: "מכאן מור-
חא אסור לכם לגעת באדמה. מכאן מערבה

נסיעה, נדמה כי עקרב שייכת לכמה מאות
לאחור. אין בה חשמל. את המים שואבים
בה בדליים מבורות ובארות. ואם כי

עקרב רחוקה לא רק מדרכי המלך,
אלא גם מהמאה העשרים. למרות שהמרחק
ממנה אל שכם אינו יותר מרבע שעה

הצהיבו השדות טרם זמנם.
שם!" אמר השייך כשהקמטים בפניו
החרושים מתעמקים והולכים ועיניו היוק-
דות מתכסות בלחלוחית, "שם הכל כבר
מת. שם השדות שהורעלו..."

עמדו לידו כמה מבני כפרו, צאן מרעי-
תו. ניצב שם פתוח חוסיין חמדן, ראש-
המועצה המקומית של עקרב, שלמרות
תוארו מכיר במנהיגותו הבכירה של ה-
שייך, שהוא המנהיג הדתי והרוחני של בני
הכפר. עמדו שם מורה, חקלאי, ועוד אחד
מנכבדי הכפר, ועיניהם כלות ואינן שבי-
עות מלראות את השדות המעובדים. ה-
שדות האבודים.

"זה האדמה שלנו", הם אמרו. "עכשיו
לקחו לנו אותה. הצבא הווי את גבול
השטח האסור. כל השדות האלה, שחרשנו
וזרענו, אסור לנו לקצור אותם עכשיו."
הם לא קיללו ולא גידפו. קשה היה למ-
צוא בדבריהם שמץ של שינאה. אפילו לא
נימה של קובלנה. הם רק עמדו והסתכלו
בעיניים כמהות ומסרבות להשלים, כמי
שמתו מונח לפניו.
והמת היו השדות.

מה יאכלו

הכבשים?

עקרב רחוקה מהכביש הראשי
המחבר את שכם וירושלים. היא רחוק
קה גם מדרך בקעת הירדן. רק מטיילים
בודדים יגיעו אל הכפר המוסלמי, השוכן
כ-15 קילומטר דרומית מזרחית לשכם.
שבדיק לפני 2000 שנה, בתקופת ממלכתו
של הורדוס, היתה העיר החשובה ביותר
בין ירושלים לסבסטי, היא שומרון.

עקרב או עקרבתא, היא עקבים, היתה
העורף העירוני של המבצר החשמונאי
אלכסנדריון, ששלט על אחת מדרכי הגישה
העיקריות מעמק הירדן אל מערב הארץ.
עד היום מתנוססים חורבות אלכסנדריון
במרומי הר סרבטה המחודד, המתנשא
מעל תל טאויל ומשקיף על זירת ההת-
רחשות שהחזירה אחרי אלפים שנה את
עקרב אל החדשות.

טורה: האדמות שעובדו על ידי בני כפרו ושנכללו בשטח הסי-
גור, שהוחרם על-ידי המישל הצבאי, החץ בחלק השמאלי של
התמונה מצביע על תל טאויל, הניצב במרכז אדמות עקרב, ה-
מיועד להיאחזות חדשה. ליד התל ריסס מטוס את האדמות ברעל.

השייך סעדה חסן
דייב, השייך של
עקרב והמנהיג הדתי והרוחני של בני הכפר המוסלמי השוכן
מזרחית לשכם, ניצב במורדות כפרו ומצביע לעבר האדמה הא-
מורה

מקום הפשע

כי מנגד תראו את הארץ — ואליה לא תבואו. קבוצה של חוטבי עקרב משקיפה מ' על הגבעה אל האדמה הטובה אותה עיבדו אבותיהם ואבות אבותיהם. הגבעה הקטנה במרכז התמונה היא חירבת טאויל. השטח המקווקו מצפון לה הוא השטח שרוסס ברעל.

למימשל ולכנסת. אבל לא נתנו לנו תשרי בה. אחרי כן, ב-8 באפריל, בא מטוס וריסס את השדות ליד חירבת טאויל. אחרי יום הכל התיבש, הכל נעשה צהוב. "זה היה לפני הקציר. השטח הזה, 5000 דונם, נתן יבול יפה מאוד. היינו מרוצים מהיבול. היה גשם והשיבולים היו גבוהות ויפות. הפלחים היו מרוצים וחשבו על הקציר. ואז השמידו להם את התבואה. אני רוצה להגיד: אם הצבא הישראלי רוצה את האדמה שלנו ולהרוס את החיטה שלנו, האם זה מפני שרוצים שאנחנו נהיה עניים? אנחנו תלויים באדמה הזאת, אנחנו חיים ממנה. האדמה הזאת היא שלנו. לא קנינו אותה. זה קיבלנו מאבותינו. אני בן אדם זקן. אני בן 70. הייתי בזמן התורכים, ובזמן הבריטים ובזמן הירדנים. אבל אף ממשלה לא עשתה לנו דבר כזה כמו שעושה לנו הממשלה הישראלית. מה הם רוצים, שאנחנו נמות?"

"לא רוצים

למכור!"

מה גרם לשינוי הקיצוני שהביא לדחיקת רגליהם של כפריי עקרב מהקרקעות שבעמק טאויל? איש לא הזכיר את הסיבה. כאשר הוצגו שאלות בכיוון זה, הן הוכחשו עליידי כל הגורמים המוסמכים. אבל האמת המסתתרת מאחורי הפעלת אמצעי הלחימה הכימיים כדי להשמיד את יבולי עקרב לראשונה בתולדות המדינה, היא פשוטה. לפני שנה קיבלה ועדת השרים לענייני היאחזויות החלטה על הקמת היאחזות שתהפוך לשוב קבץ באזור תל טאויל. לפי חי תוכנית עתיד הישוב להיות מוקם על חירבת טאויל. הקרקעות ממי כיב לחירבה, הנמצאות כבעלות כפריי עקרב, מיועדות להיאחזות זו. להיאחזות שטרם הוקמה, ושי צריכה להיות היאחזות צפונית ליהיאחזות פצאל, אף ניתן שם זמני — תל טאויל.

כל היבורים על חייך ביטחוני ועל שיטחי אימונים אינם אלא תירוצים מפוברקים שנועדו לה' פות על המטרה האמיתית של ריי סום השדות ברעל: נישור כפריי עקרב מאדמותיהם כדי לגזור את השטח להתנחלות.

אין זו היאחזות הראשונה המוקמת בבקעת הירדן. אולם אף אחת מהתנחלות ליות הקודמות לא לוותה בשערוריה כמו זו שהתחוללה בעקרב. הסיבה: חלק מה היאחזויות הקודמות נעשו על קרקעות שהיו רכוש ממשלת ירדן ולא היו בבע' לות הכפריים. במקרים אחרים, נוהל משאי ומתן עם בעלי האדמות הערביים, שולמו להם פיצויים או ניתנו להם קרקעות אחרים.

אבל ערביי עקרב התגלו כעשנים משום מה. יותר מכפריי הכפרים האחרים. מסתבר, כי ב-14 במאי, כחודש אחרי הריסוס הכימי של השדות, התקיימה פג' שה במשרדי המושל הצבאי בשכם, בין השייך חסן דייב וראש-המועצה חוסיין חמדן, ובין נציגי מנהל מקרקעי ישראל. באותה פג'שה הודיעו אנשי המנהל גלויות לפרנסי עקרב, כי קיימת כוונה להקים יישוב יהודי ליד חירבת טאויל. וכי המנהל רוצה לקנות כ-3000 דונם אדמה. אנשי המנהל והמימשל היו משוכנעים כי אחרי שהוכיחו לכפריי עקרב כי

לכן הפכנו את השטח לשטחי אמונים ושטחי אש. אבל הערבים המשיכו לזרוע באיזור הזה. חובת הפיקוד היתה למנוע את המשך העיבוד." לפתע, בקיץ האחרון, שוב חל שינוי בהוראות שניתנו לחקלאי עקרב על-ידי המימשל הצבאי.

סיפר השייך חסן דייב: "ב-30 בינואר 1972 הודיעו לנו שמרחיבים את גבול השטח הסגור מערבה. מנעו מאיתנו ללכת אל האדמות שזרענו. אחרי שזרענו ואחרי שהחיטה גדלה — והיא גדלה יפה כי היא הרבה גשמים השנה — הרחיבו את השטח של הצבא כך שגם כל החלקות שלנו שהיו בצד המערבי של האיזור הצבאי הועברו לצד המזרחי שלו. חשבנו שיש לנו רשיון לעבד את האדמות האלה. אבל הם הוויזו לנו את הקו. ומנעו מהאנשים להיכנס אל האדמות האלה.

"ב-15 בחודש מרס השנה, באו שלושה חיילים ולקחו טרקטור של אחד מאנשי הכפר, ועם הטרקטור הזה התחילו לנסוע ולהרוס את השדות שזרענו. מועצת הכפר התלוננה בפני הממשלה. שלחנו מכתבים

אתם יכולים לגדל מה שאתם רוצים." שנתיים לא עיבדו את האדמות. אבל הרועים והעדרים חדרו לשטחים אסורים. "מה אפשר לעשות?" אמר אחד מבני הכפר, "הכבשים צריכות לאכול. מה יאכ' לו? את העצים שבכפר? אז היו הרועים לוקחים אותם לשדות שבשטח הסגור. והיו החיילים תופסים אותם עם העדרים והיו מביאים אותם למשפט. והיו הרועים משלמים קנסות על שלקחו את הכבשים שלהם לאכול בשדות ששייכים להם."

שדות

בשטח האש

בעקבות הפסקת האש והרגיעה שהשתררה גם בגבול הירדן, הוסרו המגבלות שרצו במשך שנתים על כפריי עקרב ומנעו מהם לעבד את שדותיהם שבעמק תל טאויל.

סיפר השייך חסן דייב: "באפריל 1971, בא מפקד הגדה המערבית, תת-אלוף רפאל ורדי ודיבר עם המוכתרים של הכפרים דומה, מיגדל, ינן ועקרב. הוא אמר לנו: "אתם יכולים לעבד את השדות שלכם כמי שיש, שבת ויום ראשון בשבוע מהבוקר עד הלילה. אבל הכבשים אסור להם שייכנסו באיזור אחרי 12 בצהריים." שמעו המוכתרים את דברי המושל ועשו כמצוותו. אפילו לא שאלו למה מותר להם לעבד את שדותיהם רק שלושה ימים בשבוע. אם המושל אמר שזה מה שמותר, אז סימן שזה מה שמותר.

שלושה ימים היו הפלחים של עקרב מעבדים את שדותיהם. בארבעת הימים הנותרים היו יושבים על הגבעות ומסתכלים לים כיצד מתאמנים

המעובדים שלהם.

מדוע מכל שטחי המדבר השוממים ש' בשטחים המוחזקים היו צריכים להתאמן דווקא על מטרות

שבלב שטח פורה ומעובד ועשיר במים? על כך לא ניתן לערביי עקרב כל הסבר. הם רק יכלו לנחש. כפי שאמר אחד מהם:

חייך לירדן זהו השטח בו היו בעבר לכפריי עקרב 145 אלף דונם, מהם נותרו להם רק 15 אלף. המשבצת הקווית במרכז המפה מס' מנת את מקום השדות שרוססו בפקודת קצי' בכיר בצה"ל. שריהביטחון משה דיין טען כי איזור זה נועד לשמש חייך בין גדר הביטחון שעל הירדן לבין האיזור המיושב במע' רב, אבל המרחק משדות כפר עקרב שהוחזרו לירדן הוא בקו אוויר 15 קילומטר.

התנחלות מאשים:

- את ממשלת ישראל, ששיקרה ביוזעין לציבור בהעמידה פנים כאילו שטח כפר עקרב ניסגר לצורכי אימונים בלבד — בעוד שהמטרה האמיתית היא להקים במקום יישובי קבע יהודי.
- את ראש-הממשלה, שהתחסדה בדברייאניו צבועים נגד העוול שנגרם לתושבי עקרב, מבלי שהורתה להתיר להם לחזור ולעבד את אדמותיהם, שייבולם הושמד.
- את שריהביטחון, המאשים את פיקודיו במעשים הנפשעים, ואינו מקבל על עצמו את האחריות למעשיהם, שלא יכלו להתבצע לולא היו המבצעים בטוחים שהם מגשימים את מדיניותו.

● את העיתונות הישראלית, שנשארה אדישה מול פרשה שבה הופעלו לראשונה שיטות של לוחמה כימית וביולוגית נגד עובדי-אדמה שלווים, לשם גזילת אדמותיהם.

השולם הזה תובע:

- לשלם לתושבי עקרב את המחיר המלא של הייבול שהושמד.
- להחזיר לתושבי עקרב את כל האדמות שהופקעו או שנסגרו בפניהם.
- להפסיק לאלתר כל שימוש באמצעים כימיים וביולוגיים מטעם ה' מימשל הצבאי.
- להעמיד לדין פומבי את כל האחראים לפרשה, ולמצות את דינם.
- לשים קץ לשיטה של הפקעת אדמותיהם של עובדי-אדמה ערביים, באמתלות שונות, כדי למסרן למתנחלים יהודיים.

ראש המועצה

נבחר לתפקידו לפני מיספר חודשים בהס' כמה כללית של כל בני הכפר, ללא בחי' רות, אחרי שלא הוצג כל מועמד אחר ל' תפקיד בכפר. כל נסיונותיו של ראש ה' מועצה לשכנע את השליטנות להחזיר את האדמות לכפריי עקרב — נכשלו.

לא נזרע ולא נקצור איפוא

לשרהביטחון משה דיין, היה השבוע, כשהופיע במוקד בטלויזיה הסבר אחר: "רצינו להבטיח חייך בין גדר-הביטחון שעל הירדן לבין השטח המיושב — איזור סגור שלא יעובד ושלא יעלו עליו עדרים.

במדינה

העם

מה רוצה

דה-גולדה?

דבר אחד הובהר השבוע מעל לכל ספק: במדינת-ישראל קיים עתה מישטר של שילטון-יחיד — שילטון-יחידה. במישורדי מפלגת-העבודה התלוצצו על מישחקהמילים דה-גול וגולדה. יש דמיון

גולדה

...למה היא מתכוונת?

רב בין מעמדו של דה-גול בסוף ימי שילטונה ובין מעמדה של ראש-ממשלת ישראל כיום.

ראשי המפלגה התגעגעו חזרה לימי שילטון-יחיד של בן-גוריון. כי בימי בן-גוריון, לפחות, אפשר היה לנתח את דרכי-מחשבתו של הזקן, שהיו הגיוניות למדי, ולנחש מראש איך יכריע בעניינים השונים.

לגבי גולדה זה פשוט בלתי-אפשרי.

הממשלה

חשבון אישי

לגמרי

זה היה המצב השבוע: (א) הכל היה תלוי באופן בילעדי בהחלטתה האישית של גולדה מאיר. (ב) איש לא ידע מה רוצה גולדה מאיר.

אפילו מקורביה יכלו רק לנחש. ראשי המדינה, היכולים להזיז מיליוני לירות בניד עפעף, להכריע הכרעות הנוגעות לזכות, הדוכסים והרוזנים של המערך — הסתובבו במסדרוני הממשלה ובמיוזון הכנסת, שאלו איש את רעהו: מה אתה חושב? מה היא רוצה?

גולדה יכלה לגרום לבחירות מוקדמות, או לחסל את המשבר. במה היתה מעוניינת? גם בין יודע-דבר, היו היענות חלוקות באופן קיצוני. רק על דבר אחד היתה הסכמה: שגולדה תחליט מה תחליט מתוך חשבון אישי.

חשבון אישי זה יכול היה להיות אחד מן השניים:

● אם תביא גולדה לבחירות מוקדמות, אין ספק שתעמוד בראש רשימת מפלגת-העבודה, ובראש הממשלה הבאה. בצורה זו תשתחרר מן ההבטחה שמסרה בחצי-פה, שלא תעמוד בראש-הממשלה בקדנציה

(המשך בעמוד 16)

ניתן לרסס את שדותיהם ברעל, שוב לא יתעקשו אלה ויהיו מוכנים למכור את אדמותיהם. אבל אנשי עקרבה דחו את ההצעה. כל הנסיונות לשכנעם לקבל פיי-צויים ולמכור את האדמות עלו בתוהו. אמר השייך דייב: „אנחנו לא נמכור את האדמה הזאת. אנחנו חיים מהאדמה הזאת, אז איך נוכל למכור אותה? בשום מצב בעולם לא נמכור אותה.“

עתה, אחרי שהתברר שאנשי עקר-בה אינם מוכנים למכור את השדות למינהל מקרקעי ישראל, הועלתה פתאום טענה חדשה: האדמות בכלל אינן שייכות לאנשי עקרבה. הן רכוש הממשלה הירדנית. אנשי עקרבה עיבדו אותן בחסד ולא בזכות. ממשלת ישראל, כיורשת הממשלה הירדנית בשטחים, היא עתה בעלת הקרקעות.

נגד טענה זו אין תושבי עקרבה יכולים להתווכח. „נכון“, אמר ראש-המועצה חוסיין חמדן, „היו לנו אדמות שהיו רכוש הממשלה הירדנית. אבל אלה היו אדמות פסאיל. אדמות טאווייל היו תמיד שלנו.

זהירות: יורים!

השטחים מסביב לעקרבה, גם אלה שלא הוכרזו כשטח סגור, משמשים כאזור אימונים לחיילי צה"ל. השלט המציץ מתוך חלקת תירס מניד על כך שהערבים מוסיפים לעבד את הקרקע במקום. לדעתם הופכים את שדותיהם לשיטחי אימונים כדי להרחיקם.

לא קנינו אותם. אין לנו קושאנים עליהן. אבל האבות שלנו, והאבות של האבות שלנו, והאבות של האבות של האבות שלנו — כולם עיבדו ואת האדמה הזאת עוד לפני שהיתה ממשלה ירדנית בכלל. שרי-הבטחון משה דיין וראש-הממשלה גולדה מאיר לא חסכו בשיבת הממשלה השבוע מילים חריפות כדי לגנות את הקצין הבכיר ש„טעה בשיקוליו“ ונתן הוראה להשמיד את שדות התבואה בצור רה שדיין, הפלאח מנהלל, כינה בשם „ואנדאליזם לגבי התבואה.“

„הוויכוח הוא“, אמר דיין, „מה האמצעי בעזרתו היה צריך למנוע את עיבוד האדמות האלה?“

לגבי כל השאר — נישול חקלאים ערביים מאדמותיהם, גזילת קרקעות כדי למסרן למתנחלים חדשים, הוצאת גזר-דין מוות כלכלי על כפר שלם — לגבי כל אלה, סבור דיין, אין ויכוח. כי זאת השיטה והמדיניות של ממשלת ישראל. „הנה“, אמר השייך דייב והצביע על נקודות שחורות שנראו בשדות השלף הצהובים של חירבת טאווייל. „זה הכבשים שלנו. הנה הם אוכלות את השדות שהור-עלו. אסור להם ללכת לשם. אם יתפסו את הרועה, יקחו אותו למשפט. אבל הם הולכות לשם. כי שם המים והמרעה שלהם. אז לאן ילכו אם לא לשם?“

הפיעו

מחדש ספריו הקלאסיים של

ק.צטניק

המעלים את חזון החורבן והתקומה של העם בדורנו:

סלמנדרה

סיפור אהבה מופלאה הגוברת גם על המוות.

בית

הבובות

שועתה של נערה מתוך הגהינום המחריד ביותר,

פיפן

כתב אישום של ילד יהודי נגד מצפון העולם

העימות

דור יתום העומד על נפשו במסגרת חדשה. (הופיע בכרך אחד עם „סלמנדרה“)

שקמונה

בכל חנויות הספרים הפצה בלעדית: בית עליס, קודל נטר 3, תיא, טל. 622159

x12

ספרות טוטו

x21

מינימום

פרם ראשון

50 אלף ל"י

*

מינימום פרסים

42%

מהכנסות נטו

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

(המשך מעמוד 15)

הבאה — ותזכה לקדנציה מלאה של ארבע שנים. כמה מן המקורבים היו בטוחים שזוהי כוונתה הכמוסה.

אם תביא גולדה למשבר, תתפרק לא רק הממשלה, אלא גם המערך. ממ"ש לא יכולה לקום מחדש, אך המערך יישאר מפורק. גולדה אינה רוצה להיכנס להיסטוריה כמי שפילגה מחדש את "תנועת העבודה", אחרי שדווקא בימיה התאחדו מחדש כל הפלגים שפרשו ממפא"י.

איש לא ידע איזה משני השיקולים ינצח בליבה הרגשני של האשה הקשישה. להתפטר ולצאת. כל עוד לא יתברר סופית מה רוצה גולדה, היו כל שאר החשבונות חסרי-ערך. לפי שעה, נתנה חופשה-הצבעה למפד"ל על הצעת-החוק של שלמה לורנץ, בעניין

שני עונגי הצלה. לדחיית ההצבעה היו שני נימוקים — האחד פורמלי, השני מהותי.

הנימוק הפורמלי הועלה על-ידי ח"כ חיים צדוק. הוא לקח את הצעת-החוק של אורי אבנרי, והפך את הקערה על פיה. אבנרי הגיש את הצעתו כדי לנתק את דרך-הגטיגה של ל"ע. צדוק רצה להשיג תמך באותה הצעה כדי לפתוח דרך-גטיגה לל"ע.

לפי תקנון הכנסת, אין להביא הצעת חוק חדשה, אלא שלושה חודשים אחרי שהכנסת דנה בעניין זה בפעם האחרונה. הכוונה הייתה למנוע העלאת ענייני מסויים פעם אחרי פעם, ללא תכלית. כשיחסי הכוחות לא השתנו. טען צדוק: מכיוון שהכנסת הצביעה נגד הצעת אבנרי (בהצבעה המפורסמת, שבה ברחו ל"ע, מפ"ס והליברלים למיזון), אין לקיים הצבעה נוספת על אותו עניין אלא אחרי הפגרה.

הרב גורן (מוד דויד בן-גוריון) בכיס של גולדה?

היה זה נימוק מפורק, מכיוון שהצעת האוונר הוגשה לפני הצעת אבנרי. אולם מקובל בכנסת לדחות הצבעה אם סיעה אחת דורשת זאת. הדבר מוסכם פחות או יותר בין הסיעות, כמחווה של יחסים תקינים ביניהם, ומשתמשים בו כשיש לאחת המפלגות ועידה ארצית, או אירוע דומה.

אולם נוהג זה לא נוצל מעולם על רקע דומה. הנימוק מהותי חשוב ביותר. גולדה תור לה את כל תיקונותיה ברב שלמה גורן, שיביא לנשואי הממורים על פי ההלכה. גורן כבר החליט כי האה והאחות לגורן כלל אינם ממזרים, ולצורך זה המציא סיר פור מפולפל מאוד.

אם ייבחר גורן לרב ראשי, ויכשיר את האה והאחות לנשואין — מה הרעש? ל"ע יכלה רק בקושי להתנגד להנמקה זו. כי אין היא דוגלת בנשואין אורחיים לכל, ובכל נאום על נשוא זה היא מדגישה את הצורך בנשואין דתיים לפי ההלכה?

האוונר עצמו התלונן לא פעם על כי הרבנים אינם יותר ליברליים, ואינם מוציאים פיתרון על-פי ההלכה. אם כן, מדוע לשלול מן הרב גורן את האפשרות הזאת? (המשך בעמוד 22)

"מיהו יהודי" (ראה הנדון). האמתלה: כבר ניתן פעם חופשה-הצבעה למפד"ל על אותו נושא. כאשר נתקבל החוק בקריאה שנייה.

לעומת זאת, נשארה גולדה קשוחה כלפי ל"ע ומפ"ס. אם יצביעו בעד הצעת האוונר, גרי, יעופו מן הממשלה, ומפ"ס תעוף מן המערך.

אבל גולדה הייתה מוכנה לזרוק לשני שותפיה חבל-הצלה: דחיית ההצבעה על הצעת-האוונר בלי סוף.

אין ספק שראשי מפ"ס ול"ע התפללו בסתר ליבם להצלחת תכסיס זה. אולם לפחות אנשי הל"ע היו נאלצים, בפומבי, להרעיש שמיים וארץ נגד המזימה, שגור עדה להצילם. אחרת היו מחזקים את התדמית השפנית שנוצרה להם אחרי דחיית ההצבעה הראשונה, בהסכמתם.

המצב היה כימעט היתולי: ל"ע זעקה חמס נגד הדחייה, שנועדה להציל אותה ואת מפ"ס.

ידידיה, ובעיקר מערכת הארץ, מצאו את עצמם במצב היתולי לא פחות: הם התריעו בעת ובעונה אחת נגד דחיית ההצבעה ונגד הקדמת הבחירות.

* אז תהיה בת 78. בן-גוריון פרש מן הממשלה בגיל 76 וחצי.

מותו של

אוייב

מאת אורי אבנרי

לא חשתי ברחמים. אבל חשתי כאילו נהרג אדם שהכרתיו מקרוב. למרות שמי עולם לא נפגשנו.

דו־שיח

היה קיים בינינו דו־שיח רצוף, בצורה משונה למדי.

אדם המתעניין בבעייה הפלסטינית, והיבא לבקר בישראל, מגיע בדרך כלל אלי.

מזוה לא הרגשתי חדווה מיוחדת כאשר קראתי על הוצאתו להורג של רסאן כנפאני, דובר החזית העממית לשיחרור פלסטין, בביירות.

לא ריחמתי עליו. אדם המשתתף בתיכון טבח המוני, המתמוגג בפרהסייה למריאה נשים וילדים המתבוססים בדמם — קשה לרחם עליו.

על מילחמת-כנופיות מותר להשיב במילחמת-כנופיות, לפחות מבחינה מוסרית.

סיפור זה נכתב על-ידי כנפאני בשנת 1958, זמן רב לפני שהצטרף למחנה הפידאיון. הוא נשא את הכותרת „ארץ התפוזים העצובים“, והעניק את שמו לספרי-סיפורים שסיים כנפאני בשנת 1963. הסיפור מסביר במידה רבה את הדחפים שהביאוהו לאחר מכן לעמדה האנטי-ישראלית הקיצונית ביותר ולהפיכתו למנהיג פידאיון קיצוני.

ברִיחה מעכו

מאת רסאן כנפאני

פחד כוסס בנו. המכונית טיפסה בנשייפה קשה על-פני העפר הרטוב. אי-משם הדהדו יריות רחוקות, כאילו בירכונו לשלום.

כשהגיעה במרחקים ראש-הניקרה, עמד מה בחור האופק הכחול, נעצרה המכונית. הנשים ירדו מבין המיטלטלים וניגשו אל פלח שישב ישיבת-קרסדה בצד הכביש וקלתי-תפוזים לפניו. הן נשאו עינין מן את התפוזים, וקול יללותיהן הרטיט באוזניהן. אביך ירד מאצל הנהג והורשיט ידו לקבל תפוז. הוא התכונן בו באלם, ואחר-כך פרץ בבכי כתינוק.

בראש-הניקרה עמדה המכונית שלנו בין מכוניות רבות אחרות, והגברים מסרו את נשקם לשוטרים שהופקדו שם למטרה זאת. בבוא תורנו ראיתי את הרובים והמקלעים גערמים על השול-הנחות, ואת תור המשפחות חודר לשטחה של לבנון ומתפחל בפיתולי דרכיה, הרי חק מארץ התפוזים. אז פרצתי בבכי גם אני. אמך התכוננה בתפוזי שבידה, בעיני אביך ניצנץ זיוום של כל עצי התפוזים שהשאיר ליהודים, כל אותם עצים טוים בים ובריאים שקנה אחד-אחד. הדמעות זלגו על פניו גם בנוכחות קצין-המשמר. בהגיענו לצידון, לעת ערב, נהיינו פליטים.

* * *

דרך מלאה אותו. אביך נהיה קשיש יותר. ונראה כמו שלא טעם תנומה זמן רב. הוא עמד ברחוב מול המיטלטלים המוטלים על הארץ, ואני דימיתי בליבי שלו ניגשתי אליו לומר לו דבר-מה היה שתקתי. מטעי התפוזים הלכו על-פנינו.

פרק חדש במלחמה בין ישראל והפידאיון - מערכה של טרור נגד?

אני משולל זכות המחאה ומשולל זכות הצעקה.

...ניסיתם להמסני, אדוני! כלום אהיה יהיר ואומר שלא הצלחתם? אכן, הצלחתי. תם בצורה מדהימה, ועיניך הרואות כיצד עלה בידכם להופכני, באורח פלא, מאדם למחבא!

רסאן כנפאני היה התגלמותו של מצב זה. כאשר נהרג השבוע מהתפוצצות מיט ערנפץ במכוניתו, שחבריו ראו בה מעשה נקם ישראלי על הטבח בלוד, כאילו כתב את הסוף שלו עצמו.

באחד מסיפוריו שופך צעיר פלסטיני את לבו באוזני איש חשוב ושנוא, המסמל את שליטי ארצות-ערב. הוא מסביר לו:

„אדוני, אני חזיר מתועב. התרשה לי להיות חזיר? אני חש בחזירותי, אם לומר את האמת, אך אם אכריז על אמת זאת בקול רם ישליכוני לכלא, ומי יבוא לשחררני?”

...לאמיתו של דבר, אינני אלא סחורה מסוג נדיר... אינני קול בבחירות, אינני אזרח בשום צורה מן הצורות, ואינני יוצא חלציה של שום מדינה הדואגת לאזרחיה.

לא החזרתי לו שינאה. כי בינתיים קרה משהו, שעורר בי יחס מיוחד לאיש זה.

לפני שנתיים יצא בהוצאת עקד ספר קטן וחשוב, הנושא את השם סיפורים פלסטיניים. שמעון בלס כינס בו 15 סיפורים רים של סופרים פלסטיניים צעירים בגלות, אותם תרגם בעצמו.

בספר זה יש שלושה סיפורים של רסאן. אחד מהם, המובא להלן, מספר על בריחת מישפחת כנפאני מארץ-ישראל, בתוך הטרדיה הגדולה של העם הפלסטיני. אי אפשר לקרוא סיפור זה ללא התרגשות — והוא מסביר מדוע הפך נער כזה לשנוא לוחט של ישראל וכל דבר ישראלי.

לפני שנתיים, כאשר ביקרה כנפאני של העולם הזה במישרדו בביירות, נשאל רסאן של עיתונאית אמריקאית, נשאל רסאן כנפאני אם הוא רוצה לזרוק את היהודים לים. כנפאני השיב באוזני הכתבת שאין זו אשמתו שהגבול המערבי של ישראל הוא הים. אי אפשר לזרוק את הישראלים למקום אחר.

זהו קול של שינאה אישית. אבל דומה שיחסו לישראל, במישור הלא-מודע, היה מורכב הרבה יותר. אחרת, איך אפשר להסביר שדווקא איש זה כתב ספר על הספרות העברית החדשה?

„אני חזיר“

אין מנוס מלהילחם באנשים כמו רסאן, כל עוד הם דבקים במטרותיהם הקיצוניות ובשינאתם העיוורת. אבל כדאי לגסות להבין את הנעשה בנשמתם — את התערובת הנוראה של תיסכול, השפלה, שינאה-עצמית ועלבון המזכיר את היהודים בלוד בימיהם הקשים ביותר.

כל אדם כזה, המבקר בביירות, היה מגיע לרסאן (ליהר דיוק: ע'סאן, האות הראי שונה היא הרי"ש הערבית הגרמנית).

כך נוצר מין קשר מוזר. מאות אנשים, שבאו אלי, סיפרו לי מה אמר להם רסאן כנפאני, כשהיו בביירות — ואין ספק שמי אותם האנשים שבאו אלי, אחרי ביקורם בישראל, סיפרו לו על דיעותי.

דיעות אלה הרגיו את כנפאני בצורה קיצונית. הצעתנו לעזור לעם הפלסטיני להקים מדינה לאומית בשטחים המוחזקים, בצד ישראל, נראתה לו כתחבולה ודוגית להחיסול המהפכה הפלסטינית, ולמניעת המטרה שהוא הציב לעצמו: הקמת מדינה פלסטינית בכל הארץ, במקום מדינת ישראל.

לזרוק לים

ככ שהרגיש כי דיעותינו משפיעות על הפלסטינים בשטחים המוחזקים, ר' משכנענו את ידידי העם הפלסטיני באירופה — כן גבר ועמו. בשנים האחרונות התחיל לגדף אותי באוזני מבקרים במי לות-גנאי חריפות, ופעם אף שמעתי את קולו מעל הסרט של רשמקול, כשהוא מקדיש לי כמה הערות בלתי-אהודות ביר חר.

מובן שהחזרתי לו מנה אחת אפיים, גם על גבי רשמקולים. אמרתי שלדעתי גורמים הוא וחבריו עוול נורא לעם הפלסטיני, בכך שהם מאריכים את הכיבוש הישראלי ומחבלים בכל סיכוי של פיתרון. בעיתוננו, אלה-הרף, ביטאנו החזית העמ' מ'ח, התקין אותי רסאן בקיצוניות רויית שינאה. אפשר היה לחשוב שאני האויב המושבע ביותר של העם הפלסטיני — לא בגין, לא דיין, לא גולדה.

מתפרץ: „ילען אבוק! ילען...“ שתי כללות אלו נשקפו על פניו בהירות. גם אני, הילד שקנה חלמדו בבית-ספר דתי שמרני, פיקפקתי אותה שעה אם האל רוצה באמת באושרם של בני-אדם. פיק-פקתי, אם באמת אל זה שומע כל ורואה כל. התמונות הצבעוניות שחולקו לנו בכנסיות בית-הספר, ואשר הציגו את האל רוכן על ילדים ומחייך להם, היו בעיני עתה כאותם שקרים של עסקני בתי-הספר השמרניים השורחים לקבלת תרומות. לא היו לי ספקות אז, שגם האל, אותו הכרנו בפלשתינה, עזב אותנו, שהוא פליט במקום אחר ואינו מסוגל לכלכל את מעשיו שלו. ידעתי אז שאנו הפליטים, בני-אנוש, הקורסים על המדר רכות ומחכים לגורל, אנו ורק אנו אחי ראים למציאת קורת-גג. הכאב החל משי חיו את השכל הזעיר והתמים.

הלילה מפחיד. התייבשה שירד עלינו אט-אט מילאה את ליבי אימה. המחשבה על שינה במדרכת הרוחב חידדה את בשרי. הפחד היה קשוח ואכזר. לא היה איש המוכן לאמץ את ליבי, ואני לא הייתי מסוגל לבקש הגנה ממישהו. מבטו האילם של אביך החדיר בליבי פחד חדש. התפוז ביד אמך הבעיר אש בראשי. הכל שות קים היו, נועצים במבטיהם בדרך השחורה ומצפים לגורל שיציג אימיה ויעניק לנו פתרונות לבעיותינו וקורת-גג לראשנו. ואמנם, בא הגורל במפתיע. הוא בא ב' דמות דודר, שהקדים אותנו בבואו לעיר. דודר מעודו לא ייחס חשיבות רבה למידות הטובות. וכשמצא עצמו על-פני המדרכה, כמנוע, עקר מליבי כל נטייה למידות אלו. הוא עבד מעמי אל בית שבו מתגוררת משפחה יהודית, ופתח את הדלת. השיל את חפציו בפנים ונשא אל בני המשפחה את פניו הנועפים. „לכו לפלשתינה!“ אמר להם בלשון ברורה. אבל הם ודאי לא הלכו לפלשתינה, אלא נת-ייראו מייאושם ותחכססו כולם בחדר אחד, מפנים אל קורת-גג וחצר.

הליכנו דודר אל חדר, גדש אותו בין מיטלטלו ובני-ביתו. ואנו השתרענו על הרצפה, התכסינו במעילי הגברים ונמנו את שנתנו. כשהקצנו בבוקר הסתר לנו, כי הגברים הוציאו את לילם בישי בה על כסאות. הטרדיה החלה מדה לחור נפשותינו.

בידור לא שהינו הרבה. חדרו של דודר צר היה מהכיל את מחציתנו, ואף-על-פי-כן שהינו בו שלושה לילות. אמך דיברה אל ליבו של אביך, שיאות לחפש

תצלום זה מראה את כנפאני במישרדו בביירות. מעליו: פלאקאט של צ'ה גבארה, וכרזות שונות של החזית העממית לשיחרור פלסטין. באחת מהן מופיעה מפת ארץ-ישראל, וחץ המוביל לתוכה. על קיר אחר היו תלויים פלאקאטים של מארקס, מאו והו צ'ינג-מינג וסימאות בסיגנון השמאל החדש.

וכשהייתי עולה ומתרחק מן הבית, הר' גשתי שבה בעת אני מתרחק מילדותי. הרגשתי, שחינו שוב אינם אותם חיים מהנים שאפשר לחיותם בשקט. הבינויות או, שהדברים הסתבכו עד כדי כך, שלא ניתן עוד לפותרם אלא בעזרת כדור בראשו של כל אחד מאיתנו. יש, איפוא, לשקוד על התנהגות טובה והופעה נאה. יש להימנע מבקשת אוכל ולן במחיר רעב. יש לשחק כאשר האב מדבר, ולגוד ב' ראשו תוך חיוך אם יאמר: „עלו אל ההר, ואל תשובו לפני הצהריים.“ בערב, ברדת החשיכה, חזרתי לבית. אביך שכיבמרע היה, ואמך ישיבה לידו. עיני כולכם ניצנצו כעיני חתולים, ושפי תותיכם דבקו אלו לאלו, ונדמו לצלקות שנותרו מפצע ישן שלא נתאחה די-צורכו. הייתם מוערמים שם בדוחק, רחוקים מילדותכם. כפי שהייתם רחוקים מארץ התפוזים, זכרתי דבריו של פלה אשר אמר, כי התפוזים נובלים בהתחלף הידיים המטפלות בהם.

אביך היה שכיבמרע ומוטל במיטתו. אמך בלעה את דמעות הטרדיה, שלא סרה מעיניה עד היום הזה. נכנסתי לחדר בחשאי, כמנודה, ובפגוע מבטי בפני אביך הקודח מעוצמת חרונו ראיתי גם את האקדת השחור מונח על השולחן הנמוך, ולידו תפוז. התפוז היה יבש ומצומק.

הוראותיו פירושה להסיה דעתנו מהסעודה. ואז החלו העניינים להסתבך. כל דבר פעוט הבעיר את חמתו. בזכרוני חרות אותו יום בו ביקש מישוהו דבר-מה ממנו, וכיצד הוא קפץ ממקומו והחל מרטיט, כאילו היכחו ברק, ועיניו להטו בפנינו. מחשבה ארוכה מצאה דרכה לראשו, ונדר מה היה לו שיכול הוא לשים קץ לצרו? תיו, הוא הפליט דברים עמומים וסב סביב עצמו. אחר-כך התנפל על תיבה, שהבאנו אותה מעכו, והחל מפזר את כל אשר הכילה, בתנועות עצבניות מפחידות. אמך עמדה על כוונתו והחלה מסלקת אותנו מן החדר ומצווה עלינו לנוס אל ההר. אבל אנו ניצבנו ליד החלון והצמדנו אוזנינו אל הריס-העץ. אחוהים אימה שמענו אותו צועק: „אהרוג אותם ואהרוג את עצמי! די לי, אני רוצה...“

לבסוף נבלע קולו. הצצנו מבדד להרדי הדלת וראינו אותו מוטל על ריצפת החדר, מתנשף בכבידות. הוא בכה בחרי-קת-שיניים, בעוד אמך הצטנפה בפניה והסתכלה אליו בבעתה.

★ ★ ★

חידה לא הבינו פשר דבר, אבל כשראיתי את האקדת השחור מוטל אף הוא לצידו, הבינותי הכל. בהלה תקפי-תני, כאילו ראיתי מפלצת פוסעת לקראת תי, ופתחתי בריצה אל ההר.

אחרי הכשלוך הבטחוני בנמל התעופה בלוד

נחלה ישראל מפלה גם בחזית ההסברה של הטבח

החמצה גדולה

כ ל בני האדם הם אותו דבר — להוציא את היפאנים. למסקנה זו מגיע בהכרח כל מי שמבקר ביפאן ומתוודע מקרוב אל בני העם היפאני.

אי אפשר שלא לחזור ולחשוב על קביר עה זו באולם המישפטים של בית-הדין הצבאי בצריפין, שם מתנהל השבוע מישפוט של קוזו אוקאמוטו, הצעיר היפאני בן ה-24, הנאשם בביצוע הטבח ההמוני בנמל התעופה בלוד ב-30 במאי, יחד עם עוד שניים מחבריו היפאנים שנהרגו. כל נסיון לעקוב אחר העוויות פגיו, אחרי תגובותיו, אחרי ההבטות בעניניו ול-העריכך לפי קניימדה אנושיים רגילים, נדון מראש לכישלון. כל נסיון להעריך את המתרחש בליבו של היפאני נמוך הי קומה ובעל הגבות העבות, יישאר תמיד בגדר ניחוש בלבד.

השוני המוחלט בדרך החשיבה משתקף יפה בשפה היפאנית. אין לשון רבים בי שפה זו. קוזו אוקאמוטו לא יכול לומר לעולם, "אנחנו ביצענו את הרצח". הוא יכול לומר רק, "אני יריתי, והוא ירה והוא ירה". מזה משתמעת כביכול מידת ההתחייבות האישית שבביצוע כל מעשה. אבל ביפאנית אפשר להשמיט בכלל את כינויי הגוף. במקום לומר, "אני ביצעתי טבח", ניתן לומר ביפאנית באותה מידה של דיוק, "טבח בוצע", ומכאן משתמע העדר כל אחריות של הפרט.

אפשר היה לראות חיוכים בוויזות פיו-תיהם של מאות עיתונאים כאשר נמסר בבית-המישפט כי ניתן היה להוציא מפיו של אוקאמוטו היאור מלא של הטבח בלוד רק אחרי שהוטבטח לו כי יינתן לו להתאבד. אבל לגבי היפאני לא היה כאן כל ענין לצחוק. מאחר שהמוות לגביו הוא צורה אחרת של החיים בלבד, מהות הי מוות מצטיירת בעיניו בצורה שונה לחי-לוטין מזו שבעיניו בן תרבות המערב.

קוזו אוקאמוטו, תעלומה יפאנית טי-פוסית שרק שטות היא להסביר את מניעה בטירוף הדעת — נסיון שהעלה חיוך לא רק על שפתיו של אוקאמוטו

מודה מאוד כשהוא מתבונן בכתב האישום שבידי מתורגמנו היפאני, ממחר קוזו או-קאמוטו להודות בכל פרטי האישום, בני-גוד לעצת סניגוריו, שביקשוהו לכפור.

גיבור היום בתא הנאשמים בצריף בית הדין הצבאי במחנה צריפין, כבול באויקים בידיי לשוטר צבאי, מביט קוזו אוקאמוטו באדישות בסוללת הצלמים העסה עליו לצלמו מיד כשהוכנס אל אולם בית הדין שהיה מלא בצופים.

בירכת העירייה ומשרד התיירות, הקים ווילף מיבנה בנקודה אסטרטגית, המשי קיף אל הר ציון, כפר השילוח, ובראות טובה ניתן לראות ממנו גם את ים-המלח. ארבע קומות לבניין: מסעדה וקפטריה בי קומה העליונה, חנות מזכרות מתחתיה, גלריה לאמנות בקומה השנייה, ומועדון לילה לתיירים בראשונה.

ואו, כשהושלם המיבנה והפך מוקד שכל סיור תיירות בירושלים חולף דרכו, נמצא מישוהו בעיריית ירושלים שטרה וחשב: מרכז תיירות — זה כן! תיירים — זה לא! כך הוחלט להציב שלט בכניסה לרחוב המוביל למיצפה אברטור, האוסר את הר-כניסה לאוטובוסים למקום, אם רוצים תיירים להגיע למיצפה. בבקשה, שילכו בר-רגל. חוץ מזה, שידעו כולם בשביל מה קיימת עירייה.

המפקח בא. מלבד העירייה פועל בי-ירושלים גם משרד התיירות, מה שלא מצליחה העירייה לקלל, ממחר להשלים משרד התיירות.

כך למשל, הקימו במיצפה אברטור מו-עדון-לילה לתיירים. הצעיר שלמה צפירי בנה תפאורה מזרחית מרהיבת, האמרגן מרקו תורג'מן גויס מתל-אביב כדי לנהל את המקום, שורה שלמה של אמנים ובר-רנים מהשורה הראשונה הופיעו במקום בתוכניות אמנותיות.

לחיי הלילה הרדומים של ירושלים היתה הקמת המועדון תרומה נכבדה. אבל לבני-לי שני מועדוני-לילה סמוכים, מועדון החאן ומועדון הר-ציון, היה הרבר כציגנים בעיניים. הוזכרו את מדריכי התיירות, כי מי שיביא תיירים למועדון החדש, לא יקבל דריסת רגל במועדונים שלהם.

יום אחד מצא מרקו תורג'מן את כל גלגלי מכונתו חתוכים. כעבור זמן פקד גורל דומה גם את צמיגי מכונתו של עובד אחר במועדון. חרושת שמועות ואיומים הילכה סביב המועדון ועובדיו.

רקדנים במועדון אברטור
טיור בחיי הלילה

המישטרה לא הצליחה לגלות את האש-מים. אבל היא נכנסה לפעולה. היא הר-מינה השבוע את בעלי המועדון, האשימה אותם בעריכת משחקי מזל ללא רשיון. הסיבה: במסגרת מיפעל עידוד מכירות, הבטיחו בעלי המקום להגריל שני כר-טיסי טיסה לחו"ל בין מדריכי התיירות שירבו להביא תיירים למקום. מגישי הי-תלונה: בעלי מועדון החאן המתחרה.

כאן גילה גם משרד התיירות יוזמה: ועדה מיוחדת מונתה לחקור ולהחליט אם אומנם הולם המיבצע את כללי האתיקה של משרד התיירות. המפקח האזורי של משרד התיירות בירושלים, צבי נבו, הגיש בעצמו את התלונה נגד המועדון. רגזו בעלי המועדון וכתבו לחונן גיבתון, מנכ"ל משרד התיירות: "איך אפשר להגיש תלר-נה נגד מועדון תיירים על סמך שמועה בלבד, בלי לבקר במקום ובלי לדבר עם הבעלים והמנהל."

עליכך השיב להם עוזרו של המנכ"ל: "המפקח האזורי רשאי להגיש תלונות גם בלי לבקר במועדון."

— להישאר בממשלה, ולצעוק עד לב-השמיים שנעשה לה עוול, שהיא ממשיכה ללחום בעז ובגבורה. מה גם שהעניין היה נשאר חי, וגדעון האוונר וחבריו יכ-לו לקבל אינסוף של פירסומות בעיתונות ובטלוויזיה.

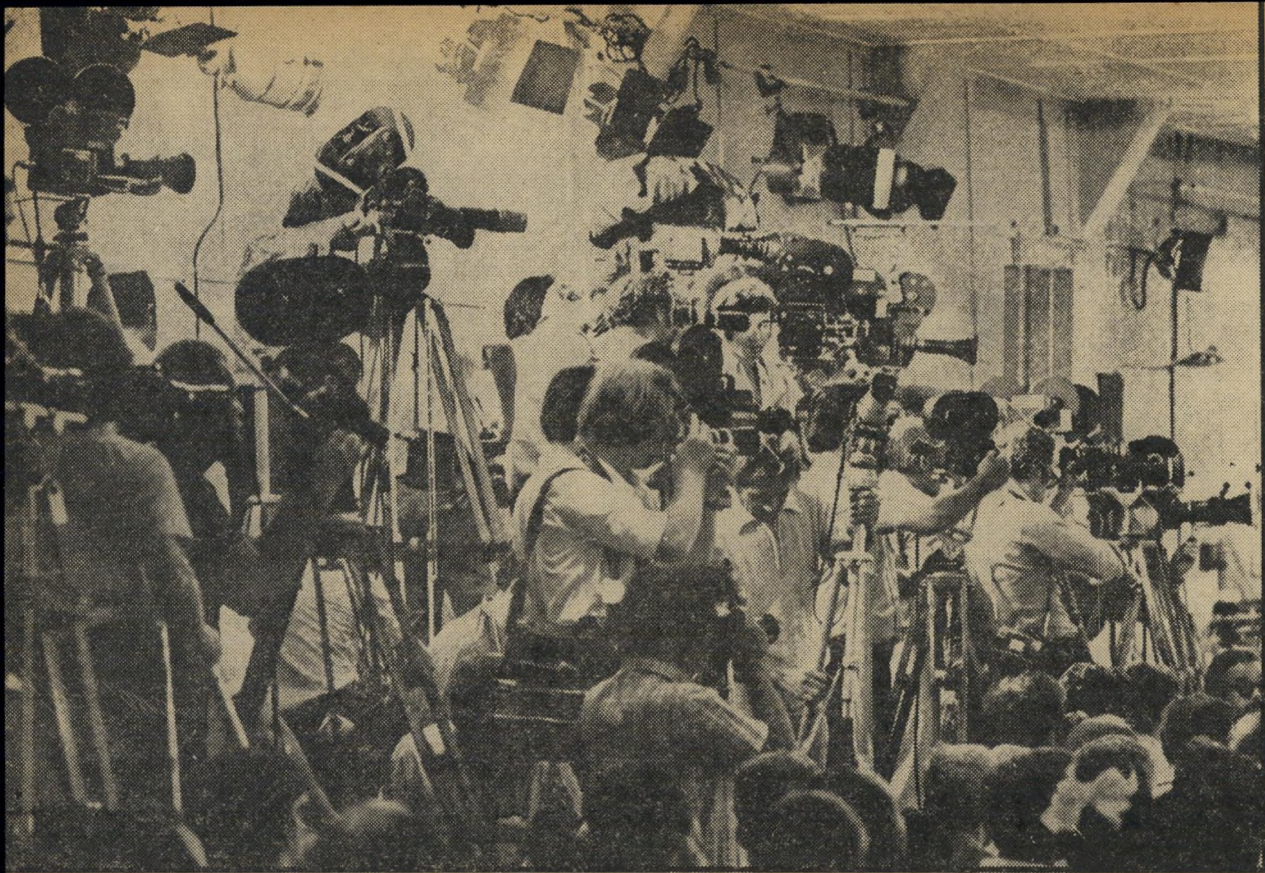
השאלה היתה רק: האם גולדה רוצה בכך? את התשובה על כך ידע בביתחון רק אדם אחד — גולדה עצמה. ואפילו זה לא היה בטוח.

ירושלים

חלם

בעיר הקודש

קרוב לחצי מיליון לירות הולזו בהמ-לצת עיריית ירושלים למאיר ווילף, תעשיין מכפר-סבא, שהקים בירושלים את מיצפה אברטור, כאחר תיירות. כשהוא נושא מלבד הלוואות גם את

אלא גם על פניהם של העיתונאים והאורחים היפאנים הצופים במישפט — פתר את החידה שריחפה על פתיחת מישפט בנצורה פשוטה. למרות עצות סניר גורו השיב בחיוב על כל השאלות בי קשר להודאתו בהאשמות בסעיפים השני נים של כתב-האישום. הוא נטל על עצמו, בכבוד ראש וברצינות, את כל האחריות המתחייבת ממעשיו. הוא המשיך להיות בבית-המישפט איש מחתרת הצבא האדום היפאני, המקפיד על כל כללי המישחק המקאברי שהביא אותו להשתתפות בטבח בלוד.

המיפלצת האנושית נתגלתה בבית-המישפט כאדם קטן ובלתי מובן, הרחוק מאוד מלגלם את האימה והוועה במעשה הדמים שביצע. בתום הימים הראשונים של מישפטו כבר התהפכה השאלה. במקום לשאול את עצמם "האם ככל האדם היפאני?" מצאו את עצמם מאות הצופים בי מישפט מגיעים למסקנה: "כל בני האדם בעולם דומים — להוציא את הישראלים."

מחמאות

לפידאיון

מישפטו של אוקאמוטו נועד ל- להיות אמצעי תעמולה והסברה יש- ראלי ראשון במעלה, בו יישב על ספסל הנאשמים לא היפאני הקטן, אלא הטיור הערבי העיוור וחסר ההבחנה כאמצעי של לוחמה. זה מישפט שנועד לגייס את ה- תמיכה המוסרית של בני העולם הנאור לעמדותיה של ישראל.

אבל כל מה שנעשה עד כה בקשר למישפט זה החטיא את המטרה. מישפטו

סוללת הצלמים הגדולה משקפת את הענין שגילה העולם במישפט אוקאמוטו

גדולה מזולא יכלו ג'ורג' חבש ויאסר ערפאת לקבל.

לעומת זאת הפגינה ישראל חוסר כל התחשבות באנשים שלמענם נערך ה- מישפט כפי שנערך: נציגי המעצמה ה- שביעית, מאות עיתונאים מכל רחבי ה- עולם, נציגי עיתונים, תחנות רדיו ותח- נות טלוויזיה שנהרו לישראל כדי לכסות את המישפט. אלה ניתקלו בחומת זילזול ואי-הבנה שקשה להסבירה. ישראל, ש- היתה זקוקה להם כדי להסביר את עניינה בעולם, התיחסה אליהם כאל אויביה ה- מסוכנים ביותר.

הם נאלצו לעמוד בשמש לוחטת שעות רבות ולעבור בדיקות ביטחוניות משפ- לות, כמו הפשטה בתאי יוטה שקופים ל- שמש, עד שניתן להם להכנס לצריף בית- המישפט. אילו רצתה ישראל לקומם את נציגי העיתונות העולמית נגדה ולהפס- לעווינים לישראל תוך שעה אחת, היא לא יכלה לעשות זאת טוב יותר משהדבר נע- שה כבר ביומו הראשון של המישפט.

אלה היו הגדולות בהחמצות. היו עוד רבות אחרות, כמו הצורה האפורה בה נוהל המישפט, או הסתרת הנאשם ה- יפאני מעיני הצופים באולם עליידי ה- מתורגמנים שמוקמו בדיוק בינו לבין ה- קהל. הכל יחד תרם לכך ש, זה לא היה זה" היה פער עצום בין מחזה האימים שהתגלה בליל הטבח בנמל-התעופה בלוד לבין המהוה האפור, המשעמם וחסר ה- צריפין.

לשפט פושע כמו אוקאמוטו, שביצע פשע בלתי אנושי המנוגד לכל תפיסה של מוסר וצדק, לפי תקנות דרקוניות שנועדו להבטיח הרשעת עבריינים ביטחוניים שאין נגדם חומר הוכחות מספיק, זה סי- מן של חולשה למכונת הצדק הישראלית.

זה

לא זה

בין שאר המטרות נועד מישפטו של אוקאמוטו להוכיח את אפסותם ושפלותם של אירגוני הטיור הערביים, שהגיעו עד לשפל המדרגה של מישלוח רוצחים זרים ומתאבדים במקום לוחמיהם. והנה, מה עושים כדי להוכיח זאת לעולם? ממקמים את בית-המישפט הדן את אור- קאמוטו במרכזו של בסיס צבאי מוגן ו- מוקף גדרות. עשרות חיילים מזוינים שומרים על סביבות בית-המישפט ומאב- טחים אותו נגד כל פשיטת קומנדו אפ- שרית. סידורי ביטחון המורים, שלא ננקטו כמותם עד כה בישראל, מאבטחים את כל דרכי הגישה אל בית-המישפט ואת כל הנכנסים לתוכו.

מעולם לא קיבלו הפידאיון הערבים הכ- רה רשמית ומפורשת כל-כך מצד ישראל בכוחם ועוצמתם. אם ננקטים אמצעי ב- טחון כל-כך ברוטאליים ובלתי מתוככמים, אות הוא כי קיימת באמת סכנה מצד ה- ערבים לביטחון בית-המישפט. מחמאה

צוחק - הצותק אחרון

אחת מהבעות הצחק העולות על פניו האדישים של אוקאמוטו במהלך מיש- פטו, נראית ברגע זה, כשהרוצח היפאני נמוך הקומה מבקש מתורגמנו להודיע כי אינו רוצה בבדיקה פסיכיאטרית. חיוכו וצחקו חושפים את שיניו שנשברו בליל הטבח.

כמו כל מחבל ערבי הגונב את הגבול עם רימון בידו. אבל עצם העובדה שיש צו- רך לדון את אוקאמוטו בבית-המישפט צב- אי הופכת אותו מסתם פושע פלילי ל- פושע נגד ביטחון ישראל — דבר אותו בדיוק רצו שולחיו של אוקאמוטו להשיג.

עוד יותר מזה. העובדה שאוקאמוטו עומד לדין לפי החוקים הדרקוניים של תקנות-ההגנה-לשעת-חירום שהתקינה ה- ממשלה המנדטורית הבריטית בארץ-יש- ראל בשנת 1941, ושלפיהן ניתן לעקוף כל פרוצדורה מישפטית מקובלת בבתי- דין אזרחיים, משמיטה את הקרקע מתחת ל"קינו" הישראלי במישפט זה. אם צריך

של אוקאמוטו הוכיח את עצמו כבר מי- יומו הראשון ככישלון אחד גדול. שאינו נופל במידיו מהכישלון הביטחוני שאי- שר את עצם ביצוע הטבח בנמל התעופה בלוד.

הכל — החל בבחירת בית-המישפט ו- כלה במיקומו — נעשה מתוך חוסר שר- קול-ידעת, בהעדר מחשבה נכונה, בצורה המשרתת בדיוק מטרות הפוכות מאלה ש- לשמן הפך המישפט לתצוגת תעמול בינ- לאומית.

המישנה הראשון היה העמדתו של קו- וזו אוקאמוטו למישפט בפני בית-דין צבאי. אין ספק, הוא עבר עבירות ביטחוניות

כל האולם - במה

אולם בית הדין הצבאי בצריפין בו נישפט אוקאמוטו. בקידמת האולם יושבים שלושת השופטים. מצד ימין: הנאשם, מתורגמני והסניגורים. מצד שמאל: התביעה הצבאית.

כשמגיני'דויד לצוואדיהו,

הג'טו 23 גרמניות

צעידות להחליף בעיטות

עם הישראליות

הש

הכדור אחורה בעזרת ישבנה. בתמונה משמאל למעלה: כריס-טינה טימי, הנחשבת לאחת השחקניות הטובות ביותר של הקבוצה הגרמנית שבאה לשחק בארץ בגלל זריזותה, ריצתה המהירה והטקטיקה שלה, אותה היא מפגינה על משטח הדשא.

כדורעכוז מפגינה חני רוזנברג (15 וחצי) מקבוצת "מילניצרה", במישחקה נגד הקבוצה הגרמנית במגדל-העמק. היא יושבת על הכדור, הזמינה את השחקנית הגרמניה לקחת את הכדור. כשזו התקרבה, העיפה את

מדוייקות כליכך, פקעות של שחקניות נופלות כל רגע לארץ. לחזה הנשי קצת קשה להדוף כדורים (בגרמניה, מותר ל-שחקניות לשים יד על החזה, בשעה שכדור תוקפני מאיים עליו). אבל הקהל הגברי, שהתאסף בצהרי יום שבת האחרון כדי לחזות במשחק הבינלאומי בין הפועל רמת-גן לשוטרת מגרמניה — משולהב.

מריאנה קורין מעבירה את הכדור לכריסטינה טימי. כריסטינה מעבירה לנורמה רגיוזה. נורמה מכדררת, מתחר מקת מרגליה השלוחות של שחקנית הפועל רמת-גן. השוערת, גבי גרוס, שעה הבלונדי אסוף על עורפה. עומדת במצב של כוננות, מצפה בדריכות לכדור. כדורגל של נשים. המסירות לא תמיד

החלוצה מתמוטטת רגילות בו, התיש את כוחותיהן לגמרי. ב

השוערת המצויינת של הקבוצה הגרמניה היא גבי גרוס הבלונדית, לבושת הכפפות.

בקצה המגרש יושבת קבוצת הכדורגל הנשית המארחת את השמיסריות הגרמניות — מילן-יצהר. כשהגרמניות משיגות תיקו — הן מריעות להן. יש הסכם ידידות בין שתי הקבוצות. כשהיתה מילן בגרמניה, עודדה אותה הקבוצה הגרמנית במשחקיה נגד קבוצות אחרות. עכשיו הן מעודדות אותה. ואילו האורחות עונדות לציוארון סמלי מגן-דוד.

המשחק מסתיים בניצחון ישראלי. הגרמניות יורדות מהמגרש תשושות. חלקן מעולפות. זהו משחקן השלישי בישראל. גם הפסדן השלישי. שני המשחקים הקודמים היו נגד מילן-יצהר: 5:0 ו-7:3. מסבירות בנות מילן במקצועניות: "הגנה שלהן לא מגובשת".

מדיסריות

ואם הן אומרות, הן בטח יודעות. גם החום הכבד, הטיולים ברחבי הארץ, הביוליים הליליים והמשקאות החריפים שהן לוגמות בכמויות המדהימות את הגברים שבחבורה — אינם מוסיפים לכושרן. אבל למחרת כשהן משתזפות להנאתן על שפת הבריכה בכפר המכביה, שם הן מתאכסנות, כשביקני קטן ממלא את מקום המכנסים והגרביים העבים, הן נראות רגועות, רעננות והרבה יותר נשיות. "בנבחרת אני משחקת רק שנתיים, אבל כדורגל בכלל אני משחקת כבר שמונה שנים", מספרת הצעירה שבהן, ברברה גרוסציוס (15). "זה התחיל ממשחקים בשכונה. לבנים לא היה איכפת לשתף אותי. לא הייתי טובה כל-כך לעומתם. אבל אחרי-כך, כשהתחילו לארגן קבוצות של נשים, הצטרפתי".

הגילים בקבוצה נעים מ-15 עד 23. רוב הבנות בלונדיות ותכולות עיניים, כמצופה. "משחקי כדורגל של נשים התחילו בגרמניה רק לפני שנתיים", מס'

מרב רגליים

חלק משחקניות הקבוצה הגרמניה בברכת כפר המכביה. בתמונה מימין לשמאל: גיולה מורביץ, אנה ארקוס, יוטה פדרמן, גבי קובלן, גבי גרוס. היידי באומן, כריסטינה טימי, אנה ארקוס, יוטה פדרמן, גבי קובלן, גבי גרוס.

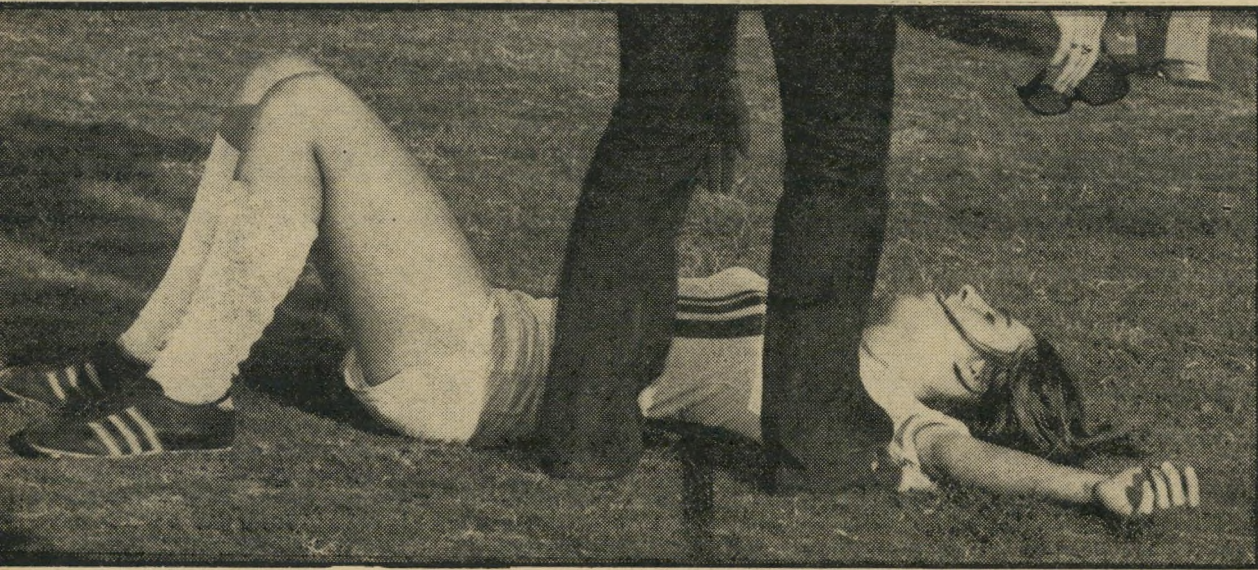
פרת גבי שולץ (21), קפטן הנבחרת. שהיא עוזרת לרופא-שיניים בימי חול. למרות שאנחנו עומדות בראש ליגת הכדורגל של ברלין, אנחנו רחוקות מהרמה של הגברים. לאשה בכלל יותר קשה לשחק כדורגל. זה משחק גברי. מיבנה עצמות הרגליים של הגברים יותר טוב. המשחק שלהם יותר טקטי, יותר מהיר, יותר בטוח. אבל, היא מוסיפה בחיך, "יש נשים שמשחקות טוב — ויש גברים משחקים רע". למרות שכן — נבחרת השוטרות — אין הן שוטרות כלל. הקשר שלהם עם המשחק נובע מהעובדה שזו פרשה עליהן את חסותה.

רובן רווקות. רק יוטה פדרמן מלאת הגוף ונורמה רגוזה נשואות. בעלה של יוטה הוא בעצמו שחקן כדורגל, ולא עושה בעיות בקשר לזה.

מכריות בפסקנות גבי השוערת: "מה החבר שלי אומר על זה שאני שחקנית כדורגל? אין לו בכלל זכות להגיד".

שחקנית גרמניה ושחקנית "הפועל ר"ג" שוכבות על הארץ אחרי שניסו שתיהן לבעוט באותו כדור. במהלך המישחק הירבו השחקניות ליפול ולהכשיל אחת את השניה. למטה — מריאנה קורץ מנסה להתאושש.

באומן מוציאה מהמגרש את מריאנה קורץ, לפת למחצה. החום הישראלי, שהגרמניות אינן ממונה מימין נראית יוטה פדרמן בפעולה.

במדינה

בתיסוהר

השומרים אונסים,

המדריכים מכים

ארבעת הנערים ניצבו בקצה גגו של הבניין, וזעמים ונחושי-החלטה. הסחבות שכיסו את זרועותיהם החתוכות היו אדור מות מדם. בטניהם היו מלאות מסמרים ושיברי זכוכית.

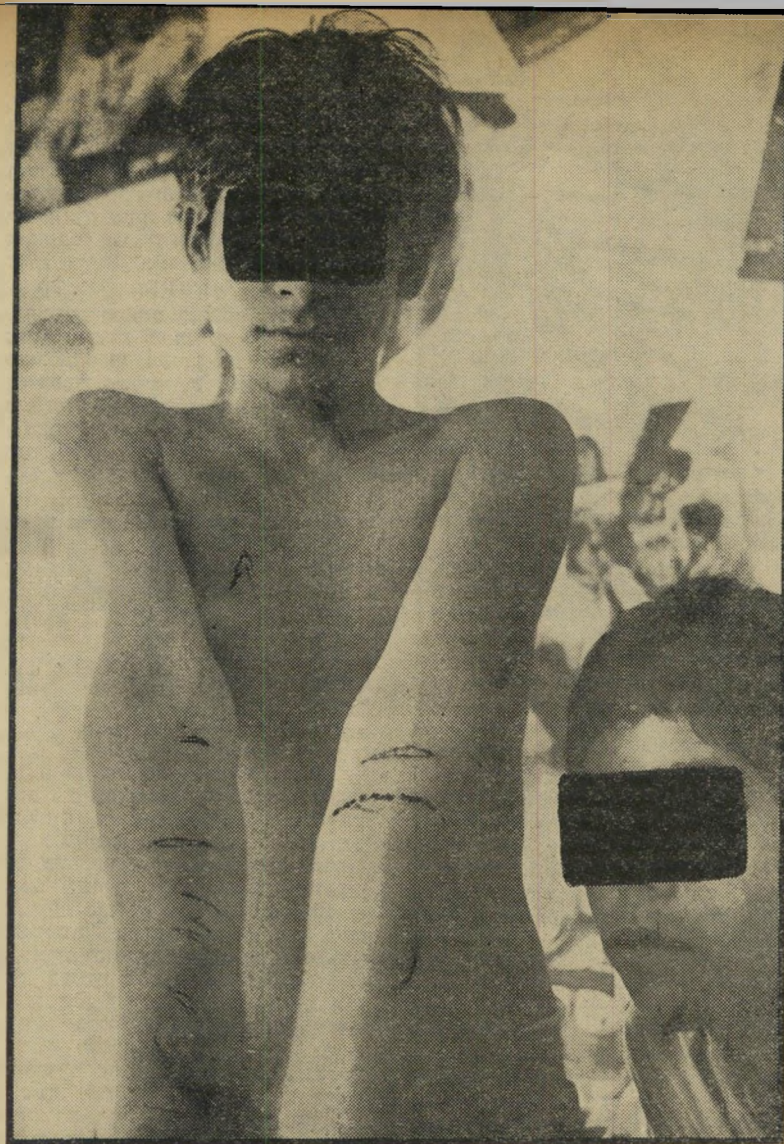
השומרים, שניצבו בשרשרת למטה, היו חסרי-אונים. הם חששו להסתער בכוה. ניסו לשכנע את הנערים בטוב. המחזה התרחש בשבוע שעבר במוסד החינוכי לנערים עבריינים גילעס, שליח כפראתא. ארבעת הצעירים, שהחליטו למרוד נגד המתרחש במוסד עליידי בליעת זכוכיות ושיסוע זרועותיהם, שוכנעו לבסוף לרדת מהגג — לאחר שהשומרים הבטיחו להם שלא ייעצרו. ברגע שירדו, נעצרו. מדווחת כתבת "העולם הזה", יונת מזור, שהצליחה לחדור למוסד.

החומה, המקיפה את האגף הסגור של המוסד, נראית גבוהה מאוד. באמצעיתה קבוע שער ברזל גדול. במרכזו — צוהר. הארנק שעל כתפי מכביד מתמיד. המצ'למה מונחת בתוכו. מבט אחרון, לוודא שאין מדריך בשטח, ואני ניגשת לשער. דרך הצוהר נראים שני נערים שחרהרים. אני רומזת להם, והם קרבים.

באת לבקר משהו? הם שואלים. אני עיתונאית. בעיניו של הגדול עולה מבט של הבנה. לפתע מתקרב השומר. אני לוחשת ב' חיפזון: "אין קוראים לך? מאיפה אתה?" שמעון יעקובי... הוא אומר. אני מעכו. ואת הדודה שלי מטירה.

בסדר. השומר פותח את השער. אני מציגה את עצמי כדודתו של שמעון. השומר, מהסס. צריך לשאול את המדריך. המדריך, נמוך-קומה ורחב-כתפיים, מהסס. מסכים לבסוף. אנחנו יושבים על הדשא הירוק והמטורף המשתרע מהחומה ועד לשבילים שלפני ני יבני המגורים. סביבנו — חמישה נערים.

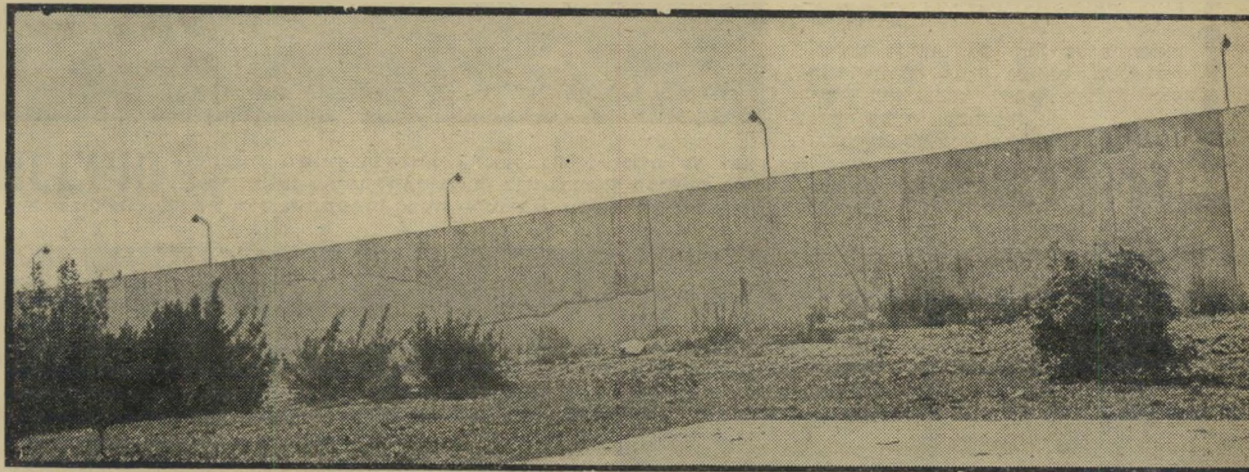
תדעי לך שהשומרים אונסים את הילדים הקטנים, והמדריכים מרביצים, פותח יחור ש. נכון, אטחנו גונבים מהם כסף. אבל הם לא שואלים הרבה שאלות. לא בודקים מי גנב. ישר יורדים על אחד והורגים אותם ממכות. הגה. יש פה מדריך אחד בשם ויטוריו שגנבו לו כסף. אז הוא בא וירד על פרץ. שהוא מהפראייר. חלש כזה ולא יודע לדבר. הלכנו למנהל ביקשנו בירור. הוא הבטיח בירור, אבל עד היום לא היה. ופעם אחרת כשמדריך הרביץ, המנהל אמר: "זה קורה". נזהרים מעיתונאים. מה קרה עם

שני נערים שפוטמים בחדרם ב"גילעס" כשזרועותיהם החתוכות בליעת זכוכית וחיתוך ידיים —

לחשתיק אותם. הם נותנים להם סיגריות. וגם תכתבי שכל מה שהראו בטלוויזיה על נגריה ומסגריה וכל מיני דברים כאלה. זה שקר גדול. רק גננות אנחנו עובדים פה. ולפעמים בניין. יש אמנם חדרים לנגרות, אבל אף פעם לא עושים שם כלום. וגם לא לומדים כלום. אפילו שיש בית ספר, וצריך ללמוד כל יום בין אחת לחמש. אבל יש יותר הפסקות משיעורים. תאמיני לי. אני נתפסתי על סמים, אבל הספקתי לגמור חמישית תיכון. אני רוצה ללמוד. אבל זה לא בית-ספר זה. שכיתת רעב. מה שהיה עם הארבעה בשבוע שעבר, חורר שמעון לשאלתי

קר אותי. מעכו, אני אומרת. ומאיפה את? "מטירה". טוב, הוא אומר. אני אגיד לך למה אני שואל. בזמן האחרון נודע לנו שעיתונאים רוצים להיכנס לפה. ואנחנו נזהרים. "עיתונאים?" אני תמהה. מה יש לעיתונאים להפיש פה? שמעון ויצחק לוקחים אותנו לחדרם. החדרים מרוכזים בארבעה מיבנים מרובעים, שבמרכזם רחבה. בכל מיבנה משוכנת קבוצה. במוסד שלוש קבוצות: שניר — קבוצת המועדים לבריחה, או "הברחנים" בלשון בני המוסד. נשר — אלה שהתנהגותם מוגדרת כבינונית, והסירי —

חומות האגף הסגור של המוסד, "גילעס" — במחאה על המתרחש מאחורי החומות הסגורות

הקבוצה הטובה, הנהנית מתנאים הדומים לאלה השוררים באגף הפתוח. "שקן גדול". טוב שבאת. ממשיך שמעון, כשאנו פוסעים לעבר חדרו. בי-קשנו לדבר לא פעם עם עיתונאים, ולא נתנו לנו. עכשיו, הכי חשוב שתכתבי על זה שיש פה שומרים ערביים מסביב לחורמה, והשומרים האלה דופקים את הילדים הקטנים שלא יכולים להגיד כלום. בשביל

הקבוצה הטובה, הנהנית מתנאים הדומים לאלה השוררים באגף הפתוח. "שקן גדול". טוב שבאת. ממשיך שמעון, כשאנו פוסעים לעבר חדרו. בי-קשנו לדבר לא פעם עם עיתונאים, ולא נתנו לנו. עכשיו, הכי חשוב שתכתבי על זה שיש פה שומרים ערביים מסביב לחורמה, והשומרים האלה דופקים את הילדים הקטנים שלא יכולים להגיד כלום. בשביל

ה פצצה התפוצצה החוצה בסוף הישבוע שעבר, בכותרת שמנה, על פני ארבעה טורים. בידיעות אחרונות: "איש העסקים לחובין נמלט מאשתו ל'חורל' — למרות צו עיכוב". אלא שתוך זמן קצר, התברר שלא-כליכר. "איש העסקים לחובין לא נמלט מן הארץ." קבע סיפור נוסף באותו עיתון למחרת היום.

פגישה

עם הרמטכ"ל

אורך 15 שנות נישואיהם. הצליחו יונה ונחמיה לחובין לבצע משימה בלתי-אפשרית: למרות שהיו מהדמויות המרכזיות של אצולת הממון בישראל, הצליחו איכשהו שלא להיות מעורבים בשום שערוריה רצינית, או אפילו לא רצינית ושמותיהם כמעט שלא נודעו לקוראי העיתונים. המתעניינים בנושאים אלה, ביום השישי שעבר, באה אל קיצה האלמוניות הברוכה.

שרשרת האירועים הדרמטית התפתחה בסדר הבא: בצהרי יום השישי לפני שבועיים, התייצבו בני הזוג לחובין ב' לישכת הרמטכ"ל, מסרו לידי דדו צ'ק של 13 אלף ל"י — מתנתם לצה"ל לרגל חגיגת הבר-מצווה של בנם יחיד, גל. באותן שעות ממש התנהלה, במקום אחר, פעילות משפחתית מסוג שונה לגמרי. אולם עליה לא ידע נחמיה לחובין מאומה. הוא עתיד היה לגלות זאת רק מאוחר יותר — כעבור שלושה ימים. למחרת הענקת התרומה לידיו של הרמטכ"ל, התקיימה בשבת בבוקר, בבית הכנסת התל-אביבי תפארת צבי, חגיגת הבר-מצווה של גל. בית-הכנסת התמלא עד אפס-מקום בהמוני חברים וקרובים. יונה וזהר בשימלה לבנה וכובע ענק מבד אורגנוה. אחת ממשפחות הצמרת של ישראל חגגה בפאר ועושר את שימחתה, ליד שולחנות עמוסים שפע של מעדנים.

צעדים

מפתיעים

יש מהנוכחים בשימחה לא ידע כי 24 שעות קודם לכן — בדיוק כאשר בני הזוג שהו בלישכת הרמטכ"ל — הגיש עורר-דינה של יונה, אדם פרוט, תביעת-מזונות לבית-המשפט על הסכום המדהים של 5,000 ל"י לחודש. בצירוף בקשה לעכב את יציאתו של נחמיה מהארץ.

ציר-העיכוב ניתן — אך למרות זאת עזב נחמיה, ביום השני שעבר בבוקר, את הארץ. כפי שהסביר השבוע בשיחה טלפונית מארצות-הברית, לא ידע כלל אודות הצו, לא נמלט כלל, לא מאשתו ולא מאף אחד אחר. בסך-הכל הוא יצא לנסיעת עסקים, לחידוש חווי אספקת-בשר לישראל. הנסיעה תוכננה זמן רב מראש, ועוכבה במיוחד עד לאחר הבר-מצווה. מה היתה הסיבה לתביעת המזונות העיקרית — שהפתיעה את כל מכרי הזוג? היתה זו תגובתה של יונה לצעד מפתיע לא פחות, שנקט בעלה שבועות מספר לפני כן: באמצעות עורר-דינה, אמנון גולדנברג, הגיש נחמיה לחובין לרבנות בקשת גירושין מאשתו. בני הזוג הסכימו לשמור על העניין בשקט — לפחות עד אחרי הבר-מצווה.

המדהים בפרשה היה כמובן לא עצם פרשת הגירושין, אלא הסכום הפנטסטי שתבעה יונה. ההסבר לכך נעוץ אולי בעובדה שהזוג היה יוצא-דופן.

נחמיה לחובין — אז רק בתחילת דרכו בעולם העסקים, כשהוא עובד עדיין כקצב בעסקי-הבשר של אביו — הכיר את יונה לפני 17 שנה. היא היתה אז תלמידה והמשיכו בשביתה. זה היה כבר אחרי ירי מים. בינתיים אני אירגנתי פה את ההב' ר'ה ועשינו הפגנה. התחלנו לצעוק ולדרוק פוק על השולחנות. לקחו אותי לצינוק. זה חדר קטן שיש בו רק מורון. שם הייתי משעה עשר בלילה עד למחרת באחת ב' צהריים. כל הזמן הייתי רק עם תחתונים.

הארבעה שחתכו את עצמם? אני שואלת. יהושע לא מספיק לענות. המדריך שוב קורא לי. "מאיפה שמעון?" הוא שב וחור

* משרד הסעד, האחראי למוסד, סירב להרשות בו ביקורי עיתונאים. לאחר ב' קורה של התבטות, סירב דובר המשרד להגיב על שאלותיה. השם בדוי, להטאות וזהותו של קטין.

ויכוח מישפחתי קמן על חצי מיליון לירות חוסל בשיחה טלפונית טראנס-אטלנטית

הפיצצה שלא

התפוצצה

בנוסף לסכום זה היה בעלי נושא גם בהוצאות עזרת בשעור סכום של כ-500 ל"י לחודש.

סכום זה הוא סביר בהתחשב במעמדינו וביכולת הכספית שלנו.

אף כי אין לי ידיעות ברורות בדבר הכנסותיו החודשיות של בעלי מהעסקים ומהרכוש, הרי שהכנסות אלו עולות בהרבה על 10,000 ל"י לחודש.

בתקופה האחרונה, כאמור לעיל, התערערו היחסים ביני ובין בעלי וזאת באשמתו הבלעדית של בעלי המאשים אותי בהאשמות שווא שונות, ומתאכזר אלי, ומתייחס אלי בגסות צועק עלי ומקלל אותי וכל זאת על לא עוול בכפי.

מאז התערערו היחסים ביננו, כאמור לעיל, אין בעלי מוכן לשאת עוד בכל אותן ההוצאות בהן נשא בעבר, אינו נותן לי כספים כלשהם, והוא בעצמו "דורג" לניהול משק הבית ולרכישת המצרכים אשר, לפי דעתו, מספיקים לנו.

מצב זה הוא בלתי נסבל, ואיני יכולה להמשיך בצורת חיים זו העומדת בסתירה מוחלטת וגמורה למה שהיה נהוג בעבר ובמשך כל שנות היינו המשותפים. אני הגשתי יחד עם בני תביעה נגד המשיב למזונות בסך 5,000 ל"י לחודש.

עד כאן, תביעתה של יונה.

תביעות

ותביעות-נגד

בחמיה לחוביץ לא היה מוכן לשלם חצי מיליון ל"י ו-5,000 ל"י לחודש. הוא היה מוכן להסדר צנוע יותר: להתחייב לשלם ליונה 1,500 ל"י לחודש, להעביר על שמה את דירתם המשותפת ששווה גם היא הון-עתק, ולהוסיף עוד 100 אלף ל"י, ככה בשביל לעגל את הסכום. יונה לא הסכימה, פנתה לבית המשפט.

השבוע, כאשר התפוצצה הפרשה בעי-

הפיצצה הבלונדית

יונה לחוביץ במלוא הדרה. בנוסף לנתן ניה הטבעיים הנהדרים, השקיעה יונה, מדי חודש, 1,500 ל"י בהוצאות אישיות.

תזונת, הרים נחמיה כמה טלפונים ממיניאפוליס לתל-אביב. אחד מהם היה ליונה. השיחה נמשכה חצי שעה. היתה זו שיחה יקרה, אולם משתלמת כנראה. בסופה, ידעה יונה לבשר כי הוויכוח המשפחתי הקטן אודות חצי מיליון ל"י חוסל לשביעות-רצונם של שני הצדדים. יותר מזה, לדבריה, חוסל כל הסיכסוך ביניהם, הם החליטו לבטל את התביעות ההדדיות, ולחזור להזדקן יחד בשלווה. הפצצה, ש-עמדה להתפוצץ ברעש גדול — שוב לא התפוצצה. בינתיים.

הזוג המאוש חזג לחוביץ בלישכת הרמטכ"ל, רב-אלוף דוד אלעזר, ביום השישי לפני שבועיים. יונה ונחמיה הגיעו ללישכה כדי למסור לידיו של דוד צ'ק על-סך 13 אלף ל"י — מתנתם לצה"ל לרגל חגיגת הבר-מיצווה של בנם גל, שתרם את הכסף במקום מסיבה באולם.

אצל הרמטכ"ל

הזוג המאוש חזג לחוביץ בלישכת הרמטכ"ל, רב-אלוף דוד אלעזר, ביום השישי לפני שבועיים. יונה ונחמיה הגיעו ללישכה כדי למסור לידיו של דוד צ'ק על-סך 13 אלף ל"י — מתנתם לצה"ל לרגל חגיגת הבר-מיצווה של בנם גל, שתרם את הכסף במקום מסיבה באולם.

בסמינר ליונסקי, ויפהפייה לא קטנה מאשר היום. לאחר שנתיים, הם נישאו בטקס שעלה בפארו על כל מה שתל-אביב ראתה עד אז. החתונה השתרעה על פני כל שלוש הקומות של אולמי גיל.

כאשר נפטר אביו של נחמיה, שמואל, לפני שבע שנים, המשיך נחמיה בניהול העסק, הפך בהדרגה לאחד מסוחריה-הבשר הגדולים בארץ. אשתו המקסימה היתה בתחילה עקרת-בית שקטה, הפכה, אחרי הולדת הבן, לדוגמנית מצליחה, נטשה זאת והפכה לאחת המארחות ונשות-החבר רה הפופולאריות בארץ. לא היה אירוע חברתי רציני שבו לא הופיעו השניים.

ביתם הצפון-תל-אביבי המפואר הפך למר-כו חברתי. נחמיה, בחור טוב-לב וצנוע למרות עושרו העצום, ויונה העלילה, התר-ססת, בעלת החיוך המהיר והמדביק, נראו להיות אחד הזוגות המאושרים והיציבים — בחברה שבה זוגות מאושרים ויציבים הם נדירים למדי.

מה גרם להתפוצצות?

בשלב זה, סירבו גם יונה וגם נחמיה לפרט. יונה היתה מוכנה רק לפרט את תביעותיה. הן היו ברורות מאוד. **טענה יונה בתביעתה ככית' המשפט:**

בעלי הוא אדם אמיד מאד, סוחר בשר בסיטונות, יש לו עסקים ענפים והוא גם הבעלים הרשום של רכוש מקרקע רב הכולל חנויות, מגרשים וכד'. אני אומדת את הרכוש בלמעלה ממיליון ל"י, ואני טוענת כי אני הבעלים של מחצית רכוש זה.

תחת המוסד, כולל המפתחות של הכספת. אם אני רוצה, בקלות אני יכול לברוח. הוא מספר, אבל אני לא רוצה. לא רוצה צה בעיות. רק לגמור את התקופה שלי ולהסתלק מפה. כי פה יותר גרוע מתל-מונד. זה המוסד הכי קשה בארץ וכולם פה שונאים את המדריכים. אפילו בתל-

האם השיגה נקמתם של מלכי הסמים הישראליים את נערת הזוהר שנמלטה לדנומרק?

אף זמאנטיים צופים מחאו כפיים בהתלהבות למראה הגיורה הנהדרת, הרגליים הארוכות והחטובות, והחיך הנור הר של הצעירה לבושת הביקני שעלתה אל הבמה. מבין עשרות רבות של יפהפיות, זכו עשרים בלבד להשתתף בתחרות הסר פית. מבין עשרים המשובחות הללו, זכו תה הצעירות היפהפיות מחולון באחד מ" שלושת הפרסים.

זה היה לפני שש שנים בדיוק. בשבוע עות האחרונים, פשטו בחוגים מסויימים בארץ שמעות עקשניות, שלא ניתן היה להתעלם עוד מהן: לפיהן, נמצא לאח

המאהב לארי ווקר, כוכב ה"גאז הדרום-אפריקאי, שכבש את ליבה של הצעירה הישראלית והכניס אותה לתוך עולם הסמים.

רונה אותו גוף מקסים, כשהוא מלוסק וחסר-חיים על פסי חשמלית בקופנהגן, בירת דנמרק. הרגליים החטובות, שהלהיבו גברים כה רבים, לא הגיעו לשם בטעות. לא היתה זו תאונת דרכים: היה זה רצח חסר רח"מים — ניקמתם של מלכי הסחר-בסמים של ישראל.

רשימת הנירצחים

לירי נובל התפרסמה לראשונה כאשר נבחרה לסגנית שנייה למלכת המים 1966. פירסומה השני היה פחות שמח: תחילה בחוגי הבוהימה, אחר בראיון עי-תונאי גלוי-לב, היא נודעה כנרקומנית חסרת-תקווה. טוענים חוגי העולם התחתון ה"תל-אביבי, זכתה לפירסומה האחרון, נר-צחח נקמה על הלשנה. "זה לא היה סוד שהיא בתור", סיפר השבוע צעיר מגודל שיער וצנזום, המספק חשיש לגימנזיסטים בחלק מסויים של תל-אביב. גואל-נתעמי היה הראשון בשר-שרת, שחוסל בגלל הלשנה. אחריו הלך

במדינה משפט "נלך לגנוב" כדי להימלט מהכלא.

"אני סופר בסחד כל יום שעובר, נשאר לי עוד 96 ימים. אם עד אז לא אמצא 5,000 ל"י — אצטרך לחזור לכלא. מאיפה אמצא כסום כזה? יש לי רק דרך אחת: לגנוב אותם. אני מוכן להלל. מה אני משוגע לחזור לכלא?"

ניסים ורסנו (34), בלונדי חסון, בעל מיבטא סלאבי בולט, שוחרר משיבתו האחר רונה בכלא לפני שלושה חודשים. הוא, ידירו ברוך פסח (30), ושני צעירים נור ספים, נתפסו לאחר שהצליחו לגנוב מ" מדינת ישראל שבעה טון נחושת. על-ידי חיתוך חוטי טלפון מעל עמודיהם. החבורה הקפידה לסלק חוטי טלפון של קווים ישנים, שאינם בשימוש עוד, וכך עבר זמן עד שהתגלה העניין.

ממאסר למאסר. כאשר נתפסו, לא עשו ניסים ורסנו בעיות. הם הודו באש" מה גם במישרה, גם בבית-המשפט, הח" זירו חסורה גנובה בשווי רבע מיליון ל"י. שופט השלום הראשי הירושלמי, ישראל ויינר, זכר זאת לזכותם, כאשר גזר את דינם: שנתיים מאסר ו-5,000 ל"י קנס לכל אחד.

ביום שיחרורם, חייבים היו השניים לשלם מיד את הקנס — או לחזור ל"כח שנה נוספת. תמורתו, הם מיהרו לערער, בית-המשפט המחוזי קיבל את טענתם, איפשר להם אורכה של חצי שנה לתש"ד לום הקנס.

היה זה משהו, לפחות. השניים החלו מתרוצצים להשיג את הכסף, ורסנו, פועל בניין במקצועו, אינו יכול לעבוד במק" צוע, לאחר שקיבל מכה בראשו, בעת ישיבתו האחרונה בדמן. פסח, משתכר כיום בעבודתו 800 ל"י לחודש. "אני שם בצד כל חודש 300 ל"י. עד 24 באוקטובר יהיה לי 1,800 ל"י. אמכור את הטלוויזיה שלי בשביל עוד אלף. יותר מ-2,800 לא אשיג. זאת אומרת שבשביל 2,200 ש"ח סרו לי — אצטרך לשבת ארבעה חודשים. לא אשב. אלך לגנוב בשביל שלם.

השניים פנו לאגודה לשיקום האסיר, "באתי אל יוחנן אייזנברג ויצחק שיין, המנהלים של האגודה", מספר ורסנו. "מה יש?" אמרו לי. "יש לך 2,500 ל"י? תכי נים את זה, ותשב רק חצי שנה."

הלוואה לפישע. מהיכן יכול עברייני, שנאלץ לשלם, בעת משפטו, הו"עצק

נקנס ורסנו כסף תמורת מאסר

לעורר-דינו — למצוא 5,000 ל"י לתשלום קנס מיד עם יציאתו מהכלא? "האם אמר גם מסוגלים ורסנו ופסח לשלם את הקנס?" שאל השבוע כתב העולם הזה את השור פט ויינר.

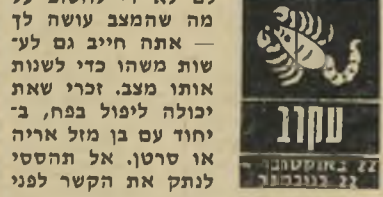
"זה לא מעניין אותי", השיב השופט. "שיקחו הלוואה בבנק."

"מה בקשר לנסיון לשקם אותם? מי ייתן הלוואה לצמד אורחים כזה? האם אתה, כבוד השופט, היית חותם להם על ערבות בבנק? האם אין כאן סכנה שהם יחזרו לעולם הפשע — כדי להשיג את דמי הקנס ולהימלט משבת מאסר נוספת?" השופט ויינר: "מתפקידי להטיל את מרות החוק. הקנס נועד להרתיע מלח" זור על מעשיהם."

אך לאחר ששמע מפי הכתב בפירוס על מצוקתם של אסגני החוטים, גילה השור פט התחשבות: "אם יפנו אלי, אני מוכן

חוב ישן וגדול, אשר זמן רב העיק עלי, ייעלם השבוע. אותו נו" שה, שבבעבר ידע לה" יות כה תוקפני, יוותר לך עליו במפתיע. דבר זה יתן לך מישנה מרג, ויטייע לך להגשים את שאיפתך העיקרית בע" חיד הקרוב ביותר. יחד עם זאת, גם חיי האה" בה שלך, עם בת-זוגך הקבועה, יפרחו ויגיעו לשיאים חדשים. משימות שיוטלו עליך, במיטגרת כלשה, יעיקו במקצת.

הזעזוע שעברת בתחילת החודש מוסיף לתת את אותותיו. או לם לא די לחשוב על מה שהמצב עושה לך — אתה חייב גם לע" שות משהו כדי לשנות אותו מצב. זכרי שאת יכולה ליפול בפח, ב" יחוד עם בן מזל אריה או סרטן. אל תהססי לנתק את הקשר לפני שיהיה מאוחר מדי.

כל מה שסמיו ומעורפל עשוי למשוך אתכם השבוע לחקור אותו. אם הנטיה תגרוור אתכם לקריאת ספרותית, נחא. אך אם תיסחפו לעירפול-חושים שבא כתוצאה משתיית משקה אלכוהולי, מוטב שתנקטו באמצעי זה" רות. כוכבי-הלילה הפ" עיל בימים אלה הוא הגורם האחראי להצל" חה הברוכה של פעילי" יתכם היצרניות המבו" צעות על ידכם לא" חר שקיעת החמה. לבוש יסקף הרגשתך.

בכוח האינרציה מוטב לזוז קדימה מאשר תו"כדי הפעלת כל השרירים, כל הזמן. זוהי תקופה, בה מו" טב לחשוב, הרבה, לפ" ני כל צעד. ואומנם, אם כן תעשה ולא תי" רתע מן המסקנות ה" מפתיעות שתסיק — תגיע רחוק, השבוע. יש סיכויים להעלאת-שכר או להכנסה גדולה יותר. צפוי לך שבוע רומאנטי.

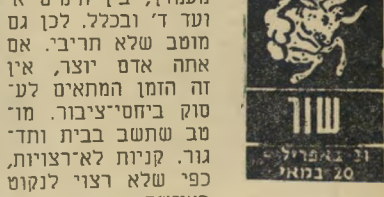

מחזור העיסוקים החדש מתחיל ברגל ימין. קח עצמך בידים; הימנע מחולמנות-יתר ומדיכ" און חסר-תכלית — ר" תמצא שאחה יוצא ר" הדרגה מן הבוץ. אף מבלי שתצטרך לקבל החלטות גורליות כל" שוה. הפגישה אליה נכספת, תתקיים, אך תתאכזב. לעומת זאת צפה למיפנה רומנטי.

גאותה הרבה מונעת ממך לבקש טובות או להסתבך בקטניות. זכור כי השבוע מילת" הקסם היא טיפוח" קשרים. לכן, גם אם תתקשה להתגבר על גאותה, למד לפחות להחזיק את פיך נעול. אם הם רוצים להיטיב עימך — תן להם לע" שות זאת, ואל תדחה הצעות מכריעות.

יום א' מתאים לסיפורים כספיים. יום ה' מביא לך בשורה לא כל-כך נעימה. זהו שבוע טוב לאלה הר" צים לבלות, להשתזף, לאגור כוח לקראת ה" באות — לא כל-כך טוב לעסקים. ביחוד ידאיגו אותך שותפיק ושכניך. סידורי-בית יש לסיים בזריזות — אח" רת יביאו לך שיבור" ראש. בחזית-הלב אין לך הרבה חדש.

אינך יודעת לא להיות פטפטנית? הלשון שלך עשויה לסכן את מעמדך, בין הימים א' ועד ד' ובכלל. לכן גם מוטב שלא תריבי. אם אתה אדם יוצר, אין זה הזמן המתאים לע" סוק ביחסי-ציבור. מו" טב שתשב בבית ותד" גור. קניות לא-רצויות, כפי שלא רצוי לנקוט באיזשהו צעד נמהר, עד ליום שני הבא, בו יתחלף החזל.

פגישה עם דמות מן העבר הרחוק מעי" בה על חושיך ומעיר" ררת את דימויך. נצל" זאת לעתיד: לחלום, ליצור, לתכנן תמורות בחיך ויצירה מסוג אחר לגמרי, אם אתה בין היוצרים. אל תי" כנעי ריגשות-יאווש או לדיכויך. זהו עניין של זמן, לא של אופי. התקשר טלפונית עם אדם שאתה מכיר ו" שאינך מייחס לו חשיבות רבה: הוא יעזור לך בשטח מאוד חשוב לך.

בתי-זוגך נמצאת במבוכה נוראה, ואולי אפילו במשבר. ממש מוזר שלא הצלחת להבחין בכך עד כה. כדאי לנסות לחלצה מ" מצבה הקשה, אותו היא מתאמצת להסתיר ממך, אל תסתער עליה חז" תית, כי אם בחר באי" גוף ממושך, תוך ביצוע פעולות הטעייה והס" חה; כך תגיע אל היעד בעזרתה ממש, ויחד תלבנו את המצב. אם לא תפעל למען זוגתך, המשבר עלול לפרוץ החוצה כבר השבוע, ביום ראשון או שני.

נראה שעזרתך תידרש, יותר מאשר בעבר, כדי לסייע לאחרים. כמה דברים, חסרי-חשיבות, לא יעלו יפה. צפויות דאגות הקשורות במ" קום העבודה. נראה שהשאלה: "האם אני עושה את הדבר הנ" כון?" היא שתטריד אותכם במיוחד. תי" אלצו להיעזר בתכונות האופייניות לבני מזל אריה: סבלנות, יושר וריכוז.

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מסביב לשתי החלטות מרות שיהיה עליך לקבל: ב" ענייני-כספים ובענייני אירגונים. זכור שאינך יכול לעשות את הכל בעצמך, ושמודע כל כו" חותיך. זכור גם שמו" טב שתדחה את ההכ" רעה הפינאנסית לשבוע הבא, לכל המוקדם. בת בוולה: פגישה בלתי-שכיחה מטרידה את מנוחתך. היא תידחק על-ידי אירועים שוטפים — זוהי התחלה של מיפנה לטובה בדרך חיך.

רבות. בצאתה לקופנהגן, היתה כבר לילי נובל, גם ללא עזרת הנוקמים, אשה זקנה. בת 23, היתה בסוף חייה.

ההתחלה —

בחשאי

לילי זה עצוב השבוע להיזכר, כי בילדותה קראו לה פליציה. המאושרת. לילי עצמה סיפרה, כי האושר וגמר כאשר נהרגה אמה בתאונת דרכים. ילידת פולגיה שעלתה לארץ בגיל תשע עם האם — לאחר שהאב התגרש ועקר לאוסטרליה — נותרה לילי בודד בעולם לאחר התאונה. עם הסמים היא התחילה מוקדם יותר, כאשר האושר עוד שרר. כאשר זכתה, בגיל 17, בתואר סגנית מלכת המים, כבר היתה מעשנת חשיש ותיקה. אבל — רק חשיש, ובינתיים בחשאי. מלבד שותפיה לעישון, לא ידע איש על כך. לאחר מותה של אמה, נמלטה מהמציאות על ידי עישון בלתי פוסק. עדיין רק חשיש, אבל כבר בכמויות שאילצו אותה להתחיל למכור חפצים.

ההידדרות החלה כאשר פגשה בבאר שבע בלארי ווקר. ממנו למדה להזריק לעצמה אופיום.

היתה זו הידרדרות זוהרת. לילי, היו אלה חמש שנותיה היפות ביותר. היתה זו אהבה מטורפת. השניים לא נפרדו לרגע. גידלו באהבה את הילדה שנולדה.

גם מהסמים הם לא נפרדו לרגע. כל רכושם — כולל דירתה של לילי והשי לומים שקיבלה מגרמניה — הלך לסמים. היו שבועות שכמעט לא אכלו. רק הזריק קו. בגופה של לילי לא נותר כבר מקום לנעוץ את המחט.

היה זה מחזה מוזעזע לראות אותה מזריקה, באותה תקופה.

היא היתה מניחה את גושי האופיום דמויי-הזפת בתוך כף ישנה, מפוררת אותם בזחירות בתוך קצת מים. בשלב זה, היו

סוף הדרך ביל 23, לאחר שש שנים של התמכרות לסמים, הפכה נערת הזוהר הצעירה והתוססת לשעבר לשברירי: מרושלת בהופעתה, כשהיא נראית מבוגרת בשנים מגילה האמיתי. משמאל: בתצלום עירום.

והתערער. לימים, אפשר היה לראות אור תה לאורך שפתיהם של תל-אביב, התי נוקת בת השנתיים בורעותיה, והיא מתה חננת לכל פרצוף מוכר. "תן לי מציצה, אני מתה למציצה." למען מנת-הסם היומית שלה, היתה נכונה לעשות הכל. מצבה החמיר כאשר לארי לקח את הילדה ונסע לדנמרק. עתה, לאחר שיחרורה מהמעצר, ביקשה לילי להצטרף אליו ואל בתה, ומשם לנסוע, עם לארי והילדה, לאוסטרליה, שם נמצאים אביה ואחיה. אוסטרליה נראתה לה די רחוקה כדי להיות בטוחה. היא לא הגיעה, עד כמה שניתן לברר, מעולם לאוסטרליה.

עודד קפליצקי. אחריו הלכו בני הוג אורי פלי. לילי נובל ידעה שהיא הבאה ברשימה. כולנו ידענו. היא ניסתה לברוח מן הארץ, אבל הרשת של הסמים לא מכירה בגבולות. אי-אפשר לברוח מהם. ניצב-מישנה תבור, דובר המטה הארצי של המיטרה, הסביר השבוע, כי לא נתי קבלה מאינטרפול כל בקשה לחקור בני עניינה. אך אנשי העולם התחתון נשארו איתנים בדעתם: לילי נובל חוסלה. כאשר נתפסה לילי נובל, בסתיו שעבר, על ידי המיטרה, נתגלתה אצלה כמות רצינית של אופיום. אנשי העולם התחתון טוענים כי לאחר 48 שעות מעצר

האם היא נרצחה?

כבר כל מעייניה בכף המלוכלכת. נשי מתה נעשתה חפזה, והיא בלעה את רוקה מדי כמה שניות.

עתה, הניחה את הכף מעל להבה. ההמ תנה לחומר, שיימס, הגבירה את קוצרי רוחה ועצבנותה. ידיה כבר רעדו מציפייה ותשוקה. חלפו עשר דקות, שבהן היה זה מחזה מעורר רחמים להביט עליה, עד שה האופיום המומס החל מבעבע.

היא הישרתה בו פיסת צמר-גפן, שנועד להעביר את הנזול ללא פירורים. עתה, הניחה את מחט המזרק — כמו שהוא, ללא חיסוי — בתוך צמר-הגפן הספוג אופיום, החלה מושכת את הידית לאחר. לאט לאט, התמלא המזרק בנוזל החום העכור.

בעזרת מטפחת הדוקה, שנועד לשמש כי חוסם-עורקים. עתה החל החלק המזעזע

דנמרק, כנראה, היתה תחנתה האחרונה בחיים.

עוד בנמל-התעופה לוד אירע עיכוב קטן. חיפוש בגופה של לילי, על ידי אנשי המכס, גילה בתוך אבריה-מין שלה צינור זכוכית שהכיל 150 גרם אופיום.

לילי נעצרה, הועמדה למשפט, יצאה בקנס של 3,500 ל"י. בעיני אנשי העולם התחתון, היתה זו תוכחה חותכת לעובדת היותה מלשינה. אחרת, טוענים הם, היתה המיטרה מבקשת עונש חמור יותר — השלכתה לכלא לתקופה ממושכת.

היתה זו, אם עוד היה צורך בכך, חתימה נוספת על גוריה-דין שהוטל עליה. היה זה בעצם גורדין מיותר. נרקר מגית המשועבדת לאופיום בגיל כה צעיר, אינה יכולה לקוות לשנות חיים נוספות

נשברה הצעירה. למרות פחדה מניקמת סוחרי הסמים, פתחה את פיה, לאחר ש- המיטרה מנעה ממנה את מנת האופיום היומית שלה.

בריחה

לקצה העולם

המיטרה, כמובן, אינה ממהרת להאשר שמעות כאלה. העובדות, מכל מקום, מצביעות בכיוון המחוק טענה זו: מייד לאחר מעצרה של נערת הזוהר לשעבר, שלא היתה עתה אלא שברירי — נעצרו וזוהרה תנעמי, אלמנתו של סוחר הסמים שנרצח. וידידה שמעון עטיה, ה- אשמה נגדם: סוחר בסמים.

היתה זו רק ההתחלה. למחרת, נעצר מי שנחשב כגד שמן ביותר בעולם הסמים של כרם התימנים — יוסף מזרחי. מארב מיטרתי לכד אותו ליד מחבוא גדול של סמים.

לסוחרי הסמים לא היה ספק: מישהו דיבר. הם גם לא התקשו להצביע על המישהו הזה.

לילי נובל, לאחר שיחרורה מהמעצר, היה ברור שאין לה מה לחפש עוד ביש-ראל. במהירות האפשרית הגיעה לנמל-התעופה לוד, כשיעדה קופנהגן. שם, התי גורר אהובה לשעבר לארי ווקר, נגן הגיז הנודע מדרום-אפריקה. חמש שנים תמימות נמשך הרומן בין השניים. במהלכו, הכניס ווקר את לילי לעולם הסמים. בתחילת לה הרכים, אחר הקשים. היא נעשתה משועבדת לאופיום, אחד הרצחניים בסמים.

אופיום בתוך

אבריה-מין

בנוסף, הכניס אותה ווקר גם להריון. לילי ולארי גידלו יחד את התינוקת ש- נולדה, אלא שבינתיים הלך מצבה של לילי

נערת הזוהר תחרות מלכת המים 1966. מימין לשמאל: ז'קלין לוין, סגנית המלכה. לילי נובל, אז בת 19, ציירת ופסלת. אבישג פפה, המלכה. רחל גרוסמן, נצחיה יפת ואירית לביא אחרי טקס ההכתרה.

כדור

בראש

כאילו זה לא הספיק, הוסיפה לילי גם ל.ו.ד.י לתפריטה. בין ה.ו.ד.י והאופיום, היא שקעה בקצב מסחרר.

באיהה הוא מקום, מצאה לרגע כוח בנפשה לנסות להיגמל. היה זה מאוחר מדי. הנסיון נכשל, והיא חזרה להזריק. באחת ההזריקות, בביתו של ידיד, נת-פסה על ידי המיטרה על חם. בעקבות מעצרה, ושרשרת מעצריהם של סוחרי חשיש שאירעה בסמוך, פשטה הידיעה כי עולם התחתון: לילי נובל תחטוף כדור בראש.

לילי הכחישה בכל תוקף כי הלשינה, אך ידעה שהכחשתה לא תועיל לה. היא קיוותה להספיק להימלט: אל אהובה, אל בתה, ויחד איתם אל אביה, בקצה השני של העולם. היא לא הצליחה, כנראה.

טלוויזיה

מצי אנשי הטלוויזיה להסתיר דבר קיום התוכנית מעור, היה עיתון אחד: מעריב. **מוסר עיתונאי.** ביום חמישי בבוקר קיבל עמוס אטינגר שני טלפונים. על הקו היו גבריאל שטרסמן ממעריב ויוסף שביט מידעות אחרונות. הם הודיעו לו שהם רוצים לחזור על ידיעה שפורסמה אותו בוקר בג'רוזלם פוסט, והזכירה את דיוני הוועד המנהל בקשר לעזר וייצמן. עמוס הסביר להם שתפוצתו של עיתון זה אינה מסוכנת לעניין כתפוצה של עיתונים, וסיפר להם על האמצעים שנקטו בעקבות הפירסום, כמו הפיקוח שהוטל על שיחות הטלפון שהגיעו לעזר.

אבל מעריב סירב להפסיד את הסקופ. "אני מבין לכאבו של עורך התוכנית", הודיע שלום רוזנפלד, "אבל מצפוני והמור סר העיתונאי שלי מחייבים אותי לפרסם את הידיעה, מאחר והיא התפרסמה כבר בג'רוזלם פוסט". והידיעה אמנם התפרסמה במעריב למורת רוחם ולכעסם של רוב כתבי העיתון, שראו בכך נסיון הכי שלה מחוץ של התוכנית.

כשבידו גליון מעריב נסע עמוס אטינגר למשרדו של עזר. הרבה ברירות כבר לא נותרו לו. הוא החליט לספר לו על דבר התוכנית ולבקש את הסכמתו להשתתף בה. מבלי לספר לו מראש על ההפתעות המצפות לה במהלכה. עוד בחדר ההמתנה שמע עמוס את עזר מבקש מהמוזכרה להשיג לו בטלפון את משתתפי תוכנית בומרג, כדי לסכם עימם את חלוקת הנושאים.

עזר רב הצטער עמוס על שלא לקח איתו מצלמה ולא צילם את פניו של עזר כששמע שהמדובר בתוכנית חיים שכאלה. כשהוא מניף את ידיו בצורה האופיינית לו, קפץ עזר על השולחן וצעק כיד ההור מור הטובה עליו: "רמאים בני רמאים. ככה מרמים אותי?" למזכירה ולעוזר ש" נכנסו לחדרו אמר: "בשביל זה אני משלם לכם? שתרומו אותי?"

עזר נותר רק לקוות שההפתעות הר מחכות לו במהלך התוכנית יצליחו להעלות על פניו את הבעת ההפתעה שהווי מצה בגלל פירסום עיתונאי נמהר.

עובדים

עונש

לתוכניות הילדים

צופי הטלוויזיה הצעירים שהתאכזבו ב" שבוע שעבר, כשתוכניתיהם, ילדי השכונה וגלים קצרים לא שודרו, אינם יודעים ש" האכזבה שנגרמה להם היא תוצאה של סיכסוכים מאחורי הקלעים.

זה זמן רב שעובדי האולפן מרגישים את עצמם מקופחים. הרגשה זו נובעת מסירוי בה של ההנהלה להחזירם לשירותי ההפקה ולדירוג האחד של שירותי ההפקה, שהוא הדירוג העיתונאי.

ביום השני בשבוע שעבר נמאס להם סופית מההתכתבויות האינסופיות עם הנהלה, שלדעתם, לא זכו לטיפול המתאים. הם החליטו לקיים אסיפת עובדים בחדר המנוחה של הטלוויזיה, בדיוק ב" שעות בהן הוקלטו שתי תוכניות הילדים, "פה לא לישבה סוציאליזם".

רק נושא זה מתסס את עובדי האולפן. שאלה רגישות אחרת היא שאלת השעות הנוספות. מרגיז אותם שהם צריכים להוריד על כל חודש מראש כמה שעות נוספות יעבדו, דבר שקשה להם לחזות. כי מי שעובד יותר מחמישים שעות נוספות בחורף צריך לקבל מראש אישור בשביל זה.

בשבוע שעבר סירב אחד מעובדי האולפן להישאר שעות נוספות בעבודה. הדבר קרה בזמן ההקלטה של תוכנית מיוחדת של סמי 101. כששמע על כך ראש מחלקת תוכניות בערבית, סאלים פאתאל, ירד לאולפן ובין שאר הדברים שהשמיע באוזני עובדי האולפן באותה הזדמנות, הגדיר את המעשה כמעשה זנות. "זה לא הסתדרות פה ולא לישבה סוציאליזם", צעק סאלים, אתם תעבדו כשאני עובד ותפיסו כשאני אפסיק.

"יש נוהלים מקובלים בשביל למחות נגד משה", אמר פאתאל, "ולא מתנהגים בצורה כזאת. כשהעובד החליט שהוא מפסיק לעבוד, זה היה שלוש דקות לפני סיום ההקלטה. ועוד היתה באמצע הפסקת חשמל. אחרת היינו גומרים בזמן. לא ייתכן שתהיה הפקרות בענייני עבודה". הפקרות או לא הפקרות, צרות עוד יהיו.

תוכניות

אלה חיים

— אלה?

כלל ראשון להצלחת הפקת תוכנית ב" סידרת חיים שכאלה, הוא שגיבור התוכנית יפול אל תוך ההקלטה בהפתעה, שלא ידע כלל מה מצפה לו. שישלף את הטור בות שבהבעות הפליאה שלו למראה ידי דיו ומכריו שלא ראה עשרות שנים.

לצורך זה מכינים מפיקי התוכנית חיים שכאלה מבצעי הסוואה מסובכים, העולים לפעמים בכסף רב, שכל יעדם להסתיר מגיבור התוכנית מה מצפה לו. כאשר החליט עורך התוכנית עמוס אטינגר להכין תוכנית על האלוף (מיל), עזר וייצמן, הוכנה תוכנית מדוקדקת אך להפיל את עזר אל תוך המלכודת. לעזר עצמו ששהה בחר"ל נאמר בצילי צול טלפוני, כי הוא מוזמן להשתתף בתוכנית במסגרת בומרג על ערביי ישראלי. כל מי שהוזמן להשתתף בהקלטה הוזהר והושבע מראש שלא לרמוז לעזר אפילו רמז קל שבקלים. אפילו את שר התחבורה שמעון פרס, שלעזר נאמר כי יופיע יחד עימו בתוכנית בומרג, תדרכו מראש למקרה שעזר יצלצל אליו כדי לתאם את הופעתם המשותפת.

כדי למנוע תקריות של הרגע האחרון

עזר וייצמן

פנצ'ר שכזה

נאמר לעזר, אחרי שחזר לארץ, כי מסיבות ופגישות שאמור היה להשתתף בהן בוטי לו, וזאת, כדי שלא יפגוש שם אנשים שאמורים היו להשתתף בהקלטה. **מן הכשיר?** הכל דפק כמו שצוין שוויצי עד ליום החמישי בשבוע שעבר. באותו יום ישב עורך ומגיש התוכנית עמוס אטינגר כשהוא זועם ורוחת מלעס, כשבידו גליון מעריב מאותו יום. בעמוד הראשון של העיתון התנוססה הכותרת ש" בישרה, כי עזר וייצמן אמור להיות גיי בורה של התוכנית הבאה שתוקלט במסגרת חיים שכאלה. כל אלמנט ההפתעה התנדף, לרגע היה נדמה כי כל המאמצים וכל אלפי הילדות שהושקעו בהכנת התוכנית ירדו לטמיון.

שעה שצוות ההפקה עבד בקדחתנות על איסוף החומר על חייו של עזר, התנהלו בוועדה המנהל של הטלוויזיה ויכוחים. אני שי הוועד, המכירים את מידת התועלת שיכולה אישיות פוליטית להפיק מתוכנית מסוג זה, רצו לבטל את ההקלטה ולמנוע תקדים של הפקת תוכניות על אישים פוליטיים עד אחרי הבחירות. (בני גרד למה שהתפרסם בעיתונות היה זה דווקא השר אלוו שהתנגד לביטול ההקלטה לטה על עזר ואפילו התרגז עליה). אבל מכיוון שההכנות לתוכנית על עזר כבר הושלמו, חזר בו הוועד מהחלטתו לבטל את ההקלטה. סוכם שבינתיים קליטו את התוכנית, אבל מועד שידורה יידחה, אולי עד אחרי הבחירות.

לרגע נדמה היה שדבר לא יעמוד יותר בדרכה של התוכנית. העיתונאים שידעו על החלטת הוועדה המנהל הבטיחו למנוע את פירסום הידיעה כדי שהדבר לא יגיע גם לאוזניו של וייצמן. למרות שהעולט הזה פירסם על דיוני הוועד המנהל בקשר לתוכנית, לא הוזכר שם גיבור התוכנית, מי שהכשיל ברגעים האחרונים את מא

סימנים

8

צירופים אפשריים

28

סימנים

9

צירופים אפשריים

84

סימנים

10

צירופים אפשריים

210

סיכויים גדולים יותר בטלפונים שיטתיים

מרטין

בכל תחנות האיסוף של

זואו

היתאטרון הקטן מצין:
דליה פרידלנד (במחזה) זאב רווח (האמריקאי)

בומיק השקרים

כתב וביים: יואל זילברג

ע"י יואל זילברג

חיפה — שיט, יום ד' 12/7 ב" 9.00.

פתח תקווה — שלום, יום ה' 13/7 ב" 9.15.

חודון — ארמון, יום ו' 14/7 ב" 9.00.

ירושלים — בית העם, מוצ"ש 15/7 ב" 9.00.

יפו — אלהמברה, יום ב' 17/7 ב" 8.30.

יפו — אלהמברה, יום ג' 18/7 ב" 8.30.

כרטיסים: תל-אביב, "לאן" ו"רוקוקו" וביתר המשרדים.

חיפה, "קופת-מכבי" ו"גרבר", ירושלים.

"כהנא" ו"לאן הערב", הפצה ראשית:

"לאן", טלפון 231655.

מפיק: יצחק בן-נן. טל-טקסט: 244044

הידעת?

שאצל

שורץ הסיטונאי

תוכל לקנות הלבשה

במחיר סיטוני

רח' החבצלת 24

ירושלים

לרשותך מחלקות:

לנשים — שמלות, מכנסיים,

חולצות

לילדים — הכל.

ולגברים חולצות ומכנסיים.

קז לבושה!!

בכדי לקנות אמצעי מניעה, אינך

צריך לחתוביש.

אמצעי מניעה פאר תוצרת אירופה,

במחירי הפתעה. פרוספקט חינם.

רנן ס, ת.ד. 29101, תל-אביב.

משחת השיניים
השקופה-אדומה
עולה פחות - מע'מה יחד"

שמן

רחל מרחלת על כל העולם

היה אז בן 19, חסך מיל למיל (אז היו עוד מילימרים בגרוש) ויצא לאנגליה — כביכול, כדי ללמוד תיאטרון, למעשה, בעקבות יהודית.

בפני אהבה כל-כך גדולה, נכנעו ההורים. אבל כמו שהיא היתה גדולה, היא היתה גם קצרה. אחרי הגירושין, המשיכה היהודית קצת בתיאטרון, ניהלה רו' מן, מפורסם באותם ימים, עם יוסף מילוא, ולבסוף התחתנה שוב, עם יהודית שקועים בשיחה מלבבת, מרותקים

הפגישה המשפחתית, שנערכה בצהרי יום השישי האחרון בקפה סולטן ה-תל-אביבי, היתה נוגעת-ללב ממש. האשה, יהודית קורן, והבעל, יוסי גרבר, היו שקועים בשיחה מלבבת, מרותקים

הוי פגישה שכזאת

מנישואין אלה נולדו שני הילדים, אך גם הם — הנישואין — הגיעו לקיצם, וכרגע הם נמצאים בשלב של גט. יהודית המשיכה להתגורר עם הילדים בוויד, בעלה עבר לברזיל. השבוע, הם נפגשו בישראל. הבעל הגיע לביקור, יהודית לא הישאר כאן. ודבר ראשון היא מיהרה להיפגש עם אהבות ישנות. Welcome to Eretz!

איש ברעותו ולהיפך, בעוד שני הילדים, בני השבע והעשר, מתרוצצים סביב. הצרה היחידה היתה, שהאשה והבעל היו כבר גרושים מזה שנים הרבה. כן, כן, פעם, לפני הרבה שנים, היו יוסי ויהודית דית בעל ואשה. ואיזה מלחמות שהם ערכו עד שזכו לזה. אביה של יהודית לא צהל במיוחד כאשר התפתח הרומן ביניהם, ושלה אותה לאנגליה. יוסי, ש-

הוא התכוון, ספציפית, לסיפורים, לפי הם הרומן בינו לבין דרורה נגמר, ועוד דברים דומים. סיפורים אלה התבססו, בין היתר, על העובדה שבה יתו בארצות-הברית עם הצגת איש חסיד היה, נ"י הל שם דני רומן עם ישראלי מסיימת.

איזה רומן. רומנצ'יק כי קושי. בכלל לא רציני. כי פי שיכלה לראות דרורה

„זה סתם סיפורים של כל מיני טיפוסים שמשתעממים בהיים ואין להם משהו טוב יותר לעשות.“ הגיב השבוע בועם דני

חבקין ודיטאני

עוד פעם בקרוב

עצמה כאשר קפצה לשם לבקר אותו. אז לפני שבועיים הוא חזר. ואם להתבסס על מה שראו עיני, שם בדירת הגג המשותפת של דני ודרורה, הרי שהוא חזר כי החלט אליה. „ואנחנו עומדים להתחתן בקרוב“, הוא הזהיר אותי.

מצידו זה ודאי בסדר. הצרה היא רק, שאת הבקרוב הזה אני שומעת כבר שנים.

דיטאני, ידידה מזה כמה שנים טובות של הזמרת והמלחינה דרורה חבקין.

התנצלות

בגליון העולם הזה מס' 1807, מיום 18.4.72, פורסמה במדור זה כתבה שלי, בה נאמר בין היתר כי **ד"ר מיכאל בריזוהר** כאילו עומד להתגרש מאשתו, ועומד לשאת לאשה חילת.

התברר לי, לשמחתי, כי הדברים אינם נכונים, וכי בפירסום הדברים הוטעיתי. נודע לי כי ממשפחת בריזוהר חיה בהרמוניה, וכי הוזג מעולם לא עמד להתגרש.

אני מביעה בזאת את צערי והתנצלותי על פירסום כתבה זו.

כתב הטלוויזיה - אנס או נאנס

פרשת התביעה, המשתרעת על כמאה עמודי פוליו, מגוללת פרשת-אהבים נועזת בין רב-החובל של אותה יאכטה דא — מר מיכה לימור (כיום כתב ה-טלוויזיה הפופולרי), שהחלה בשייט נעים לאורך חופיה היפים של גאנה, שבמהלכו נאנסה באכזריות ע"י רב החובל (לדב' ריה) — והסתיים בלידתו של בנה החמישי, שנקרא שמו לימור.

ידוע שאישים נכבדים בארץ ומחוצה לה תומכים בעלייתתה של הגברת נקרומה לארץ כדי לנהל את מאבקה המישפטי ול-עמוד מקרוב על מהלך העניינים. מאידך הכחיש מר מיכה לימור בפני כתבתנו את אבהותו של הילד, ולעומת זאת הטעים שהוא קורבן אשר סרב להיענות לשידור ליה של אשת הנשיא דאז, עמד בכל הלחצים, דחה לאלתר את האתגר שנקלע אל דרכו, ועל כן העלילו עליו את אשר העלילו. בתשובה לשאלת כתבתנו, ענה מר לימור שאין זה עניינו באם הילד נשוא התביעה הינו בלונדי.

אשתו של נשיאה המנוח של גאנה, ה' גברת פ. נקרומה, הגישה בימים אלה ל-בית-המישפט המחוזי בירושלים תביעה ל-250,000 לירות שטרלינג מזונות בסך —

לימור

עד כאן, לשון ההודעה, שנפלטת בש' בוע שעבר מתוך מכשיר הטלסק במחלקת החדשות של הטלוויזיה. העורך התורג, שקסף, שיגרתית, את טרס הנייר האינסוף פי שפולט הטלסק, ועבר במהירות על שורת הידיעות שבידיו — נעצר כהלום רעם למיקרא הודעה מס. 13.

הוא חזר וקרא אותה שנית, ורק אז הגיע למסקנה שזה טוב מדי מכדי להיות אמיתי. שיחה טלפונית קצרה גילתה את המקור: היה זה מעשה ידיהם של אנשי מחלקת-החדשות של קול-ישראל, המעבידים את חומר החדשות למחלקת החדשות של הטלוויזיה.

מאת ממשלת ישראל, מר **מיכה לימור**, וחברת הביטוח „לוידיס“ שהיתה החברה המבטחת של היאכטה המפוארת של בעלה המנוח, בה התרחשה העלילה בגינה הגישה את תביעתה.

פירסומת מלפנים, פירסומת מאחור

דולי ושמעון

שמעון גורמן, הידוע יותר בין מוקריו בתואר שפן, עשה כבר דברים הרבה בימי חלדו. אבל בתור שלט-פירסומת מהלך על שניים, הזדמן לו לשמש רק השבוע. שמעון (30), איש-עסקים חיפאי, המתגורר עם אשתו יחיאלה ובנותיו בנות הארבע והחמש בסבינה המהודרת, הזדמן לאכזיב בין עסק לעסק, כאשר תפס אותו הבעל הבית, **אלי אביבי**, ואמר לו: „שמע, אתה בדיוק מה שאני צריך.“

שמעון ניסה להבין מה בדיוק אביבי צריך, אבל לא הספיק לשאול הרבה שאלות, כאשר צוות עוזריו של אביבי התלבש עליו, הפשיט אותו ערום כביום היוולדו, והצמיד לו, במקום שעלה-התאנה היה צריך להיות, פלאקאט פירסומת לפסטיבאל שיערך ביום השישי הקרוב באכזיב, בהשתתפות אמני-הצמרת **כאריק איינשטיין**, **אושיק לוי**, **אילנא רובינא**, **צביקה פיק**, להקת אחוית הימים, צמד העמרנים, ומוטי גלעד.

שמעון חזר וניסה שוב לשאול שאלות, כאשר מעבר לפינת החירבה הופיעה לפניו **דולי ברק**, ערומה כביום-היוולדה. לפחות, כך זה נראה מנקודת-ההשקפה של שמעון. הוא לא יכול היה לדעת שהפקידה בת ה-18, המתעתדת להיות דוגמנית ורקדנית, מכוסה מאחור, בשילטי פירסומת נוספים.

„מה הולך פה?“ הוא ניסה לעוק לעבר העולם הקר והמתנכר, כשהוא תופס פמוט בידו, להגנה מפני כוחות השחור.

היה זה מאוחר מדי. המצלמה עשתה קליק, ושמעון וישובנה של דולי זכו להיכנס להיסטוריה של תולדות אמנות הפירסום במאה העשרים.

מהיום סוג חדש של מצב רוח. בירה נשר זהב.

„נשר זהב“ — בירה משובחת העומדת בשורה אחת עם מוצרי היוקרה של מבשלות השכר הטובות בעולם.
בירה חזקה ומעוררת, המרוממת את מצב הרוח!
„נשר זהב“ מיוצרת מלתת וכישות מיוחדים, בתהליך ייצור ותקופת אחסון שונים וממושכים יותר מן הרגיל.
כל בקבוק „נשר זהב“ מכיל 48 ס"ל של בירה משובחת בריכוז של כ-11 בולינג.
בכל פעם שאתה מרגיש צורך לשפר את מצב הרוח — פתח בקבוק של „נשר זהב“.

בירה טובה באמת

בירה משובחת עם מצב רוח מעולה.

נשר זהב

שייט סובות

באניה "נילי"
13 יום

מה' 20 בספטמבר עד ה'3 באוקטובר
ביקורים וטיולים ב:-

- ★ רודוס
- ★ פלמה דה מיורקה
(מערת הנטיפים כמורטו קריסטו.)
- ★ ברצלונה
(מנזר מונטחוט)
- ★ ניצה
(מונקו, מונטו, קרלו)
- ★ ליבורנו
(פיזה, פלורנס ורומא)
- ★ נפולי
(פומפייה, אמרפי וסורנטו.)

★ פמגוסטה

הבטח מקומך
בהקדם!

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

הטיוול
הטוב ביותר

הטוונ הבטיחותי כפי שנקבע ע"י מנהל א.י.ר. ונהגלים א.מ. נילי. נבחה ב 1965 א.א

קול המכרס

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי •
המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134,
תאודאר 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הדפוס החדש" בע"מ,
ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלויות: צינגורפייה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

במדינה

משפט

תקדים

מפוצץ

מקרי, כי אשתו בוגדת בו, וכי היא עזרה את הבית בניגוד לרצונו. הוא ביקש לחייב אותה לחזור אליו. עד שהבקשה נגד תידון בבית-הדין הרבני. מאחר שהאשה עזבה את הבית, אין היא זכאית למונח, טען.

השופט שיינבוים לא קיבל טענה זו. בהחלטה הסתיר-תקדים, קבע השופט, כי ברגע שבעל מעלה נגד אשתו חשדות בגי' דה — אין הוא יכול לדרוש ממנה לחזור אליו, ולאשה יש הזכות המלאה לסרב לחיות איתו.

התוצאה: נגר חוייב לשלם 400 ל"י לחודש מזונות להרצליה. לטענתו, כי כל משכורתו מגיעה ל-500 ל"י, השיב השופט: "התאמץ, תעבוד יותר, ותשיג את הכסף".

עתונות

הכסדומי

היינו?

"הבטתי סביבי וראיתי את העתונאים מאזינים ברוב ענין והערכה למאמצי הוועדה המקצועית וההבנה שהיא מגלה לצרכיהם, ונזכרתי ברשימות ובמאמרים שנכתבו עליידי חלק מהם, כאשר היה

חודשיים לאחר שנבחר לתפקידו כראש עיריית רמת-גן, לפני למעלה משנתיים. החרידה התפוצצות עזה את ביתו של ד"ר ישראל פלד, גרמה נזק רב לבית ולבתי שכנים. בעקבות חקירותיה, עצרה המישר טרה, כחשוד במעשה, את עובד הלילי, בעל סטייקיה בדרך לוד. ימים מיספר לפני כן הרסו פקחי עיריית רמת-גן את הסטייקיה של הלילי, והשוטרים חשדו במעשה נקמה מצידו. אלא שלאחר חקירה ממושכת, שוח' רר הלילי, כאשר הצליח להמציא אליבי משביע רצון.

עימות חדש. עד היום, לא הצליחה המישרטה לשים ידה על האלמוני המפור צץ. הלילי, מכל מקום, לא המתין. מייד לאחר שחרורו ממעצר, הגיש תביעה פלילית נגד ראש עיריית רמת-גן, על שהרס את הסטייקיה שלו בצורה בלתי חוקית. בעקבות התביעה, הגיעו השניים לפשרה: הלילי ביטל את תביעתו, והעירייה פיצתה אותו ב-37,500 ל"י.

לפני מיספר שבועות, נערך עימות חדש בין הלילי לבין פקחים עירוניים. הפעם, היו אלה פקחיה של עיריית תל-אביב. הם

חיללי (מימין) ליד מירפסת המריבה נגד הריסה לא חוקית

מדובר בתביעות דומות של עובדי הר תיפועל באשדוד, סבלים בנמל-התעופה בלוד, או דוורים... זכרתי כיצד לגלגו על שורה ארוכה של תביעות, כיצד עשו לכל אחד את החישוב המדויק של המשכורת, באילו כינויים השתמשו כלפי אלו שנקטו אמצעים... האם יעשה עתה משהו מהם את החשבון, בכמה אחוזים מעבר להסכמי השכר, מסתכמות התביעות של העתונאים? אמנה רק את הסעיף בו דורשים 120 ל"י לחודש לכל עתונאי תחת השם הנחמד "דמי ייצוג". אם הוא מגיע לנו, מדוע לא יגיע גם לשורה ארוכה של בעלי מקצועות אחרים?

הורו להיללי להרוס את המירפסת שהקים בקיטק של אמו, אותו הוא מנהל, הוזהרו, כי אם לא יעשה כן, יבואו בעצמם לעשות זאת.

הלילי סר למחלקת-הפיקוח של עיריית תל-אביב, הזכיר לאחרים מה קרה בפעם האחרונה שמפקחים הרסו לו עסק.

מאז, אין הוא סובל מהפרעות יותר. פקחי עיריית תל-אביב לא נראו עוד בשטח.

האשה בוגדת?

סתם את הפה

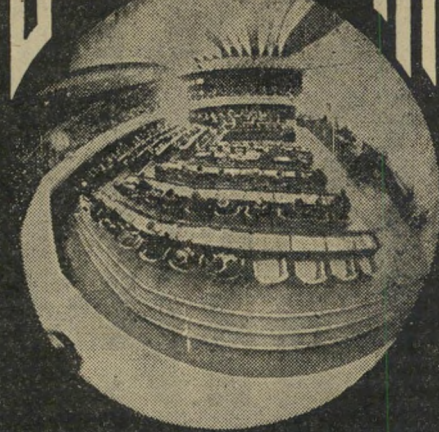
מה יעשה גבר, שגילה כי אשתו בוגדת בו? אם הוא רוצה בה עדיין, מוטב שיסיר תום את הפה. זאת גילה לאחרונה עמרם נגר, תושב אוריהודת.

היה זה בעת דיון בפני שופט בית-המש' פט בתל-אביב, אלישע שיינבוים. נושא הדיון: תביעת מזונות שהגיש הרצליה נגר נגד בעלה עמרם. הרצליה עזבה את הבית לאחר מריבות ממושכות, שפרצו בגי' לל האשמותיו של עמרם (36) כי הרצליה בוגדת בו עם מאהב צעיר.

לפני תחילת הדיון המישפטי, פרצה קטטה במיסדרון בית-המשפט. היה זה לאחר שעמרם ראה כיצד אשתו מגיעה לבית-המשפט חבוקה בזרועות הגבר הי' אחר. עמרם פרץ בצעקות: "אפילו לנגד עיני את מתמזמזת איתו?" התפתחה מהור מה, ורק באמצעים רבים הצליחו סדרני בית-המשפט להרגיע את הרותחות.

שבת-חור. בכתב-ההגנה שלו, טען עמרם, באמצעות סניגורו, עורכי-הדין דרור

ביקורת זו על עתונאי ישראל לא פורסמה בשום עתון. היא הופיעה בעלון פנימי, איגרת לחבר, של אגודת הר עתונאים בתל-אביב.

מאת אורי אבנרי

5 - 3 ב'ול' 1972

המתבוססים בחיים

והמתבוססים בבז

מיזון הכנסת היה במשך כל השבוע מרכז למשיכת עיתונאים, שהתבוננו — ברצינות גמורה, או בשימחה לאיד משועשעת — להתפתחויות ל"ע" מפ"ם והמפד"ל, שניסו לרדת מן המיגדלים הגבוהים שהם טיפסו עליהם. סיעתנו מילאה בכל התהליכים האלה תפקיד שקט אך משמעותי ורצוף. הקשינו על כולם לברוח מאחריותם בנקל. הידיעה שאנחנו לא נשתוק, מילאה תפקיד חשוב בכל ההידברויות והחיפוש אחרי תחבולות. הצעת-החוק שלנו בעניין הנשואין האזרחיים ל-פסול-הנחיתות, שנדחתה על-ידי מפלגת-העבודה והי-דתיים (כולל חרות), אחרי של"ע, מפ"ם והליברלים ברחו מן האולם בבוש-פנים, חזרה לחדשות. קברניטי המערך תפכו את הקערה על פיה, ניסו להשתמש בתו-צאה זו של בוגדות, "אנשי המצפון" כדי למנוע הצבעה על הצעתם.

תוך כדי כך הצענו הצעה לסדר-היום על הנושא: פיזור הכנסת ועריכת בחירות. בינתיים פעלו גם בכיוון הדתי. הגשנו הצעה לסדר-

יש אפיקורסים הטוענים שיש צדק בטענה. שכיון שאורי אבנרי הגיש הצעה הדומה לזו של האונזר והיא הוסרה — אין מקום להגיש הצעה דומה תוך שלושה חודשים מיום הסרת ה- הצעה הראשונה...

קריאת ביניים: "אנחנו צריכים להתבסס על אבנרי?"

ספיר: "לפעמים צריך להת- ייחס גם לאפיקורסים."

זכנה ותת כזה או חב- נחם ובר את לה- בע-

מדיוני צמרת המערך (ידיעות אחרונות)

היום על "גיוס בחורי הישיבה", ודרשנו להעלותה ל-דיון אם יעלה ח"כ אגוזי שלמה לורנץ את הצעתו בעניין "מיהו יהודי". זה מבטוח איוון מעניין. ב"דברי ההסבר" להצעה (הדרושים לפי התקנון), קבענו: "שיחרורם של בחורי-הישיבה משיירות בצה"ל היא שערורייה הנימשכת זה שנים רבות. הפלייה זו בין דם לדם מקורה בהסכמים בין-מפלגתיים, הפסולים מעיקרם בשטח זה. היא מטילה נטל נוסף על כל שאר הנוער בי ארץ, הנאלץ לשרת יותר, בגלל שיחרור בחוריי-הישיבה. השיחרור מנוצל לרעה על-ידי בחורים רבים, הזמורים רק להזדקק בעוד שלמעשה הם עובדים ומתפרנסים, ומתבססים בחיים בשעה שחבריהם מתבוססים בבז.

מעשי האלימות והטרור, המבוצעים על-ידי בחורי-ישיבה המשוחררים מגיוס — כגון הצתת חנות ארוט, הפי-גנות פרועות, וכו' — מדגישים את הדחיפות שבחיסול עוול משוער זה.

הרצל לא

נסע ב"מרצדס"

בימים אלה משתוללת בכנסת הצבעות בממדים החורגים גם מן המקובל בחיינו פוליטיים. לא רק פרשות האונזר ולורנץ, אלא גם פרשת "מרצדס", ה-שבוע, הוכיחה זאת.

"אגד" קנה אוטובוסים מתוצרת "מרצדס" הגרמנית בשביל ירושלים. גח"ל וגורויה הגישו הצעות ל-סדר-היום, ונאמו נאומים פאתטיים נגד המזימה. עד כאן זה היה שיגרה.

ההמשך היה מגוחך. תחילה נאם שימיון פרס נאום נגד גח"ל, הוכיח בעליל שטענות גח"ל בעניין זה אינן עומדות במבחן ההיגיון. בין השאר אירעו חילופי-הדברים הבאים:

שימיון פרס: שרייחת-החבורה אישרו לחברה להור-בלת פרי בראשות מרידור לנקות עשר אוניות בגר-מניה. בערבותה של ממשלת ישראל. לא? לא?

חיים לנדאו: האם צריך לאכול החזיר עד הסוף? **שימיון פרס:** לא שמעתי על יהודי דתי האומר שקצת חזיר מותר, הרבה חזיר — אסור. על דתיות כזו עוד לא שמעתי.

אסתר רזיאל-נאור: מדוע אתה מזכיר שמות של אנשים פרטיים? איזה נימוק הוא זה? זה בניגוד לתקנון! אסור להזכיר שמות בכנסת!

אורי אבנרי: אבל זה נכון, גבירתי! מרידור גם מכר בגרמניה אוניה שהייו זקוקים לה — מיכלית שהיתה דרושה לצינור-הנפט באשקלון, נמכרה לגרמנים!

שימיון פרס: לפי מיטב ידיעותי, הזכרתי (את מרידור) לשבת, ולא לגנאי. לא שמעתי שאסור להזכיר שמו של אדם, אשר בנה חברת-אוניות גדולה.

אסתר רזיאל-נאור: אינך מזכיר אותו סתם כך. יש לך כוונות!

מנחם בגין: מדוע אתה מדבר בסיגנון סרקסטי? **שימיון פרס:** לא סרקסטי, כולנו אנשים רציניים.

ריכארד ואגנר

ומדברים בעניינים רציניים. לא שמעתי שאסור להזכיר מעל במת הכנסת אדם שעשה מיפול.

אורי אבנרי: זה כבר הוזכר מעל במת הכנסת...

בתום נאומו של פרס, יכול היה איש תמים לחניח כי הוא יציע להסיר את הצעת גח"ל מסדר-היום. לא דובים ולא יער! פרס הציע את ההיפך הגמור: לקיים דיון על ההצעה במליאה — דבר שהממשלה רגילה להציע רק במיקרה של הסכמה טוטאלית עם הצעה. מדוע? ככה. כדי לא לגרום לצרות נוספות בקוא-ליציה. קמתי והצעתי להסיר את העניין מסדר-היום:

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, אולי אני מכניס את ראשי למיטה חולה...

חיים לנדאו: הוא נמצא שם כבר מזמן! **אורי אבנרי:** אבל אני מציע לכנסת להסיר את המסקנה מדבריו של שרייחת-החבורה. שהובילו במישרין למסקנה שאין מקום לוויכוח על הצעה זו. מכיוון שאני מסכים לדעה זאת, אני חושב שהישר האינטלקטואלי והפוליטי מחייב להסיר את המסקנה, ולומר שיש להוריד את ההצעה מסדר-היום.

רב מילמן: אתה תומך בממשלה יותר מ-אשר אנשי המערך!

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, הרייך השלישי של הצורך הוכרע במאי 1945. מי שנולד בירתו יום, הוא כיום בן 27. מי שהיה אז נער בן 13, הוא כיום בן 40.

לא ייתכן לדבר ב-1972 על גרמניה של היום בסיגנון שאנחנו חייבים לדבר בו על גרמניה של 1945.

אסתר רזיאל-נאור: שמענו מגדולים ממך, ולא קיבלנו.

רב מילמן: אנחנו מדברים על ניצולי ה-שואה, ולא על גרמניה. איך אתה לא מבין את זה? **אליעזר שפוטק:** על מרצדס מדובר, ולא על גרמניה סתם.

מנחם יריד: פתאום אתם מגינים על מר-צדס!

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, אני רוצה להזי-היר מפני שלוש תופעות: ראשית, הוולגריזציה של השואה.

השואה היא פרק יחיד-במינון בהיסטוריה, לא רק של עמנו אלא של העולם כולו. לא יתכן לסחור בשואה כל יום שני וחמישי, בעניינים בטלים.

רב מילמן: זה נימוק וולגרי!

אורי אבנרי: יש להפריד בין זכר השואה לבין חברתו של יעקב מרידור, איל-ההון של חרות וח"כ גח"ל לשעבר. פרס רמז על קודמו, שרייחת-החבורה החזיתי עוד וייצח.

** בשעתו דיברתי על קשריו של מרידור עם גרמניה.

התופעה, שהייתי מעז לכנותה — "שואנות", כלומר הפיכת השואה למעין מיקצוץ...

מנחם יריד: האם יסיעו תלמידים ליד-מדרכי באוטובוסים גרמניים?

אורי אבנרי: ...ניצול השואה, לצורך ושללא לצור-שנית, אני סולד מפני החרם על עם שלם לדורותיו — אבות אכלו בוסר, ושיני בנים תקינה.

חייקה גרוסמן: כמה זורות עברו? **שימיון פרס:** מסתובבים עוד מאות אלפי פושעים נאצים בגרמניה הזאת!

חיים לנדאו: ב-שפיגל שלך, שאתה נה-נה ממנו מלוא חופנייך, יושבים נאצים!

אורי אבנרי: המאבק נגד הנאציזם נטוש בגר-מניה של היום, ועל כן חשוב לדעת מי לוחם בנאצים היום, מהם הכוחות הבולמים את הנאציזם. ואם אתה מזכיר את דר שפיגל, הוא תופס מקום מכובד במאבק זה.

בראש ממשלת גרמניה עומד כיום אדם בעל עבר אנטי-נאצי מפורא, לא רק מהגר בימי היטלר, אלא לוחם בכוח הנשק נגד הנאציזם. נשיא גרמניה הוא כיום אדם בעל עבר אנטי-נאצי מובהק.

שלישית, אני מתנגד לסלקטביות של החרם המזור-הזה. מדוע מוטל חרם על יצירותיו של ואגנר, כאשר חוזה-המדינה, אשר תמורתו תלויה כאן, רשם ביומנו שכתב את ספרו מדינת היהודים תחת רושם יצירתו של ואגנר שנהויר?

מנחם בגין: מה שאמרת עכשיו אינו וול-גריזציה של הנושא? האם אז היו גרמנים? האם אז הגרונים השמידו יהודים? הרצל כתב גרמנית!

אסתר רזיאל-נאור: הנאצים לא ניגנו אז את ואגנר, כי הם לא היו.

אורי אבנרי: אינכם מקיימים חרם על כל המוסיקה הגרמנית. אתם מקיימים חרם על מו-סיקה של מלחין אחד, ואגנר, בגלל ידיעותיו, שהיו ידיעות היטב להרצל.

מרצדס הוא מרצדס לא רק כשהוא אוטובוס, אלא גם כשהוא מכונית פרטית, ורחובות ירושלים מלאות מכר-ניות מרצדס. מכוניות גרמניות עומדות אפילו על מיג-רשיהתניה של הכנסת!

מובן שהצעתנו לא נתקבלה. אבל כימעט כל אנשי המערך, שנכחו באולם, וגם שימיון פרס עצמו, לא הס-תירו את הסכמתם לדברינו.

"כל העולם במה" -

אר האולם מתרוקן

עם הודעת מנהל תיאטרון "בימות", יעקב אגמון, על כוונתו לסגור את התיאטרון אם לא ישתנה יחס השילטונות, הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום. הנשיאות הכירה בדחיפות, וכך נפל בחלקנו לפתוח את הדיון הראשון בכנסת, מזה שנים רבות, על גורל התיאטרון.

פתחתי בנימה של הומור: **אורי אבנרי:** כבר אמר משהו לפני: "העולם כולו במה הוא. והאנשים והנשים אך שחקנים כולם, איש איש כניסותיו ויציאותיו, וכל אדם בימי חלדו יופיע בתפקידים שונים..."

העולם כולו במה הוא, אך אודם התיאטרון בישראל מתרוקן והוקץ — כימעט כמו הכנסת.

מנהל אחד התיאטרון, ולהשליך את המפתחות. לסגור את שערי תיאטרוננו, ולהשליך את המפתחות. ...המדובר הוא בתיאטרות המיסחריים, הקוראים לעצמם "עצמאיים", להבדיל מן התיאטרות הרפרטוא-ריים, המיסחדיים. בין שני סוגים אלה פלחתי כיום תהום של אפלייה — הן בתחום הסיבסוד הציבורי, הן בתחום המיסוי. יש לאפליה זו אידיאולוגיה.

התיאטרון הרפרטוארי מחזיק צוות קבוע של שחק-נים, ומשלים להם משכורת בימי גאות ושפל. הוא מחנך ומגדל את שחקני-המחר. הוא מעלה מחזות חשובים. גם קלאסיים, גם מקוריים. מבלי שיהיה נאלץ לרדת לדר-גת המכנה המשותף הנמוך ביותר. יש לו תפקיד חינוכי, תפקיד יוצר-תרבות.

התיאטרות המיסחריים, לעומת זאת, הם בתי-עסק. הם שוכרים שחקנים להצגה מסוימת, משחררים אותם בגמר ההצגה. הם מעלים הצגות שהקהל רוצה לראותם, מתאימים את עצמם לטעם הציבור הרחב ביותר, מייצ-רים סחורה ומוכרים אותה. אך מיקרה הוא שסחורה זו היא הצגה על גבי במה, לכן ראויים תיאטרוני הרפרטואר התיאטרי, ואילו סוחרי-התיאטרון ידאגו לעצמם.

זה נכון, למראית עין. אך למעשה רחוקים הדברים מלהיות כה פשוטים. תיאטרוני הרפרטואר מעלים כיום בארץ הרבה הצגות שאינן אלא קישט מוסחרי ובידור וולגרי. התיאטרות המיסחריים, כביכול, מעלים לא פעם הצגה בעלת-ערך, הצגה מקורית, ואף הצגה בידורית המתעלה לדרגה של חוויה תרבותית. שחקני הרפרטואריים מופיעים על הבמה המיסחרית, ושחקנים בלתי-תלויים עולים עתה לא פעם, לשעה קלה, על הבמה הרפרטוארית.

אכן, "הכל יחס", ולא פעם יש הפתעות "ברך למוסר הסגור".

...אין זה נכון שהסחורה התיאטרונית שווה לסחורה אחרת — לדג מלוח או למסטיק. כי גם בידור קליל ביותר, כמו אמר הנגראליה, מכניס לכל הפחות קהל

* הכוונה לשבועון רבי-התפוצה דר שפיגל, ש-פירסם את תמצית ספרי בהמשכים.

** ריכרד ואגנר היה אנטי-שמ, למרות (ואולי בגלל) שריבים שסדו שהוא בנו הבלתי-יחזק של שחקן יהודי.

*** שקספיר, כטוב בעיניכם.

הכוונה לשבועון רבי-התפוצה דר שפיגל, ש-פירסם את תמצית ספרי בהמשכים.

** ריכרד ואגנר היה אנטי-שמ, למרות (ואולי בגלל) שריבים שסדו שהוא בנו הבלתי-יחזק של שחקן יהודי.

*** שקספיר, כטוב בעיניכם.

מי שמתכחש לקיומו הלאומי של העם הפלסטיני - עוזר לפידאיון!

אנחנו מתקוממים נגד מעשים בלתי־מוסריים. אנחנו דורשים הכרה בשגירות שנעשו תוך כדי ביצוע פעולות צבאיות. אנחנו שמחים כאשר הממשלה מודה בטעות כזאת, בפירוש ובגלוי.

אך נכון לומר, גברתי היושבת־ראש, ואני אומר זאת במצפון שקט, שמעולם לא נקטנו, בהכרה, בשיטה של רצח ללא אכזריות, כשיטה לאומית.

והנה, האירגון לשיחרור פלסטין, האירגונים המסור נפיים לו, ושאר אירגוני הפדאיון, יוצרים גזעל בינלאומי, קושרים קשר עם קבוצות־שוליים מטורפות בעמים שונים. הם רוצים לבצע מטרות בלתי־מוסריות בשיטות בלתי־מוסריות.

אילו זנח האירגון לשיחרור פלסטין את המטרות ואת השיטות הללו, והיה זוכה לגיטימציה כלשהי מצד העם הפלסטיני — אני לא הייתי מתנגד לניהול משא ומתן גם עימו.

אם יודיע האירגון לשיחרור פלסטין שהוא שואף לפיתרון מדיני, על בסיס ההכרה ההדדית בזכויות הלאומיות של האומה הישראלית ומדינת ישראל, מצד אחד, ושל האומה הפלסטינית ומדינתה הפלסטינית שתקום, מהצד השני — הייתי אני קורא למשאומתן גם עימו.

אולם המציאות, איננה זאת. היא הפוכה.

ישראל עוזרת לבחח

עלי לומר, גברתי היושבת־ראש, מילה אחת כלפי עצמנו.

אין ספק שהקמת המישרד של האירגון לשיחרור פלסטין בלונדון היא הישג לאירגון זה.

יש לממשלת ישראל חלק בחישג הזה.

העניין הפלסטיני זוכה לאהדה רבה בעולם כולו, ואני אומר: אהדה שהיא צודקת ביסודה.

מי שמתכחש לזכותו של העם הפלסטיני לחיות כמונו, תחת דגלו הלאומי, בארצו, בחרי רות — אינו יכול לזכות באהדה בעולם.

כיום, גברתי היושבת־ראש, אין מוצא לגיטימי לשאיפה לגיטימית של העם הפלסטיני, מפני שממשלת ישראל מונעת זאת, הן במישור הרעיוני־פוליטי, הן במישור

אולם העובדה שהעם הערבי הפלסטיני אינו משתף פעולה עם האירגון לשיחרור פלסטין, ועם אירגון פתח השולט בו — היא הנותנת.

לקראת האסון הרביעי

מבחינת המטרות, גבירתי היושבת־ראש, האירגון לשיחרור פלסטין שולל שלילה טוטאלית את עצם קיומו הלאומי, את עצם זכויותיו בארץ זו.

אין הוא שואף להקמת מדינה פלסטינית בצד מדינתנו, כשאיפת רוב כניו של העם הפלסטיני, המכונים כיום כי זוהי הדרך היחידה להגשמת שאיפתם הלאומית.

האירגון לשיחרור פלסטין רוצה להקים מדינה פלסטינית במקום מדינת ישראל, אחרי חיסולה והשמדתה, וזוהי התיוה המנחה את כל דברי התעמולה שלו, בכל

כאשר התגבשה השעורוריה סביב פתיחת מישרד „האירגון לשיחרור פלסטין“ בלונדון, מיהרנו להגיש הצעה דחופה לסדר־היום.

בצורה זו מנענו מצב שבו ידברו רק נציגי הימין הקיצוני על נושא זה, והשגנו את האפשרות להציג עמדה מאוזנת, השוללת את מעשי הפידאיון אך מתייחסת בחיוב לשאיפות הפלסטיניות.

וכך, אחרי שח"כ מנחם בגין נשא נאום פאזי תטי חוצב־להבות נגד הערבים והבריטים, דיברתי בסיגנון הפוך — ללא פאתוס, תוך ניתוח ענייני של הבעיה. הנאום נשמע בשקט גמור, באולם שהיה מלא מפה אל פה:

אורי אבנרי: אילו רצה הצבא האירי הרפובליקאי לפתוח מישרד בירושלים, איך היינו נוהגים?

אנחנו מדינה דמוקרטית, ומותר להטיף בה לכל דיעה, גם לדיעה שאירלנד צריכה להיות מאוחדת תחת דגל אחד. אך האם היינו מסכימים שיקום כאן מישרד של אירגון צבאי, המנהל מלחמה בפועל נגד מדינה ידידותית? אירגון המגיים מתגדבים וזרים לביצוע פעולות חב"ל בלונדון, לחטיפת מטוסים בריטיים, להריגת חיילים ואזרחים בריטיים?

אילו הסכמנו לכך, היה זה צעד פוליטי מובהק. זה היה חורג בהרבה מן הזכות הידמוקרטית להסביר עניין מדיני.

קיומו של מישרד אירירפובליקאי כאן, הנפת דגל הצבא האירירפובליקאי בעיר זו, ביקור מפקדי הצבא המחתרתי האירי בירושלים — כל אלה היו מהווים צעד לקראת הכרה פוליטית באירגון זה, ותמיכה במטרותיו.

משלה פלסטינית בגולה?

גבירתי היושבת־ראש, הבה נבדיל בין האירגון הזה ובין העם הפלסטיני? **העם הפלסטיני חי וקיים.**

רבים וטובים בעולם, וכמוהם רבים וטובים בישראל, רוחשים אהדה עמוקה לטרגדיה הלאומית שלו. רבים וטובים בעולם ובישראל מקווים שטרגדיה זו תגיע לסיומה בימינו, וכי העם הערבי הפלסטיני יגיע לשיחרור

מי עוזר לערדאיות?

שור המעשיה־פיסי, כשממשלתנו ממשיכה להתכחש לי זהותו הלאומית של העם הפלסטיני, ואינה מציעה לו פיתרון סביר לבעייתו — היא עוזרת לאירגון לשיחרור פלסטין, ולתנועת הפידאיון לשאת לבדה את הדגל הפלסטיני.

כשממשלתנו אוסרת פעולה פוליטית לגיטימית בשטחים המוחזקים, ואינה מאפשרת בחירות פוליטיות אמיתיות (להבדיל מההצגה המוניציפלית שהיתה) — היא מונעת גיבוש הנהגה לאומית לגיטימית, הגיונית ומחוננת, בשטחים המוחזקים.

אנחנו משאירים לאירגון לשיחרור פלסטין לקצור את פרי האהדה העולמית המוצדקת לעניין הפלסטיני, ולהשתמש באהדה מוצדקת זו כדי להכין פשעים ולבצע פעולות חב"ל.

האירגון לשיחרור פלסטין והאירגונים המסונפים לו, הם כיום הגורם היחיד בעולם הטוען בשם הפלסטינים, הזוכה בהדרגה להכרה של דעת־הקהל העולמית, ועכשיו גם של ממשלות.

אם אנחנו רוצים, כפי שאנחנו צריכים, לזקק את התופעה הזאת, לשים לה קץ — לא די לדרוש מהבריטים שלא לתת יד למעשה ה"פסול הזה, אלא יש ליצור אפיק לגיטימי, דאורי, חופשי, לגיטימי, לזכויות פלסטיניות בדרכי שלום, לגיטימי מטרות פלסטיניות שיוכלו לזכות, להקמת הנהגה פלסטינית שעימה אנחנו יכולים מחר לבנות עתיד במרחב משותף לזכויותינו.

על פי הצעת אבא אבן, הועברה הצעתנו — יחד עם הצעות הימין — לדיון בוועדת החוץ והביטחון.

החבורות והכרוזים, שיהיו מונחים מחר על איצטבאות המישרד בלונדון.

מבחינה זו, מהווה האירגון לשיחרור פלסטין חוליה חדשה בשרשרת הרת־האסונות של החוגים הקיצוניים, שגרמו לא מעט לטרגדיה הלאומית הפלסטינית במשך שני הדורות האחרונים — בימי המרד הערבי של 1936—39, בימי מלחמת־העמים של 1948, ובמלחמת ששת הימים.

עכשיו הם גוררים את העם הפלסטיני לזקק את אסון רביעי.

כל מלחמת־האלה, שהרסו את העם הפלסטיני, גרמו במידה רבה בגלל סירובם של חוגים פלסטיניים קיצוניים לקבוע לעצמם מטרות סבירות, להכיר בקיומו הלאומי, ולהסכים לדרישות של האומה הישראלית והאומה הפלסטינית בארץ זו.

רצח כשיטת לוחמה

מבחינת השיטות, נכון לומר שהשיטות והמטרות צמודות זו לזו. המטרה נותנת את השיטה, והשיטה קובעת את המטרה.

האירגון לשיחרור פלסטין מבצע, ומטיף לביצוע, פעולות אלימות נגד בלתי־לוחמים, נגד נשים, נגד ילדים.

גבירתי היושבת־ראש, לא אטען, כמו קודמי, חבר הכנסת בגין, שאנחנו טהורים מכל רבב בעבר, וגם לא בהווה. היו מעשים חריגים, לא רק של האצ"ל, אלא גם של אירגון ההגנה, לא רק בדיר־אסין, אלא גם במ"קומות אחרים. קרו דברים בעבר, קורות שגיאות בהווה.

לעידוד המלטות — חוק המסדיר את היחס בין מוסדות הציבור לתיאטרות, והקובע קריטריונים אובייקטיביים, הייתי מציע כמה הצעות כלליות לחוק כזה. קודם כל ברור לי שיש לבטל לחלוטין את „מס העינויים“ של הרשויות המקומיות.

שמחה ארליך: זה מס עינויים, ולא עיינויים!

אורי אבנרי: מכיוון שאין זה מרתף עיינויים, שאליו גוררים אנשים בכוח, אלא מקום שאנשים יכולים להתענות או להתענג בו בהתנאות, ניתן לתיאטרות להתחרות וניתן לקהל לבחור. כמו שאמר היושבת־ראש — לא יושבת־ראש הכנסת — „פרח־נא מאה פרחים.“

יגאל אלון: הוא התחרט מאד.

לאולם התיאטרון, ובכך תורם תרומה ראשונה לפיתוח תרבות תיאטרונת.

ואוסף כאן: אין תחליף לתרבות תיאטרונת. לא הטלוויזיה ולא הקולנוע יכולים לבוא במקום החוויה התיאטרונת, הבנויה על קונטקט בלתי־מצומצם בין הקהל, כגוף קולקטיבי, ובין השחקן. גם כאשר מוגשת יצירה דרמטית על המסך הקטן, אין דינו של אדם החווה בה מוכרסתו או ממיטתו כדין אדם המצטרף לקהל, בחוויה קולקטיבית, באולם התיאטרון.

אורי אבנרי: ...מה דרוש, אדוני היושבת־ראש? דרושה חקיקת חוק לעידוד התיאטרון, כמו החוק

אורי אבנרי: הוא התחרט, אבל הפרחים — אני מקווה — יוסיפו לפרוח.

דרשנו קביעת מיבחינים אובייקטיביים למתן תמיכה והלוואות מטעם הממשלה למחזות (למשל: קלאסיים, מקוריים, ניסויים), בלי קשר למיסגרת בה היא מועד; לית; העמדת אולמות ציבוריים לרשות התיאטרות; ביטוח הצגות חשובות בפני הפסדים; ועוד ועוד.

לבסוף, ואחרי שגדענו פת מנח"ל העלה הצעה דומה, הציע יגאל אלון להעביר את הצעותינו לדיון בוועדה. ההצעה נתקבלה, כשרק יעקוב גרוס מאג"י שופך אש וגופרית על „הצגות הזימה“ של התיאטרות, שמציגים את „מלכת האמבטיה“ ו„מלכת הכביש“. גרוס לא ידע שתמלכה השניה הופיעה בקולנוע.

"העולם הזה", שביקרה בלונדון כי עונה זו:

אותלו, הכושי מונציה, מכוסה באבק של 400 שנים, החל מחוויר ומלבין מיום ליום. כמעט ואין מבחינים עוד במוצאו האצילי, ולכן הגיע הזמן להזכיר לעולם בדיוק מה היה, ומה תפקידו ההיסטורי. ומי יעשה זאת טוב יותר מאשר יהודי ממוצא פולני, אזרח אמריקאי, העובד ב־ אנגליה, בשם צ'ארלס מארוביץ?

גנרל אותלו, כשמסירים ממנו את קורי העכביש ואת העובש של השנים, הוא דוגמא ומופת לכושי הבווי, זה שמכר את עצמו כמשרת ללכנים, מלקק שפתיו כי

חול

איזה מן אותלו!

בישראל גועשים התיאטראות רק כי ענייני תקציבים וסובסידיות. לפני הקל־ עים משכשכות ההצגות, מקוריות כמיר באות, במי־האפסיים של הכדאיות־הריו־ חית וטעם־הקהל.

אך העולם הגדול שסביבנו גועש עדיין במהפיכה התיאטרונית הגדולה שהחלה לפני שנים מיספר.

מדוחת כתבת־התיאטרון שר

אותלו (רודולף ווקרו) בסצינת החניקה המפורסמת של דסדמונה (ג'ודי גייטון). צופה בנעשה מאחור, יאגו (אנטון פיליפס). הבמה מופרדת מן האולם בשרשרות־ברזל הבאות לסמל את שיעבודם ההולך ונמשך של השחורים בארצות־הברית, בהצגתו של צ'ארלס מארוביץ העובד באנגליה.

פנתר אותלו

שייקספיר מודרני להקת "הפרופקט תיאטר" מעלה במיסגרת תיאטרון־האומות באולדוויץ, את ההצגה השיקספירית הפחות מוכרת — "טורח אהבה לשווא". כתפאורה להצגה משמשים אביזרים בכל גווני־הקשת, המזכירים בצורתם ושימושיהם צעצועי ג'ילדיס.

1819

השבוע העולם הזה

8		7	6		5			4		3	2	1
			13		12		11	10			9	
	19			18	17			16			15	14
	24		23			22			21			20
		28		27			26			25		
	34		33		32			31			30	29
		40		39	38		37		36			35
										41		
	46	45			44				43			42
51			50			49				48		47
				56	55		54		53		52	
	62				61			60		59		58
	66				65				64			63
		72	71		70			69		68	67	
					74							73

מאונך:

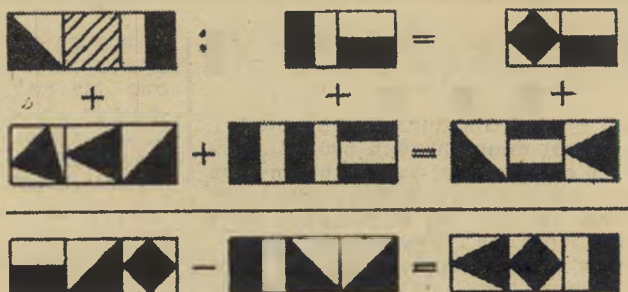
(1) מין צמח, הקרוי בלעז: חלב זאי
(2) שגולד טרם זמנו. (3) שמא. (4) גז. (5) אחד הדברים בהם ניכר אדם. (6) גיל מצוות. (7) מכשיר עינויים. (8) זונה. (11) יסוד. (12) מארבעת המינים. (15) ש־ אינו עדין. (16) מעשר המכות. (18) אפשר להרוויח אותו ולהפסיד את המערכה. (19) עמוד מים. (21) אבדון, חורבן. (22) אות באלפבית. (23) עצם. (25) גיבור איטלקי. (28) יועץ דויד, סבה של בתי־שבע. (30) קמין. (31) אפוס. (32) צמח מטפס. (34) שקר. (36) עיירה של טפשים. (37) נשאר זמן מה. (38) חינוך, ללא תועלת. (39) בעל חי המפורסם בחיי המין שלו. (42) מונה גיאוגרפי. (46) אפס. אין. (47) סחבות לע־ טיפת הרגליים. (48) הלואאי, מי יתן. (49) שר התחבורה הראשון. (50) שפחה. (51) משורר יווני דגול. (53) בירתה הקדומה של מצרים. (54) פוחז. (55) מילא, שיהיה. (56) מה שהנשים מסתירות. (58) אבל. (60) מתכת קשה. (61) אחד הזמנים. (62) לה סגדו הקדמונים. (67) זקן. (68) מילת זירוז. (71) כינוי למת. (72) מספיק.

מאונך:

(1) תנועה קטנה. (5) רוצח נשים אנגלי מפורסם. (9) בוסתן. (10) נמלט. (12) תל חרבות. (13) שמחה. (14) חלק, מנה. (16) ידע. (17) צורה של התקנת אוכל, בעיקר לתינוקות וחולים. (19) לא מבושל. (20) סוג קרקע. (21) עיר פרוסית. (24) אחד השבטים. (25) קלח. (26) משכן, מעון. (27) יצר יש מאין. (29) קיבוץ בדרום הארץ. (33) אביזר בישול. (35) שנשמה באפה. (36) חסר און. (38) אבן בנין יקרה. (40) מצבה. (41) כינוי לתלמיד רש"י, שהרחיבו את באוריו וצרפום לפרושי הרב. (42) תבלין מזרחי. (43) דבר שפתיים. (44) מרמה, שקר. (45) קריאת שמחה. (47) תבלין פיקנטי. (50) חושך. (52) מחצית היממה. (54) רשע מקראי. (56) בעל חי מדברי. (57) לשכה. (59) כינוי למיעוט. (62) מילת תנאי. (63) מילת גוף. (64) קיווה. (65) עוף אגדתי. (66) שליט. (67) צוק. (69) אביון. (70) מילת ברירה. (71) רשע. (73) מעשה של ערמה. (74) שליט רומאי, מחבר "ליבוש גאליה".

חשבוע 1819

והי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור, יש למצוא איון סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

שמן זה יפה!

Fotografieren Sie Ihren Sonnenschein auch mal bei Sonnenschein.

צ"ל לאור השמש! קראו הפרטית שלך תחת למודעה. אך מי יכול היה להסיט את עיניו למילים, כשמעליהן התנוסס פלאהתבל השמימי: נחח נשי דשן, אשר עם כל מישמניו השופעים הצליח להראות יותר סקסי מכל גלי העצמות של הדוג' מניות למיניהן.

המודעה שהתפרסמה ברבים מעיתוני גרמניה המערבית, הפכה לפנו לוחט ש" הסעיר את כל אירופה.

יוזם המודעה — בעל סוכנות פירסום בדיסלדורף — גינטר יורגן-באר. יורגן-באר הוצף בימים שלאחר פירסום המודעה, במבול של קריאות טלפון נלהבות. רבים מהמטלפנים, שהתקשרו מכל קצווי אירופה, התחננו לקבל: "רק את הכתור בת או את מיספר הטלפון של השמנה והנאוה".

אפילו מתחריו של הפירסומאי, שהתפרסם בירלילה, טילפנו נירגשות לברכו על השמנה המשגעת.

הגדילו לעשות כמה כותבי מיכתבים, אשר התעניינו לדעת אם יוכלו להזמין אצל המפרסם את תמונת הפצצה כפוטטר לקירותיהם.

אשר לדשנה עצמה, היא נתגלתה ל— אחר סריקות-פרך שערך הצלם מהמבורג — כריסטיאן פון-אלוונסטבן. לאחר שקיבל את הרעיון מן הפירסומאי, התחיל פון-אלוונסטבן לתור אחר שמנות. הוא נדד מסוכנות-דוגמניות אחת למישנה, בילה לילות בבארים אפולוויים, שוטט ברחובות כשהוא נועץ מבטים חומדים בשמנות חולות-פשה. תלמונות שמחו לתשומת-הלב הפתאומית, אך הצלם לא גילה את מבוקשו.

המודעה שהרע'שה את אירופה: הנורווגית למען היפאנים

הוסבר לו כי כל העניין לא היה רציני. להיפך — הוא בא לשמש כמישקל נגד לכל הפירסומות האוויליות הנעזרות בנע"רות פיק"אפ.

אווילית או לא — תמונת השמנה היפה, תקפיץ ודאי את סירטי-צילום 1919 האמריקאיים להם נועדה הפירסומה, לגבהים חדשים. וכמו ססימתם המהפכנית של היפאנים האמריקאיים: "שחור זה יפה" — עלולה גרד למצוא עצמה בראש תנועה חדשה לשיחרור מדיאטות ותיסכולים קר-לינאריים שתצעד לאור הסיסמה: "שמן העבד שעלה על אדונו."

בכמה פוזות שופעות, סרבה הנורווגית מכל וכל. אך מיספר כוסיות של שנאפס סטור, כיסו כליל על החנינוך של בית-אבא, וגרד חשפה את אוצרותיה העצומים לשמש ולעדשה.

כל 73 הקילוגרמים של הביישנות הר-שתויה, צולמו על חופו של האי המקסיים — איביצה, השוכן בים-התיכון ליד חופי ספרד.

תוצאה לא צפויה ראשונה של פירסום התמונות: אביה של גרד הגיע מנורווגיה דחוף ומבוהל, כדי להציל את בתו מזרועות הפרונגרפיה. הוא נרגע חלקית כשי

160 הסנטימטרים שלה מתחלקים במידות מעוררות ההערצה של: 115 (חזה) — 100 — 110.

נערת החלב והדבש, גדלה בעיירה קטנה בצפון נורווגיה, שכל כולה הייתה: ארבעה מישקי איכרים, חנות וכמה פרות... מאחרי דלפק החנות, עמד אביה של גרד. היא הגיעה לגרמניה כנערת אורפר, ועבדה בבית משפחה גרמנית, עד אשר התקבלה לבית-הספר לאמנות, במחלקה לאיור-ספרים. בעיקר אוהבת העלמה ל— צייר — נשים שמנות.

תחילה כשהציע לה הצלם לעמוד מולו

כמה כוסיות

והנערה התפשטה

הוא העיץ אפילו וגבר במחשכי ארכיון הפורנו של עיתון-סכס גרמני — היה הרבה סכס, אבל אף שמנה טובה אחת.

עד אשר גילה יום אחד את מה שהוא מכנה עתה: "התשובה הנורווגית לטווינגי האנגלית". תלמידת בית-הספר לאמנות בגרמניה — גרד טינגלום, בת 20, אשר

רה קלאסית שמימית ומנותקת מן המציאות, משמש יאגו גם כמנחה, וכשהוא מנחה, שפתו עוברת אל ניבי שכוניות היפאנים של הכרך האמריקאי בו כל הלבנים הם "בני כלבה" ו"דופקי אמהות". אביה פנתרים האמריקאיים: "שחור זה יפה" — עלולה גרד למצוא עצמה בראש תנועה חדשה לשיחרור מדיאטות ותיסכולים קר-לינאריים שתצעד לאור הסיסמה: "שמן העבד שעלה על אדונו."

כוכבת הצגה זו, שחוף מתאורה, אין בה כל אבירות ותכסיסי במה, וכל מש"תתפיה, חוף מיאגו העוטה מעין מדי-קרב של יחידת קומאנדו, לבושים בלבן, היא ג'ודי ג'יסון, שחקנית קולנוע הזכור רה ודאי מסרטים כמו הטורפיסטית ו"לאדוני באהבה. דסדמונה שלה לחוקה (המשך בעמוד 34)

אם לא יגבילו את הכניסה... כך בערך נראית הצגה חדשה בשם מן אותלו שכוה המוצגת בתיאטרון קטן בלונדון, מרתף שקירותיו שחורים, במה במרכזו וכמאתיים מקומות ישיבה מסביב בה. הבמה סגורה בשלשלאות, כאלה הי קושרות את הכושים לצבע עורם. מארר-ביץ הפך את שקספיר פנים לאחור. שאל פה ושם קטעים ממחזותיו האחרים, ואם לא די בכך, החליט שמאחר וויל המסכן לא הספיק להתוודע לתנועת השיחורור הכושי האמיתי, שהיתה עדיין באיבה בימי המלכה אליזבת (הראשונה), ציירף לצורך המחזה נאומים של ג'יימס בולדווין, מאלקולם איקס וסטוקלי כרמייקל, המלמד דים כולם שמעל התהום שבין הכושים והלבנים אין גשר ולא יהיה כוה אלא אם יוקם בכוח הזרוע השחורה.

וכדי שלא יהיה כל ספק בקשר לכך שזה מחזה אקטואלי למאה ה-20 ולא יצי

כהה עור, ואילו בלילות, הופך יחד עימה, לחיה בעלת שני-הגבות המושלמת ביותר עלי אדמות.

היא אוהבת אותו? אולי, כל עוד ידע את מקומו. אבל אל נא ינסה להשלות את עצמו שעורו הפך ללבן משום שנישא לאשה לבנה!

אביה של דסדמונה רואה את כל הי ענין בעיניו של סוחר יהודי מברונקס שעבד כל חייו על מנת לגדל את בתו בפנימיות הטובה, לקראת איזה שידוך מוצלח, והנה באים ומקלקלים לו את כל החשבונות. "אני בכלל לא גזעני", הוא טוען, "אבל דבר אחד צריך להיות ברור, לבן הוא לבן, ושחור זה שחור. לא צריך להיות חכם גדול כדי להבחין בכך. חוץ מזה, מה הוא רוצה הכושי הזה, שכולם יהיו שווים, וכולם יהיו שייכים לאותם מועדונים וילכו לאותם המקומות? תארו לכם רק איזה דוחק יהיה בבתי-השימוש,

הנאה כשמשליכים לעברו שאריות משור-כחות מן הבשר שאכל האדון, ומאמין שכלל שיהיה משרת נאמן יותר, יהיו שאריות הבשר מובחרות יותר. יאגו, ש" במשך הדורות תלביין כבר לגמרי, גם הוא לאמיתו של דבר כושי, אבל כושי הגאה בצבע עורו, כושי המעדיף להיות נרדף ולהיות בזוי, אבל לא לשרת שום אדון אלא להיות אדון לעצמו. וכל העניין עם המטפחת המפורסמת, אינו מיועד להרוס את אותלו ולהביא לכליונו, אלא לפקוח את עיניו, להראות לו מה פרצופם הר-אמיתי של אדוניו ולהחזיר אותו למח"נה הכושי הדוגל בכוח השחור.

ומי הם באמת הלבנים, ומה הם רוצים מאותלו? דסדמונה יודעת בדיוק מה היא רוצה — את פר ההרביה המשובח, את הגבר אשר ביום מלחש בגימנס דברי אהבה, חדור הכרת תודה על שהיא, הי מלאך הבלונדי, נאותה לשוחח עם יצור

פשעים

לפשע

נולדו

"כשהגעתי לבית-המשפט אמרתי לשר: פט: אם אתה שולח אותי לאבן-כביר אני מתאבד. נתן לי חמש-עשרה יום. איך ש' הגעתי לשם, ניסיתי לחלול את עצמי עם שמירה. אבל החברים שלי קראו לשר. אז כשראיתי אותו מתקרב, בלעתי שני מסמרים. לקחו אותי להדסה. אחרי-כך, בטח יחזירו אותי לתל-מונד."

תקופת החופש הקצרה של עמוס עז, שרק לפני כמה חודשים השתחרר מכלא תל-מונד (העולם הזה 1805) הסתיימה. פריצה לחנות, אותה ביצע יחד עם עוד חבר החזירה אותו לאולם בית-המשפט ו- אל האזיקים.

"כשיצאתי מתל-מונד הייתי לגמרי לבד. הייתי הולך ברחובות ומרגיש כאילו אני עוד בבית-סוהר," מספר עמוס, "לחברים שלי לא רציתי ללכת, כי הם כולם עבריינים ולא רציתי לחזור לכל העניינים ה-

עבריון עזרן
שמירה לתלייה

אלה. התחלתי לעבוד במאפייה, עד שבעל המאפייה גילה שאני עבריון ופיטר אותי מהעבודה.

"גם האשה שהשכירה לי חדר לא רצתה שאמשיך לגור אצלה אחרי שהעובדת ה- סוציאלית סיפרה לה על העבר שלי. פתאום היא באה אלי, אמרה שהיא צריכה את החדר, שצריכים לבוא אליה אורחים, ושהיא מבקשת שאעזוב."

עמוס חזר הביתה. הוא התחיל לעבוד בבית-מלון בתור מלצר בחדרים. אבל אמא היתה חולה, הוא ממשיך ומספר, "ואח שלי היה מפרע לי כל הזמן. לא יכולתי להישאר יותר בבית, אבל גם לא היה לי חדר, או הלכתי לישון במחסן. בערבים הייתי יושב לבד, מיואש. לא היה לי אף אחד שיעזור לי. עד שנמאס לי, וחזרתי לחברים שלי. היינו משחקים קלפים בלילות." עד אותו רגע בו חזר עמוס וטיפס על מסלול הפשע.

"אני רועד חבר נכנסנו בלילה לחנות בשביל לקחת סחורה וכסף שהיו שם. שכנה אחת ראתה אותנו וצילצלה למשטרה. רה. כשיצאנו, ראינו את הניידת עומדת בפינה, זרקנו את הסחורה. והתחלנו לרוץ. אבל השוטרים שהיו בתוך הניידת כבר צילמו אותנו."

"ידעתי שיחזירו אותי לתל-מונד. ר' קבלתי יאוש מהחיים האלה. כל החיים שלי בבית-סוהר ובמוסדות. או החלטתי להתאבד. כי גם אם אני אגמור לשבת בתל-מונד ולא יהיה מי שיעזור לי בחוץ אחרי-כך, אני אחזור עוד פעם לפשע."

נוער..העולם הזה - כוח חדש"

מודיע,

בשבת, ה'15.7.72, ייערך ביער חדרה

כנס פיקניק ארצי

בהשתתפות

ח"כ אורי אבנרי

וראשי תנועת העולם הזה - כוח חדש

הכנס יעסוק בשאלות הבאות:

א. צה"ל - צבא הגנה או צבא כיבוש?

ב. מה עושה לך החינוך הישראלי?

הסעה מת"א (בית הבימה) ב-8.30 בבוקר. הסעה מחיפה (מרכז הכרמל, ליד הסופרמרקט) ב-8.30 בבוקר. הסעה מחדרה (התחנה המרכזית) ב-9.30 בבוקר. צעירים המעוניינים להשתתף בכנס, יפנו ל: ת"א 136, או טלפונים: 03-904584 (ת"א) 87769 - 04 (חיפה). שמיניסטים לשעבר מוזמנים לבוא בהמוניהם ולהתפרק מהמתח. הביאו עמכם בגדיים ומזון לכל היום.

העולם הזה - כוח חדש

אסיפה בהשתתפות ח"כ

אורי אבנרי

תקיים בחיפה, אולם ביתנו, רח' ירושלים 29, ביום ה', 13.7.72, בשעה 8.30 בערב

לליל כלולותיכם

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר! הזמינו כבר היום חדר זוגי לליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה. כל זאת במחיר של 80 ל"י*.

כתבו או צלצלו למחלקת ההזמנות, טל. 445111 מלון שרתון - תל-אביב ותקבלו אשור בדואר חוזר.

* כל יום נוסף - 70 ל"י (כולל ארוחת בוקר)

מלון שרתון-תל אביב

מאוד מן הדמות המסורתית, הזכה וה' טהורה, הקרבן החף מפשע. להיפך, היא חתולת-מין באריותה מבהיקה מלובן. נע' רה שהיא עבד לתאוותיה, אבל אין זה משכיה ממנה את מוצאה הרם ואת ה' זכויות המגיעות לה בשל כך. שאר השחקנים רחוקים בדיוק כמוה. מן הגירסה הקלאסית של המחזה, וב' עצם נראה כאילו הכל מתנגד לשיבה אל פסי עלילתו של שקספיר. לקראת הסוף מנסה יאגו לשכנע את אותלו: "הרוג את דסדמונה אבל אל תתאבד, אל תגרס להם את העונג. במשך 400 שנה הם נה' נים למראה דמך השחור הניגר על ה' בימה. הגיע הזמן לשפוך את דמם." אבל המימסד אינו מוותר. הוא לוחץ על אר' תלו למלא את שליחותו ההיסטורית ולח' נוק את רעיתו. ואחרי-כך, כמובן שעליו לבתר את בטנו בסכין. ואם הוא מהסס במקרה, צריך לעזור לו בהחלטה. ובסוף המחזה, דסדמונה, שרק העמידה פני ברי' מינן, וכל בני משפחתה וקרוביה, מחיי' כים חיוך קטן ורב משמעות. הכושי עשה את שלו והלך. ואילו יאגו גורר ביגון את גופתו של אותלו מן הבימה. סוף. האם זה תחליף לשקספיר? אין לה' ניה. אבל זהו תיאטרון חי, תוסס, מרתק, זה סוג ההצגה המחזירה לך את האמון במה שיכול לקרות על קרשי הבמה. ב' ימים טרופים אלה כאשר ניל סיימון ה' סוחר הוא החשוב במחזאי הדור.

ואיזה מין שקספיר! אפשר להע' לוח כך את שקספיר, ואפשר גם אחרת. למשל, כפי שלהקת צעירים המכנה את עצמה פרוספקט תיאטר מע' לה, במיסגרת תיאטרון האומות באולד' וויץ - משכן להקת שקספיר המלכותית. הם מעלים את בורח מאהבה' לשווא. אמ' נם, זה לא בדיוק הדבר המשובח ביותר שכתב שקספיר.

מלך נאבארה ושלוש ידיו הקרובים מחליטים להתבודד במשך שלוש שנים, להינזר מאוכל, נשים ויין, ולהתמסר אך ורק ללימוד תורה והשבחת הדעת. אלא שבדיוק ביום שלמחרת ההחלטה הגורלית, מגיעה למקום בתו של מלך צרפת, עם שלוש מלוותיה היפהפיות, שבאו לכאורה בשליחות המלך בענייני מדינה, אבל ל' מעשה גורמות לתסבוכות שאינן מדיניות כלל, כפי שלא קשה לתאר.

אפשר לקחת את כל הסיפור הזה, ול' דקלם אותו על הבימה בתפאורות המ' קובלות ובמבטא הבריטי המקובל, כמו שכתוב בתורה, ולטעון שיש ברכה בכך שמחדשים אפילו יצירה שקספירית מסוג ב'. ואפשר לעשות מה שעשה הפרוספקט תיאטר: בראש וראשונה, הם מיקמו את כל העלילה במקום הדומה להפליא לגן ילדים צבעוני, עם סולמות, מגלשות וחד' ביות הצבועים בצבעים רועשים וחזקים. בראש אחד הסולמות, יושב לו גנן גיטרה עם כובע מקסיקאי ענק, פורט לו בנועם ומלווה את הזמירות שבהצגה, כשאין לו עבודה הוא עוקב בענין אחרי מעשי ה' אחרים, ואילו בהפסקה הוא פשוט מכסה את פניו בסומבררו והולך לישון במעלה הסולם.

אשר לשחקנים, הגברים האצילים לבו' שים כולם במכנסי ג'ינס וחולצות מודר' ניות בצבע בהיר, הם נאים להפליא ובי' פיהם, הטקסט של שקספיר נשמע בדיוק כמו שיחת חולין בצ'לסי. הנערות כשורה של דוגמניות יפהפיות, לבושות במיטב אביזרי האופנה של ה' קיץ האחרון, כולל מגפי "פלטפורמה" ו' חצאיות צועניה. הגבר המתלווה למש' לחתן, הוא כיאה למי שנבחר על-ידי צרפתי ללוות נשים, נעים הליכות, חריף לשון, וקצת הומוסקסואלי. וההמצאות ה' בימתיות זורמות בון אחר זו.

למשל, כאשר מחליטים מלך נאבארה ושלוש מלווי שקסמי האוהדות שלהם חזקים מגידרם, ומחליטים לחזר אחריהן, הם בוחרים כצעד ראשון לפנות אליהן ב' תחפושת. שקספיר כתב: "כמו מוסק' באים או רוסיים." אז איך זה מתפרש כאן? הרמקולים בוקעת לפתע פתיחת כה אמר זאראטוסטרה של ריכארד שטראוס. על הבמה משתררת עלטה, ולפתע, לתו' כה, נכנס מיתקן ענק, מתכתי מהבהב של קן לשילוח טילים, ועליו ארבעה אסטרונ' גאוסים רוסיים. הראשון שבהם, בבגדי חלל נפוחים, מציג רגל על הבמה ומכ' רינו: צעד קטן לאדם - צעד גדול ל' אנגשות!

עזית של הצנחנים במורגרי בתליאביב תוצרת ישראל.

כשהחל מוטס גור לספר לילדיו כל מיני מעשיות על מבצעי גבורה של כלבתם עזית, לא חשב כנראה שהוא עומד להביא לעולם את ה"סופרמן" הראשון מתוצרת ישראל. אבל מסתבר שזה מה שקרה. בסיפורים קצרים, אחרי-כך בהצגות, ו- עכשיו גם בסרטים, הפכה עזית לגשק הסודי של צה"ל.

עד כאן, הכל מובן למדי. אלא שכאשר נכנסים לאולם הקולנוע כדי לראות סרט עלילתי שלם על עזית הכל יכולה, ו- במקום סרט אחד, רואים בערך 5 סרטים נוספים, הקשורים ביניהם בקשר רופף ובולתי מחייב. סרטים עם עלילות רדודות לגמרי, המספיקות אולי לסיפור קצר בדפוס אבל אין להם כל משמעות על הבר, זה כבר פחות מוצלח.

ואם מתחילים להרהר, חס ושלום, כי עובדה שסרטי-ילדים צריכים להיות גם מחנך, באיזה מקום שהוא, ונוכחים לדעת ש- הדבר "המחנך" העיקרי בסרט זה של הערבים בו שפטים להפליא, חרשים לי מחצה, רברבנים חסרי בינה, מרצחים וסתם פושעים ואין צורך ביותר מאשר כלבה מאולפת היטב כדי להביסם, הרי שכל הטעם של סרט מעין זה מתחיל להיות מוטל בספק.

מה שנוגע לעבודה הסבנית, אין הרבה טענות. אמנם בועז דידון מסתדר הרבה יותר טוב עם קטעים קומיים, בתחילת הסרט, והרבה פחות טוב עם קטעי פעור מרתקים במיוחד, אבל המעשיות מתקדמות בקצב מתקבל על הדעת, ומצולמות בציר רה נקיה על-ידי יעקב קלח. אשר לשחקנים, הם כרגיל בהצגות ילדים, משחקים קצת בזילזול וקצת בהגזמה, כי הרי ברור שלא זה המקום להוכיח כשרון דרמטי גדול (כך הם כנראה סבורים).

מספרים, אם כי קשה בדיוק את אמיתות הדבר, שבשעת הצילומים, שתי ה- כלבות שגילמו את עזית, נהגו לגשוש את כל חברי הצוות. אפשר להבין אותן היטב.

תדריך

תל-אביב

*** **הראש** (צנרת): ז'אן גאבן באחד התפקידים שנפתרו לפי אישורו המיוחדת במינה: שלם במשפחתו ו- בסביבתו, מתבודד מחוקק חוקים לעצמו. הוא עומד כספל של אבן מול כוחות הזמן ומול כוחות המשיכה כמאחד.

*** **המכונת שלי** (פרים, צר-פת): ז'אק טאטי במצחיקון חכם ויוצא דופן המטיף לקצת יותר אנושיות ושימחת חיים, בג'ונגל האנושי שכבר איננו ג'ונגל, והופך להיות שמורה ממוכנת ומסורבלת.

*** **מונעים** (קריטריון, שבידיה): אינגמר ברגמן מדבר אנגלית ומספר סיר פור אהבה פשוט עם יומרות גדולות על אנשים שאינם מסוגלים למצוא קשר של אמת עם הסביבה. ביבי אנדרסון מצליחה למוזג לסיפור נתונים עמוקים יותר משהו הפקיד בידיה. ובסך הכל אפשר לומר: ברגמן חוזר הביתה, אתה חס יותר בקרחונים.

ירושלים

*** **ג'ו** (הבירה, ארצות-הברית) — אחת התגליות בשדה המישחק האמריקני פיסר בויל, בתפקיד ג'ו, הפועל בעל ה- נטיות הימניות, המחליט לעשות יד עם הבורגני בעל הנטיות הימניות, ולהרוג את כולם. אינדיאנים, כושים, היפים, ו- פרוצופים שאינם נראים הגונים די הצורך לשאננותו הפרטית.

חיפה

*** **דקאמרון** (חן, איטליה): פאולוני בעיבוד גאוני ומרתק משעשע ומצחיק, מדהים ומעורר של היצירה ה- קלאסית. הסיפורים עברו לקולנוע בהרבה הצורה ותוך הדגשת האוויליות והחולשות האנושיות: מין וצביעות, אמונה דתית וצביעות, כסף וצביעות.

הו איזו השתוללות!

שגעון הגדלות (חן, תל אביב, צנרת) — כאשר כתב ויקטור הור-גו את הדרמה שלו בחרוזים, "רוי בלאס", אודות משורר עני המתאהב במלכה, האמין בתום לב כי הוא כותב יצירה פיוטית רחבת מימדים, בה נושבת רוח הדמוקרטיה האמיתית. כיצד יכול היה חוגו המסכן להעלות על הדעת שמאה שנים לאחר מכן, יהפוך הסיפור שלו לקומדיה מצחיקה באופן יוצא מן הכלל, אמנם תוך כדי שינויים שבהם הולך המקור כמעט לאיבוד.

זה בדיוק מה שעולל הבמאי ג'ורג' (האנגלים באים, הצנחנים באים) אורי, שחקן רציני לשעבר שהפך למומחה מספר 1 בצנרת לקומדיות. בעיקר מצליח אורי להפעיל את לואי דה פינס ולהביא אותו לידי התפרצויות היסטוריות מטורפות שאפילו דונאלד דאק ברגעיו הגדולים לא הגיע אליהם. ואין זה סוד, שבכל פעם שדה פינס משתולל, מצלצלות הקופות בחדווה.

ובכן, הפעם הוא לא רק משתולל, אלא שנמצא לו גם חבר ראוי לו, בדמותו של איוו מונטאן. הוא המגלם את משרתו של דון סאלוטס (דה פינס), הוא המאוהב במלכה, ומתחפש בעצמו לאציל, אחרי שחן אדונו סר מעיני חצר המלוכה. אלא שהסיפור המבוסס כאמור, בצורה רופפת על חוגו, אינו אלא פרט קטן. העיקר הוא מה שמונטאן, ובעיקר דה פינס, עושים לו. והם עושים הרבה מאד. דה פינס מעלה באש תהלכות אינקוויזיציה,

לא טוב היות החתול לבדו

חתולי הצמרת (גת, תל-אביב, אואזיס, רמתיגן, ארצות-הברית) — אולפני וולט דיסני, לאחר מות הפטרון, ממשיכים להאמין שהדרך הטובה ביותר לבדר את האדם היא לציר לו את עצמו בגלגול של חיה, ואז דמותו סימפטית לעצמו הרבה יותר. זאת ועוד: אפשר לספר סיפור פשוט, קטן, חביב ואנושי ולמצוא חן בעיני קטנים וגדולים. הקטנים יתפעלו מן החיות המדברות בשפת בני-אדם ויאמינו לכל מילה, והגדולים בהיותם בטוחים שזו סתם בדייה, לא ירגישו שמוכרים להם סיפורי בדים.

הסיפור בעייתי עד מאוד (יחסית): חתולה בעלת עיני ספיר נוצצות בשם, הדוכסית, מתגוררת עם שלושת פעוטיה, ברליו, הגור המוסיקלי; טולו, הגאון בציר, ומרי, גורה מסורקת להפליא המבטיחה להיות בעתיד מלכת-היופי של החתולה האריסטוקרטית בפריס. כולם שורצים בבית זקנה בודדה שעירה וכמובן, משועתת לחתולים. חיהם מתנהלים בשלווה ובשמנה עד שיום אחד מתנכל לגורלם המשרת הקנאי, המחליט שהוא יהיה יורש טוב יותר לכספה של הזקנה, מאשר היצורים חיללנים והמפונקים האלה. במעשה חטיפה נועז הוא מסלק את החתולים אל מחוץ לפריס. ואלה, כיאה ליצורים מפונקים ומיוחסים שמעולם לא עמדו בפני אתגרי החיים אינם מסוגלים למצוא

סופיה והנקניק

מורטאלדה (הוד, תל-אביב, איטליה) — מי שאינו יודע מה פירוש שמו של סרט זה, יכול ללמוד על כך בהרחבה בסרט עצמו: מורטאלדה הוא נקניק איטלקי עב-כרס, עשוי בשר חזיר. בין שאר התכונות בהם הוא מצטיין, תכונה מעצבנת אחת: אין כל אפשרות להכניס לתוך ארצות-הברית, מאחר ושלטונות הבריאות שם אוסרים נבוא של בשר. אולי זה לא נראה לכם כענין חשוב במיוחד, אבל בכל זאת, נמצא מי שחשב אחרת ועשה על נושא זה סרט עלילתי שלם, שצריך להוכיח כי עצם העובדה שהאמריקאים אוסרים הבאת מורטאלדה לארצם היא הוכחה נוספת לאוויליותם, לאבסורד של החוקה שם, להשחתת הדמוקרטיה ועוד כיוצא בזה.

במרכז המעשה הגסטרו-פוליטי זהאת ניצבת דמותה רבת הרושם והמימדים של סופיה לורן, המגלמת פועלת איטלקיה הבאה לאמריקה כדי להינשא לבחור ליבה, שלא יכול היה להכניסה לחופה בנאפולי, מאחר והיתה לו שם אשה אחת כבר.

אילווא היה במאי כמו מריו מוניצ'לי ("אנו הגנבים", "המלחמה הגדולה") נוטל לידיו את בעיות המורטאלדה, ותכן שהסרט לא היה עובר את גבולות הקומדיה הטפשה המיועדת בסך הכל לתת הזדמנות למעריצי סופיה להתבונן בקלסתרה, ולהעריך את מיוגה הנאפוליטני הידוע. מוניצ'לי אמנם לא מנע את הטפשות מן הקומדיה, אולם הוא חוסף

דה פינס: יותר עצבני מדונלד דאק

מתחבל תחבולות ונופל בעצמו קרבו להן, מלמד תוכי לדבר ומדבר במקומו כאשר הציפור מסרבת למלא שליחו-תה. ועוד ועוד. אשר למונטאן, הוא משרת את אדונו בנאמנות אבל גם בועט מזמן לזמן בעכוזו, רוקד פלמנקו על עצביו המרוטים ועוזר לנשל אותו מרכושו. בקיצור, אין רגע אחד של מנוחה. בסך הכל, בדיחה מוצלחת.

חתולי השמנת ברחוב הקשוח

את הדרך הביתה, אלא שהטבע דואג לפתרון בדמות חתול הרחוב, אומאל, המוצא את יעודו בחיים כשהוא נחלץ לעזרת הדוכסית, בעזרת עכבר זריז וידידותי בשם רוקפור ובליווי תזמורת ג'ז של חתולי הפרוורים מגיע הכל לסוף טוב. הזקנה הערירית מחליטה גם היא שאמנם חתולים היא משפחה חביבה מאוד אבל ראוי שיהיה גם גבר בבית.

סופיה לורן: מזג נאפוליטני

לה מוסר אנטי-אמריקני קיצוני להחריד: כל המידות באמריקה מושחתות, וכל הגברים הם או גנגסטרים, או שוחרים סנסציה ופרסומת, או סתם רכרוכיים, כאלה שלא השתחררו עדיין מסינור ה"מאמה" גם לאחר 35 השנים הראשונות לחייהם. אי אפשר למצוא אפילו נקודת אור אחת שתסביר מה מניע מיליוני איטלקים לנטוש את מולדתם למען החופים שמעבר לאוקיאנוס.

ITT
SCHAUB-LORENZ

**מקלט
הטלוויזיה
הטוב
בעולם!**

מחלקה מיוחדת
לשרות ולמכירה
לעולים חדשים
פטורים ממס.
הסוכן הבלעדי
לישראל:
כנורי בע"מ
ת.א. רח. פרץ 4

הפלגות שיט ונופש לחופי הים התיכון

ΕΠΙΡΟΤΙΚΙ ΛΙΝΕΣ

שרות הפלגות שבועי מחיפה לוונציה בכל יום ראשון באניות המעבורת הבנויות במיוחד לתירות ולהנאת הנוסע - "הרמס" ו"פגאסוס".

סיורי חוף בשעות היום בנמלי חביניים - לימסול, אלניה ואנטליה (טורקיה), רודוס, פיראוס, קורפו, דוברובניק, ונציה וחזרה דרך - קורפו, פיראוס, הרקליון (כרתים) ולימסול.

מיזוג אויר • בריכת שחיה • מטבח עשיר ומגוון • חנות פטורה ממכס

בלה את חופשתך וסייר במחירים נוחים לחופי הים התיכון!

סיורי חופים בני 12 יום החל מ־170 ליי. כולל מסים. נא לפנות אל סוכן הנסיעות שלך או לסוכנים הכלליים אלאוף ושות'.

ת.א. רח' אלנבי 94, טל. 611757 - 613389
חיפה, רח' ביאט 6, טל. 667752 - 667753

סיווג בטיחות שנקבע ע"י מנחל אגף הספנות והנמלים "הרמס" - "פגאסוס" שנת הבניח 1930 (י"א)

הקו הבטוח בין שתי נקודות

מלכת המים

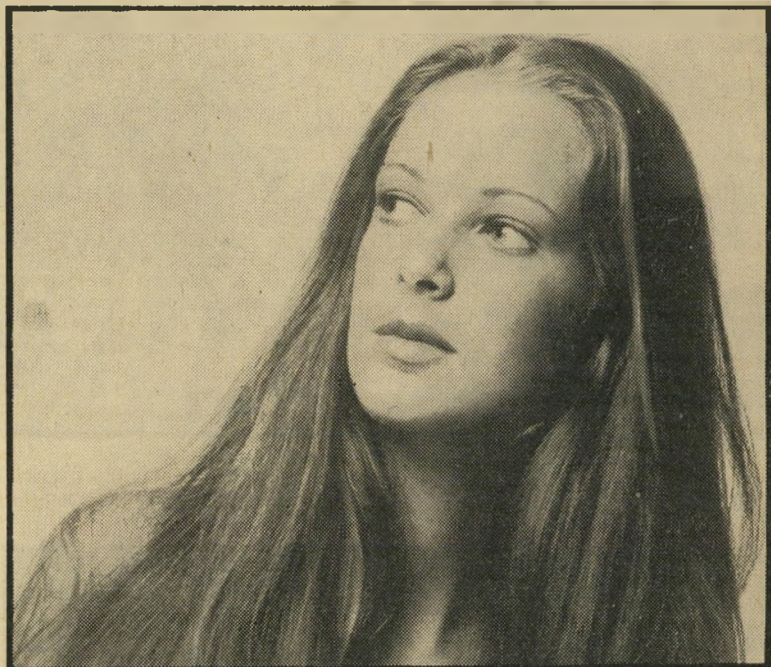
1972

מטעם

העולם הזה

מה כבר לא אמרו לה? שהיא דומה לאורסולה אנדרס. שהיא עוד לא דומה לה, אבל שהיא תהיה דומה לה. ש — ו — וש. בינתיים היא מסתפקת בלהיות דומה לעצמה. וזה לא רע. כי לדוקי אוניגמן, המועמדת מס. 2 לתחרות מלכת המים 1972, יש שיער בלונד — אמיתי, אמיתי — המשתפך עד למותניה. עיניים ירוקות כמו שכתוב, וגיוורה הלוואי עלינו לאורך 173 ס"מ. בתור תל-אביבית בת 17, ועוד בת לאבא עשיר — בעל בית-חרושת לנעליים — ניתן היה לצפות למצוא אצלה קצת יותר שח-צנות או שוויץ, אבל למרבה ההפתעה היא די ביישנית. הכל יחסי כמובן. בארון בבית יש לה מלתחה לא רעה — כמו לאחותה המבור-גרת ממנה — אבל היא מרגישה הכי נוח בג'ינס משופשפים, כאלה שפעם היו משופשפים מזה שאנשים עבדו בתוכם. והיום מייצרים

בלסגרת קורס לדוגמנות שעברה אצל לאה פלטשר למדה דוקי את סודות האופור ב"הלנה רובינשטיין", ומאז מרבה להשתמש בתכשיריהם בידענות רבה. דוקי מתכוונת לקראת ההתמודדות הסופית.

אותם משופשפים מראש, כי זה מודרני להיראות שלומפר. ומהג'ינסים האלה יש לה לדוקי מלאי רציני.

מה עוד היא אוהבת? ללכת בבוקר לים.

מתה לפלאפל

לישון בצהריים, ולצאת בערב. וגם סירטי מתח ופעולה וגם פלאפל. יותר מכל הי מעדנים.

עד היום היא הספיקה לגמור שביעית, את בית-הספר לדוגמניות של לאה פלטי-שר, ולשבור כמעט כל אבר חופשי בגור-פה. היא שברה יד כשעמדה בשער במיש-חק כדור-יד. שן קדמית כשהתאמנה לקר-ראת תחרויות המכביה, ואת הסנטר היא פתחה כשהתנדדה על מתח. אבל כל זה לא השפיע עליה. היא ממשיכה להתעסק הלאה בענפי הספורט השונים.

בניגוד למקובל אצל בני-גילה כיום, בייחוד במעמד החברתי אליו היא מש-תייכת, לא ביקרה עדיין דוקי אף פעם בחו"ל, ואפילו חבר עוד אין לה: "אני פשוט עוד לא מוכנה לשום התחייבויות." היא מסבירה בחיוכה הנעים, המרצד. וכל הפוטנציאלים נאלצים להסתפק בבריירה להיות מלווים אד-הוק — או לא להיות בכלל.

"ט'יסו" השעון הנמכר ביותר בארץ הוא רק חלק מהמתנות בהן עומדת לזכות המלכה.

דוקי מצטיינת בשיער שופע, בלונדי, מאחר שהיא מרבה לבלות בים, דואגת היא לטפל בשערותיה. חברת "וולה" עומדת לספק לה את מיטב מוצריה. דוקי היא אחת המועמדות בתחרות מלכת המים 1972, והיא תשתתף גם בתחרות בחירת נסיכת היסיהתיכון שתיערך ב-16 לחודש בתל-אביב.

13 שנה לפרברים - 1 יום לפאב - 2 אירועים ואותם האנשים

יין, זמר ונשים

השחקנית

למסיבת הבר-מיץ הופיעה הזמרת-שחקנית שושיק שני ש' שהתה בחודשים האחרונים בארצות-הברית יחד עם בעלה אריק לביא. בתמונה נראית שושיק עם הבמאי-שחקן הילד נאמן.

יין נשפך כמים. צלחות של כיבוד-קל הוגשו אחת אחרי השנייה. מצביה-רוח של המסובים הרקיע שחקים. הזמרת חווה אלברשטיין עולה לבימה הקטנה. מהיאות כפיים סוערות.

"ראשית אני רוצה לברך את הפרברים לטקס הבר-מיצווה שלהם." פותחת חווה. "בראו, בראו." צועק השחקן-זמר אריק לביא ממקום מושבו בפניה. קריאות היד של שאר הדמויות המוכרות מעולם הזמר והפזמון הישראלי ממשיכות אחריו.

זה היה במועדון-הלילה היפואי עומר כייאס. ניסים מנחם ויוסי חורי בני ה-30, הידועים יותר כצמד הפרברים, חגגו שם 13 שנים של הופעה משותפת.

"הכל התחיל לפני 13 שנה. אז נפגשנו יוסי ואני." סיפר ניסים מנחם. "שנינו היינו תושבי כרם התימנים." היתה זו אהבה מוסיקלית ממבט ראשון.

"חבר משותף טוב שלנו היה אלי הדיג

הזמרים

אחרי שגמרה את הופעתה הרגילה במועדון עימר כייאס, התיישבה חווה אלברשטיין עם המלחינים-נגנים-זמרים מתי כספי (מימין) ושלמה גרוניך שבאו למקום אחרי שסיימו את הופעתם בתוכניתם מאחורי הצלילים.

רבקה מיכאלי בחברת בעלה סוכן-הביטוח יורם ליבוביץ במסיבת הבר-מיצווה של הפרברים. בתמונה למטה: המיליונר היהודי-אמריקאי ברני דויטש (במרכז) שהגיע לארץ שעתיים קודם ויצא לבלות. לידו גליה ישי.

סיימון וגרפינקל, יצא ביום מלאות 13 שנים לצמד. את המסיבה בעומר כייאס אירגנה אמרגניתם של יוסי ומנחם, מרים עציוני. המוזמנים, רובם זמרים ונגנים, הושפעו מהאווירה העליונה ששררה במקום. וכך זכה הקהל הרגיל שבא לחזות בתוכנית המועדון, להפתעה: בסוף התוכנית עלו

בעלי השימחה

יוסי חורי (מימין) וניסים מנחם (למטה) צמד הפרברים שחגג השבוע 13 שנים של הופעה משותפת, בחברת אמרגניתם מרים עציוני שאירגנה את מסיבת הבר-מיצווה ואריק לביא שהינחה.

חבריהם של הפרברים לבמה. אחרי דברי הברכה, הראו כוחם במלל ובשירה. אריק לביא, חנן יובל עם הגיטרה שלו, מתי כספי ושלמה גרוניך ושוב אריק לביא. הגשמים, חווה אלברשטיין, הפרברים מצי טרפים, וכך הלאה: אחד יורד והשני עור לה. כל אחד מראה את כוחו.

"הרבה זמן לא ראיתי ערב כזה." סיכם את המאורע הצייר שלמה צפריר בעל ה-מועדון, "ותאמינו לי, בשטח הזה ראיתי כבר הרבה בחיים שלי."

ז"ל שטבע לפני כמה חודשים בים." מספר יוסי על תחילת הדרך. "כשהחלטנו להקים צמד התחבטנו איזה שם ניקרא לעצמנו. גם אלי היה שותף להתחבטות. יום אחד אמר אלי: 'אתם יוצאי פרברי תל-אביב. למה שלא תקראו לעצמכם הפרברים?' כך נולד השם."

מאז מופיעים השניים, נשואים כבר ור אבות לילדים (לניסים) — שניים וליוסי אחד ואחד בדרך. יחדיו הם הספיקו להוציא כבר 10 תקליטים כשהאחרון בהם,

אשת המחפז
אשתו של זוהר לוי, שהופיעה במקום בשיער אסוף.

הבוסית והבעל

המשורר דוד אבידן ואשתו השחקנית לילי אבידן, ב"ערב פתיחת ה"קאונטרי פאב". לילי, שפתחה את הפאב החדש בשותפות עם חברה מילדות צפריר הרחובות, טוענת שהפאב

שלה יכול אווירה אחרת, לא דיסקוטקית, לא פיאנו-בארית, לא סנובית מדי. משהו חופשי אבל שקט, ביתי אבל מרתק, נעים אבל לא משעמם, אקסקלוסיבי, אבל חברותי, עם כל המעלות של חייליה אך לא על חשבון מעלותיהם של חיי יום.

לילי אבידן הכינה כיבוד לאלף איש. כולם ניבאו לה כי יותר מ-200 זוללים לא תזכה לראות. לילי, אשתו של המשורר דוד אבידן הכינה את הררי ה"מזון הללו לרגל פתיחת הקאונטרי פאב, בו שותף עימה צפריר הרחובות. כל ה"נבואות התבדו. לפתיחת הפאב החדש הופיעו למעלה מ-1000 מיומי שכילו בדקות אלפיים סנדוויצ'ים, 30 בקבוקי שמפניה, 50 בקבוקי משקאות חריפים. אלה שהגיעו למקום אחרי חצות, נאלצו להסתפק בשתייה בלבד, שזרמה כמו מים. לא נשאר אפילו פירור מזון.

שחקנים, שחקניות, זמרים וזמרות בעלי טורים בעתונות ובעלות המראה ה"זוהר, מעכו זה את זה בצפיפות הנוראה. כל מי שבא למקום לבד, יצא ממנו עם בת או בן זוג. שחקניות מתחילות חיפשו הכרויות עם אנשי במה ובעלי טורים. שחקניות ידועות התמקמו בנחת בין אנשי הבמה והעתונות הידועים, חסו את הגישה למתחילות.

לילי אבידן חילקה נשיקות בשפע ל-אברהם שלונסקי, אילי גורליצקי, יגאל מוסינזון, יוסף מונדי, דורי בן-זאב, שמואל וולף, ועוד ועוד. דוד אבידן משך לשיתה רצינית על קולנוע, את סרן (מיל). אורי לוי. שחקנית מתחילה ש-ענתה לשם פרטי בלבד: רחל, התחככה בכתפי יוסי קיפניס, יוסי יבלונקה וחיים בנאי, ולבסוף נצמדה לדידי מנוסי.

החצי הגברי בבעלות על המקום, צפ"ר הרחובות, הרים כוסית עם כל המי ומה, המום לחלוטין מהתנפלות הזלילה.

"הכל שגר!" אמר זאב רווח (באמצע, כשלימינו אשתו ולשמאלו לילי אבידן). הוא התפנה לערב בודד ממישחקו בקומדיה "בו" טיק השקרים", שם הוא מופיע לצידה של דליה פרידלנד, כבר 150 הצגות. בפתיחה החגיגית של ה"קאונטרי פאב" עשה הכל "על באמת": אכל, שתה וצחק לכל עבר.

משוררים
דידי מנוסי והמ"שוררת המופשטת, נתן גפן, בעלת השימחה, ליל אבידן, וה"שחקנית גילה אלמגור, מעשנים סיגריות שלאחר הכרה, בפתיחת הפאב החדש בתל-אביב.

השוב הרע והנעדרה

מימין: הזמר צביקה פיק, העיתונאי יח"ר נתן גפן, בעלת השימחה, ליל אבידן, וה"שחקנית גילה אלמגור, מעשנים סיגריות שלאחר הכרה, בפתיחת הפאב החדש בתל-אביב.

הצנחן
סרן (מיל). אורי לוי עם כתבת "העולם הזה" אלה ברקת. משמאל: השחקנית עדה ספיר ב"שמלה המצליחה להיות ולא להיות ביחד."

העולם הזה

נערת הזוהר שהפכה לנארקומנית
נעלמה בעולם התחתון בחו"ל

האם
נרצחה
נערה
זו?

לילי נובל